

Міністерство освіти і науки України
Державний вищий навчальний заклад
«Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»

Стефанюк Галина Василівна

**ДЖЕРЕЛА З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ:
схеми, слайди, глосарій**

НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНИЙ ПОСІБНИК
для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин

Івано-Франківськ

2014

1

УДК 94 (477) (093)

ББК 63.3 (4 Укр)

С – 79

Навчально-методичний посібник «**Джерела з історії України: схеми, слайди, глосарій**» для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин підготувала кандидат історичних наук, доцент кафедри історіографії і джерелознавства Стефанюк Галина Василівна.

Рецензенти:

доктор історичних наук, професор

Пилипів Ігор Васильович

завідувач кафедри гуманітарних і
фундаментальних дисциплін

Івано-Франківського навчально-наукового
інституту менеджменту

Тернопільського національного
економічного університету

кандидат історичних наук, доцент

Шологон Лілія Іванівна

Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника

Рекомендовано до друку

Вченою радою Інституту історії, політології і міжнародних відносин

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет

імені Василя Стефаника»

(протокол № 2 від 23 вересня 2014 р.)

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника»

ЗМІСТ

Вступ.....	4
Оцінювання студентів.....	6
Зміст навчальної дисципліни. Навчально-методична карта.....	11
Самостійна робота студентів.....	14
Індивідуальна навчальна робота зі студентами.....	15
Криспект лекцій з нормативного курсу «Джерела з історії України».....	16
Глосарій.....	140
Рекомендована література.....	154

ВСТУП

В XXI столітті людство дедалі пильніше вивчає та осмислює свою багатовікову історію, її повчальні уроки. Спираючись на досвід минулого, воно шукає відповіді на питання й намагається визначити оптимальні шляхи розв'язання завдань сьогодення.

Саме тому зростає роль історичної науки, покликаної давати якомога глибші знання, створювати повнішу і правдивішу картину зародження та розвитку світової цивілізації, а також історії кожного окремого етносу, включаючи й український. Всі надбання історичної науки, все багатство історичних знань і досвіду ґрунтуються на обширній джерельній базі.

Сучасна концепція вищої історичної освіти в Україні спирається на світову і національну традиції, що передбачає вивчення курсу «Джерела з історії України». При вивченні вказаного курсу у хронологічній послідовності та за видовими ознаками аналізуються писемні джерела з історії України від найдавніших часів до наших днів, у тому числі твори античних, візантійських і західноєвропейських авторів, літописи, публічні і приватні актові матеріали X – XVII ст., статистично-топографічні описи, мемуарна література вітчизняних і зарубіжних авторів, періодика, літературні і діловодні документи державних установ, нормативні, діловодні документи політичних партій новітнього часу. Подаються відомості про найважливіші археографічні українські, російські та польські видання, державні сховища джерел.

Мета і завдання навчальної дисципліни

Мета полягає в тому, щоб, спираючись на основні методологічні принципи джерелознавства, розкрити перед студентами можливість опанування фактологічного матеріалу. В процесі викладання дисципліни в студентів повинно формуватися творче мислення та вміння самостійно аналізувати, комплексно вивчати та об'єктивно висвітлювати події та явища минулого, давати їм оцінку.

Завданням є поглиблене вивчення та закріплення теоретичних положень і фактологічного матеріалу, який викладався на лекціях або засвоювався шляхом

самостійної роботи студентів. Під час семінарських занять вони повинні розвивати творче й аналітичне мислення та культуру мови, вчитися самостійно аналізувати історичні джерела. Важливим завданням є усвідомлення студентською молоддю значення і місця джерела в історичній науці.

У результаті вивчення навчальної дисципліни студент повинен

знати:

- основні групи джерел з історії України та їх місцезнаходження;
- основні публікації джерел та їх місцезнаходження;
- класифікацію історичних джерел;
- методологічні та методичні принципи джерелознавства;
- основні стадії роботи дослідника над джерелом.

вміти:

- давати самостійний критичний та аргументований аналіз джерельних (документальних) матеріалів;
- застосовувати фактологічний матеріал і загальноприйняті критерії оцінки для ідентифікації подій з історії України;
- виокремлювати головні етапи формування історичних джерел (за хронологічним принципом);
- застосовувати на практиці набуті знання при написанні курсових, бакалаврських і дипломних робіт, проведенні історико-краєзнавчої та наукової роботи.

На вивчення навчальної дисципліни відводиться 72 години / 2,0 кредити ЄКТС.

Нормативний курс «Джерела з історії України» викладається студентам спеціальності «Історія» у 4 семестрі (2 семестр другого року навчання) і передбачає проведення 9 лекційних занять (18 годин) та 9 семінарських заняття (18 годин), на самостійну роботу передбачається 36 годин (написання реферативних робіт, виконання індивідуальних завдань).

ОЦІНЮВАННЯ СТУДЕНТІВ

У зв'язку із затвердженням нового «Положення про порядок організації навчального процесу та оцінювання успішності студентів в Інституті історії, політології і міжнародних відносин Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника» (протокол №6 від 6 травня 2014 р.) оцінювання знань студентів є наступним.

Підсумковий бал розраховується та виставляється викладачем на останньому семінарському занятті та складається з суми **підсумкового балу за семінарські заняття** (максимально 30 балів), **балу за модульну контрольну роботу** (максимально 50 балів) і **балу за індивідуальну роботу** (максимально 20 балів) та в сукупності становить максимально 100 балів.

Підсумкова оцінка за семінарські заняття виставляється студенту в кінці семестру за результатами роботи на семінарських заняттях і є середнім арифметичним (заокругленим до сотих) всіх отриманих оцінок за семінарські заняття. Отримані «незадовільні» оцінки відпрацьовуються в обов'язковому порядку, але враховуються при додаванні оцінок і входять у загальну кількість отриманих оцінок.

Підсумковий бал за семінарські заняття обраховується з урахуванням коефіцієнту **6**.

Контрольна робота

Написання контрольної роботи є необхідною умовою для виставлення підсумкової оцінки студенту. Якщо студент з якихось причин не написав контрольної роботи, він вважається таким, що не виконав усіх видів робіт з даної навчальної дисципліни.

Контрольна робота передбачає формулювання 6 завдань: 2 – теоретичних, 1 – практичне, 1 – знання термінів та 3 – тестових. На перші два питання студент має дати відповідь на підставі матеріалів лекцій, підручників, фахових журналів. Ці питання мають теоретичний характер, вимагають відповідних аналітичних узагальнень і висновків студента. Цінується оперування студентом категоріально-понятійним апаратом дисципліни, добре знання джерел та історіографії проблеми,

її хронології. Відповідь студента має бути чіткою, логічною. Кожна відповідь повинна розпочинатися із назви питання і закінчуватися самостійними висновками.

Третє питання передбачає знання відповідного джерельного матеріалу.

Теоретичні питання оцінюються по 15 балів (разом 30 балів), практичне – 8 балів, знання термінів – 6 балів, а тестові – по 2 бали (разом 6 балів). У сумі – 50 балів.

Реферат чи індивідуальне завдання

Індивідуальне завдання може виконуватися у формі реферату, презентації на певну тематику чи у вигляді колоквіуму. Індивідуальна робота оцінюється максимально у 20 балів.

При виставленні оцінки за реферат окремо оцінюється дотримання студентом усіх вимог щодо написання такого виду робіт, уміння опрацьовувати джерела та літературу, правильно оформляти бібліографічний апарат (10 балів), виголошувати наукову доповідь із запропонованої теми, робити аналітичні висновки і узагальнення (10 балів).

Загальний розподіл балів з дисципліни «Джерела з історії України»

Поточне оцінювання та самостійна робота									Сума
Змістовий модуль 1.					Змістовий модуль 2.				
Т.1	Т.2,3	Т.4	ІНДЗ	Сума	Т.5-6	Т.7-8, 9	Контрольна робота	Сума	
5	5	5	20	35	5	10	50	65	100

Т.1, Т.2 ... Т. 9 – теми змістових модулів.

Шкала оцінювання: національна та ECTS

Сума балів за всі види навчальної діяльності	Оцінка ECTS	Оцінка за національною шкалою	
		для екзамену, курсового проекту (роботи), практики	для заліку
90 – 100	A	відмінно	Зараховано
80 – 89	B	добре	
70 – 79	C		
60 – 69	D	задовільно	
50 – 59	E		
26 – 49	FX	незадовільно з можливістю повторного складання	не зараховано з можливістю повторного складання
0–25	F	незадовільно з обов'язковим повторним вивченням дисципліни	не зараховано з обов'язковим повторним вивченням дисципліни

На залік виносяться такі запитання:

1. Основні комплекси речових джерел з історії України.
2. Твори грецьких та римських авторів про держави і народи Північного Причорномор'я.
3. Відображення слов'яно-візантійських відносин VI – X ст. у творах візантійських та західноєвропейських авторів.
4. Відомості східних авторів про руські землі.
5. Зародження літописання на Русі. Класифікація літописів.
6. «Повість минулих літ»: її редакції та списки.
7. Історична інформація «Повісті минулих літ» та її значення для вивчення історії Київської Русі.
8. Київський літопис.
9. Галицько-Волинський літопис.

10. Редакції і списки «Руської правди».
11. «Руська правда» як джерело до вивчення соціально-економічного життя і відносин на Русі в XI ст.
12. Основні різновидності актових матеріалів з історії України XIV – першої половини XVII ст.
13. Історія формування зводів актових матеріалів: Литовської та Коронної метрик.
14. Литовські статuti як джерело до вивчення соціально-правового становища різних верств населення України.
15. Літописання в Україні в XVI –XVIII ст.: основні тенденції та пам’ятки.
16. Літописи XVI –XVIII ст. як джерело до вивчення політичної історії України.
17. Українські літописи про соціальні групи і верстви населення (шляхта, козацька старшина, козаки, селяни, міщани, духовенство, орендарі та ін.).
18. Відображення в козацьких літописах руїни, військових та ординних плундрувань в Україні.
19. Історіографія українського літописання XVI –XVIII ст.
20. Джерелознавче значення описів, спогадів і записок іноземців про Україну. Співвідношення в них раціональної інформації та вимислу.
21. Спосіб життя козаків за Бопланом та Меріме.
22. Етнічні риси, культура та побут українців в описах іноземців (Алепський, Боплан, Гільдебрант та ін.).
23. Свідчення іноземців про поширення освіти та культури в Україні (Алепський, Вердум та ін.).
24. Виникнення українських політичних партій в кінці XIX – початку XX ст.
25. «Самостійна Україна» М. Міхновського як заклик до українського народу здобути повну державну незалежність і рівне становище серед інших народів.
26. Програми і програмні документи про національні і соціальні цілі українських політичних партій Галичини і Наддніпрянської України.
27. Сучасний стан наукового вивчення історії українських політичних партій кінця XIX – початку XX ст.
28. Джерела з історії Української держави періоду гетьманату 1918 р.

29. Тимчасова Конституція Західно-Української Народної Республіки.
30. Акт злуки 22 січня 1919 р.
31. Законодавчі документи Директорії.
32. Мемуари як джерело до історії революційних подій в Україні в 1917 – 1920 рр.
33. Актіві документи (декрети, постанови, положення, декларації).
34. Конституції СРСР та УРСР.
35. Розвиток системи державного управління Української РСР у 1919 – 1991 рр.
36. Державотворче законодавство незалежної України.
37. Специфіка статистичних джерел.
38. Класифікація мемуарів.
39. Періодика як вид історичних джерел.
40. Агіографічна література.

**ЗМІСТ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ. НАВЧАЛЬНО-МЕТОДИЧНА
КАРТА ДИСЦИПЛІНИ**

ЛЕКЦІЇ

№ тижня	Перелік питань, які вивчаються на лекції	Використання технічних засобів навчання, програмного забезпечення, методичних посібників	Самостійна робота студентів		Форми контролю
			Зміст	год.	
1/1	<p>Вступ до курсу “Джерела з історії України”</p> <p>1. Сучасний стан і напрямки подальшого розвитку історичного джерелознавства.</p> <p>2. Класифікація історичних джерел.</p> <p>3. Основні методологічні та методичні принципи джерелознавства.</p> <p>4. Головні фондосховища історичних джерел в Україні.</p> <p>5. Формування джерельної бази історії України.</p> <p>Предмет і завдання</p>	<p>Стефанюк Г.В. Джерелознавство: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 127 с.</p> <p>Стефанюк Г.В. Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури	1	Тестовий контроль
3/2	<p>Іноземні письмові джерела з історії українських джерел</p> <p>I тис. до н.е. – I тис. н.е.</p> <p>1. Давньогрецькі і давньоримські пам'ятки про історію українських земель.</p> <p>2. Візантійські автори VI – X ст. про Україну.</p> <p>3. Відомості про Русь у європейських авторів IX – XI ст.</p> <p>4. Згадки про слов'ян і Русь у творах арабських авторів.</p>	<p>Стефанюк Г.В. Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури.	1	Тестовий контроль

5 / 3	<p align="center">Джерела періоду Давньоруської держави</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Законодавчі акти давньоруського періоду. 2. Актів матеріали XII – XIV ст. 3. Літературні твори. 4. Твори агіографічної літератури. 	<p align="center">Стефанюк Г.В.</p> <p>Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури.	1	Тестовий контроль
7,9 / 4-5	<p align="center">Літописи як джерела з історії України</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Поняття та класифікація літописів. 2. Давньоруські літописи. 3. Українські літописи XIV–XVII ст. 4. Західноруські літописи. 5. «Козацько-старшинські» літописи 	<p align="center">Стефанюк Г.В.</p> <p>Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури.	1	Тестовий контроль
11 / 6	<p align="center">Мемуари як вид історичних джерел з історії України</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Особливості мемуарів. 2. Класифікація мемуарів. 3. Характеристика мемуарів з історії України. 	<p align="center">Стефанюк Г.В.</p> <p>Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури	1	Тестовий контроль

13 / 7	<p>Періодика як вид історичних джерел з історії України</p> <p>1. Принципи класифікації періодичних видань. 2. Провідне місце у джерельній базі нової та новітньої історії України. 3. Перші газети та журнали на підросійській Україні – початок XIX ст. 4. Виникнення наприкінці XIX ст. українських часописів поза межами України. 5. Українська преса Західної України міжвоєнного періоду.</p>	<p>Стефанюк Г.В. Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури	1	Тестовий контроль
15 / 8	<p>Статистичні джерела та матеріали соціологічних досліджень як джерела до вивчення історії України.</p> <p>1. Види статистики. 2. <i>Статистичні джерела XVI – XVIII ст.</i> 3. Статистичні джерела у XIX–XX ст. 4. Матеріали соціологічних досліджень.</p>	<p>Стефанюк Г.В. Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури.	1	Тестовий контроль
17 / 9	<p>Історія конституційного розвитку України. Джерела новітнього періоду історії України</p> <p>1. Періодизація конституційного розвитку. 2. Законодавчі акти та діловодна документація радянського періоду. 3. Державотворче законодавство незалежної України.</p>	<p>Стефанюк Г.В. Джерела з історії України: опорні конспекти і самостійна робота. Навчально-методичний посібник для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин (заочна форма навчання) / Г.В. Стефанюк. – Івано-Франківськ, 2013. – 130 с.</p>	Опрацювання рекомендованої літератури	1	Тестовий контроль

САМОСТІЙНА НАВЧАЛЬНА РОБОТА СТУДЕНТІВ **ПИТАННЯ ДЛЯ САМОСТІЙНОГО ОПРАЦЮВАННЯ**

1. Рукописні та книжкові фонди наукових бібліотек і музеїв.
2. Організація і робота археографічних комісій в Києві та Петербурзі.
3. Геродот та його «Історія греко-перських війн».
4. «Географія» Страбона і його згадка про роксоланів.
5. «Слово» та «Моління» Данилія Заточника.
6. «Повчання» Володимира Мономаха.
7. «Щоденники польського сейму» як джерело до вивчення актових матеріалів.
8. «Опис європейської Сарматії» О. Гвагніні.
9. Мандрівні записки мандрівників XVIII – першої половини XIX ст.
10. «Львівська газета» – перша газета в Україні (1776 р.).
11. «Хроніка» Ф. Сафоновича.
12. Спогади членів Кирило-Мефодіївського товариства М. Костомарова, П. Куліша.
13. «Україна ірредента» Ю. Бачинського.
14. «Самостійна Україна» М. Міхновського.
15. Спогади народників.
16. Спогади учасників соціал-демократичного руху.
17. Діячі української культури у спогадах сучасників.
18. Епістолярна спадщина діячів культури та суспільно-політичного руху як історичне джерело.
19. Державотворчі акти Директорії УНР та уряду ЗУНР.
20. Дія в Україні законодавчих актів СРСР в 1922 – 1991 рр.
21. Нормативні документи національно-демократичних партій і організацій.
22. Законодавчі акти УРСР: конституції, декрети, укази, положення, накази, інструкції.
23. Документи КПРС та їх директивне значення.
24. Акт проголошення незалежності України 24 серпня 1991 р.
25. Законодавчі акти незалежної України.

ІНДИВІДУАЛЬНА НАВЧАЛЬНА РОБОТА ЗІ СТУДЕНТАМИ

Написання рефератів за темами

1. Основні комплекси речових джерел з історії України.
2. Розселення і спосіб життя слов'ян на території Прикарпаття за археологічними даними.
3. Грецькі міста-колонії Північного Причорномор'я у висвітленні давньогрецьких авторів.
4. Відомості про Русь у європейських авторів IX – XI століть.
5. Історична інформація «Повісті минулих літ» та її значення для вивчення історії Київської Русі.
6. Давні літописні пам'ятки Київської Русі.
7. Джерела давньоруського права.
8. «Руська правда» як пам'ятка права давньоруського часу.
9. Літописання в Україні в XVI –XVIII ст.: основні тенденції та пам'ятки.
10. Літописи XVI –XVIII ст. як джерело до вивчення політичної історії України.
11. Джерелознавство як науковий напрямок XVIII ст.
12. Козацькі літописи XVIII ст.: історіографія проблеми.
13. «Опис України» Гійома де Боплана як джерело до вивчення історії України.
14. Громадсько-політична діяльність М. Костомарова.
15. Політичний портрет Миколи Міхновського.
16. Сучасний стан наукового вивчення історії українських політичних партій кінця XIX – початку XX ст.
17. Еволюція системи державного управління та блоки документів з другої половини XIX – початку XX ст.
18. Мемуари як джерело до історії революційних подій в Україні в 1917 – 1920 рр.
19. Епістолярна спадщина діячів культури та суспільно-політичного руху як історичне джерело.
20. Джерела до вивчення ЗУНР.
21. Державотворче законодавство незалежної України.

КОНСПЕКТ
лекцій з нормативного курсу
«Джерела з історії України»

Лекція № 1.

Тема: Вступ до курсу «Джерела з історії України»

Мета: ознайомити студентів з місцем джерел з історії України в системі історичного джерелознавства, класифікацією джерел, методикою роботи дослідника, пов'язаної з їхнім пошуком та опрацюванням, а також визначити принципи формування джерельної бази історії України.

План

1. Сучасний стан і напрямки подальшого розвитку історичного джерелознавства.
2. Класифікація історичних джерел.
3. Основні методологічні та методичні принципи джерелознавства.
4. Головні фондосховища історичних джерел в Україні.
5. Формування джерельної бази історії України. Предмет і завдання

Вступ. Українське джерелознавство звільняється від ідеологічних нашарувань партійно-класового підходу до відбору, використання та інтерпретації джерел, їх фальсифікацій та спотворень. Відроджуючи національні джерелознавчі традиції, українські історики дедалі ширше опановують досвід зарубіжного джерелознавства, впроваджують нові підходи до пошуку, збирання, систематизації та використання джерел. Стає нормою видання історичних праць, в яких передбачається не тільки виклад конкретно-історичного та аналітичного матеріалу, а й публікація опрацьованих джерел у вигляді додатків. Така практика значно підвищує науковий рівень праць, аргументованість їхніх положень і висновків, що викликає більший інтерес у читачів.

Зміст лекції

Сьогодні розроблено Всеукраїнську програму археографічних досліджень, видань документів, матеріалів до історії України, унікальних історичних пам'яток, хрестоматій з різних розділів історії, тематичних документальних збірників. Тільки за останні п'ять років вийшли друком збірники документів, присвячені голодоморам 20-х, 30-х і 40-х років ХХ ст. в Україні, організованих тоталітарним режимом, Чорнобильській катастрофі 1986 р., масовим репресіям тощо. Великий

резонанс викликали збірники документів про Українську Центральну Раду, український рух опору та ін. Ряд тематичних документальних збірників уклад проф. В. Сергійчук. Серед останніх визначних документальних публікацій заслуговують уваги видання універсалів Богдана Хмельницького із започаткованої багатотомної серії «Універсали українських гетьманів», а також матеріалів Архіву Коша Нової Запорозької Січі.

На сторінках історичної періодики обговорюються актуальні питання теорії і практики джерелознавства, його предмета, структури, місця у системі спеціальних галузей історичної науки, ролі спеціальних історичних дисциплін джерелознавчого циклу в підвищенні інформаційного потенціалу історичних джерел.

Помітною подією розвитку теорії вітчизняного джерелознавства став вихід у світ згаданого довідника «Джерелознавство історії України», в якому подаються сучасні визначення основних понять і термінів джерелознавства, вміщені короткі характеристики найважливіших джерел з української історії та біографії видатних українських джерелознавців, аналізується їх доробок у цій галузі. В підготовці довідника брали участь близько 30 провідних істориків України під керівництвом професора М. Варшавчика. Серед них доктори наук, професори різних вузів України – Я. Калакура, М. Ковальський, П. Шморгун, Ю. Мицик, С. Макарчук, Л. Дубровіна, Б. Корольов, І. Войцехівська та ін. Кафедра архівознавства та спеціальних галузей історичної науки Національного університету імені Тараса Шевченка спільно з науковцями інших вузів та наукових установ систематично проводить джерелознавчі та архівознавчі читання, на яких особлива увага приділяється питанням теорії і методики критики джерел, їх типології та класифікації. Відбувається пошук шляхів і прийомів оптимізації інформативної віддачі джерел, їх раціонального використання, застосування сучасних технічних засобів, інформаційних технологій та ЕОМ у джерелознавстві.

Плідно працюють історики-джерелознавці Львівського, Прикарпатського, Дніпропетровського, Харківського, Чернівецького, Одеського, Ужгородського та

інших університетів, Інститутів історії України, української археографії і джерелознавства НАН України та інших навчальних і наукових закладів.

Історичне джерелознавство займає винятково важливе місце і відіграє дедалі більшу роль у професійній підготовці істориків. Важко уявити собі образ модерного історика, який не опанував теорію і практику пошуку, виявлення, пізнання, аналізу й використання джерел як у науково-дослідній, так і в педагогічній діяльності, не оволодів сучасними методами опрацювання джерел, здобування джерельної інформації, перевірки її достовірності.

Сучасна концепція вищої історичної освіти в Україні спирається на світову і національну традиції, що передбачає вивчення самостійного нормативного курсу "Історичне джерелознавство", ряду спеціальних курсів з джерельної бази української, зарубіжної та всесвітньої історії, а також спеціальних історичних дисциплін: палеографії, геральдики, сфрагістики, нумізматики, ономастики та ін.

2. Класифікація документів – одна з найскладніших теоретичних і прикладних проблем дисциплін історико-джерелознавчого циклу. Історичні джерела як такі мають вельми неоднорідну природу. Тому в джерелознавстві давно фігурують найрізноманітніші схеми класифікації історичних джерел. Безумовно, всі вони пов'язані з визначеннями історичного джерела і багато в чому залежать від останніх. У цілому можна виділити кілька схем класифікації:

1. Класифікація за метою створення. Запропонована німецьким вченим І. Дройзенем. Відповідно до неї джерела ділилися на: ненавмисні (залишки, що відображають факти безпосередньо), навмисні (свідоцтва) та змішані (пам'ятники).

2. Класифікація за ступенем близькості джерела до історичного факту, введена Е. Бернгеймом в 1889 році. Історичні джерела поділяються на залишки і традицію. Це розділення джерел, а відповідно і джерелознавчого аналізу (для традиції необхідні і зовнішня, і внутрішня критики, для залишків – досить зовнішньої), було досить широко поширене в джерелознавстві.

3. Класифікація джерел по носію відома за працями Е. Фрімена, який розділив джерела на: речові (пам'ятники), письмові (документи) і словесні (розповіді). У

дещо видозміненому вигляді ця система увійшла в практику джерелознавства в радянський період, тут джерела були класифіковані відповідно до способом кодування та зберігання інформації на сім типів.

4. Змішана класифікація за метою створення і носієм (А. Ксенополь): речові (пам'ятники), ненавмисні і усвідомлені (документи).

5. Класифікація К. Ерслева за способом відображення джерелом історичного факту: залишки (людей і природні), вироби, вироблені людьми, факти сучасного життя, дають уявлення про події минулого.

6. Класифікація А. С. Лаппо-Данилевського: джерела, що зображують історичне явище, і джерела, що відображають явище». Завдяки першим можливо безпосереднє сприйняття події, дані друге вимагають «розшифровки».

7. У радянському джерелознавстві затвердилася класифікація джерел за т. зв. «Соціально-економічним формаціям» відповідно до марксистсько-ленінської схемою історичного розвитку.

8. Джерела можуть бути розділені також за видами: літописи, акти, мемуари, періодична преса і т. д.

Типологічна класифікація історичних джерел

Типи історичних джерел – групи джерел, що мають споріднений спосіб передачі відомостей або близькі за змістом, формою, походженням.

Типологія – класифікація предметів або явищ за спільними ознаками. У типологічній класифікації головним критерієм і визначальними ознаками поділу джерел є спосіб кодування в них інформації, засіб її фіксації та відтворення, а також за походженням, за хронологічно-географічними ознаками, за формою та змістом.

Виділяють такі типи джерел: а) речові; б) словесні (вербальні); в) зображальні; г) звукові (фонічні); д) поведінкові. Враховуючи специфіку кодування інформації ряд дослідників виділяє як окремий тип джерел кіновідеофотодокументи.

РІЗНОВИДИ КЛАСИФІКАЦІЙ ІСТОРИЧНИХ ДЖЕРЕЛ

ТИПОЛОГІЯ	ТИПИ ДЖЕРЕЛ
За способом кодування і відтворення інформації	Речові
	Словесні (усні та писемні)
	Зображальні
	Звукові (фонічні)
	Поведінкові
	Конвенціональні
За змістом	Соціально-економічні
	Правничі
	Культурологічні
	Релігійні
	Політичні
За походженням	Особові
	Колективні
	За фондоутворювачем та ін.
За географічно-хронологічною ознакою	Історичні епохи, періоди
	Регіони, країни тощо
За формою	Будівлі
	Літописи
	Картини
	Кінофільми та ін.

Видова класифікація історичних джерел

Що ж стосується досліджень суто джерелознавчого характеру, вивчення тих чи інших проблем історії, сфер суспільного розвитку, то історики застосовують у таких випадках інші класифікаційні схеми, виходячи зі спорідненості внутрішніх ознак джерел. Такі схеми прийнято називати родовими, або видовими. *Рід* – це сукупність джерел, яка склалася історично і характеризується спільними ознаками, що відповідають їх призначенню і функціонуванню. Родовою ознакою джерела є внутрішня форма, структура, спосіб зв'язку елементів його змісту. Отже, рід джерел характеризується їх спорідненою внутрішньою формою, структурою, яка зумовлюється призначенням джерела на етапі його створення. Виявлення і визначення родових ознак джерел, що відбивають певні закономірності їх створення, є неодмінною умовою відбору найбільш ефективних прийомів і методів вивчення джерел.

У рамках кожного типу джерел можна виділити кілька родів. Своєю чергою, рід джерел ділиться на *види*.

3. Основні методологічні та методичні принципи джерелознавства

Методологія (від грецьк. *methodos* – шлях дослідження чи пізнання; *logos* – вчення) – це, по-перше – систематизована сукупність підходів, способів, методів, прийомів та процедур, що застосовуються в процесі наукового пізнання та практичної діяльності для досягнення наперед визначеної мети.

Методика джерелознавства – це система методів, тобто прийомів, засобів та правил здійснення всього комплексу робіт, пов'язаних з пошуком, виявленням, відбором джерел, їх всебічним критичним аналізом, встановленням достовірності та інформативної цінності джерела, а також наступним його використанням з метою отримання науково перевіреної інформації про минуле людського суспільства в усіх його проявах.

Серед найважливіших принципів методології джерелознавства можна виділити такі: принцип наукового дослідження джерел, конкретно-історичного підходу об'єктивності, всебічності і цілісності джерела, або групи джерел, комплексу.

Передусім це *принцип наукового дослідження джерел*. Він передбачає, що

дослідники розглядають методологію джерелознавства як синтез загальної наукової методології, методології історичної науки, а також специфічних принципів та методів історичного джерелознавства.

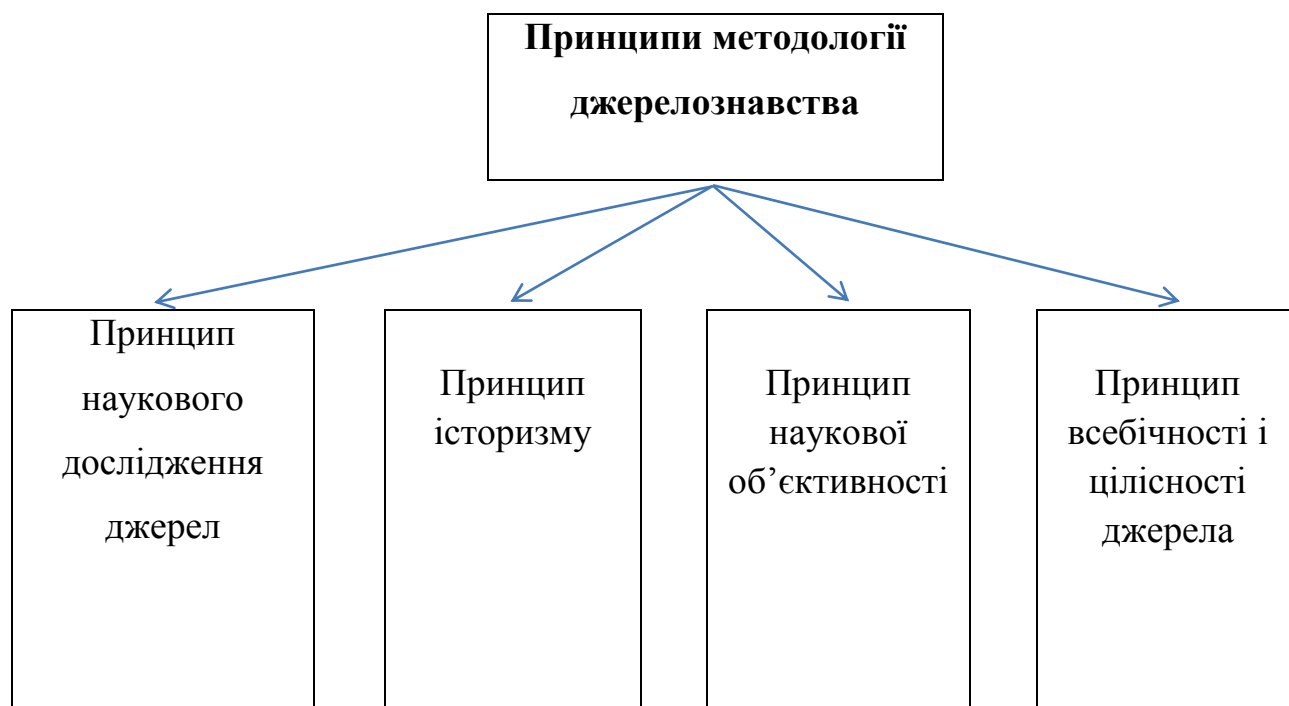
Принцип конкретно-історичного підходу, або історизму, вимагає від дослідника постійно враховувати конкретно-історичні умови появи джерела, його подальшої долі, з'ясування специфіки до джерельної субстанції пам'ятки, її первинних соціальних функцій. Дослідити джерело з погляду історизму означає виявити його генетичні корені, історію та спонукальні мотиви його створення, масштаби їхнього впливу на характер і зміст джерела. Іншими словами, дотримання принципу історизму дає можливість відповісти на класичну тріаду: коли і як виникло джерело; які етапи свого розвитку воно пройшло і яких змін зазнало; чим стало це джерело сьогодні.

Історики, які визнають об'єктивність історичної реальності й можливість здобуття об'єктивних історичних знань про неї, використовують *принцип наукової об'єктивності*.

Принцип об'єктивності в історичному джерелознавстві виступає як гарант здобуття об'єктивної, правдивої, достовірної джерельної інформації. Він зобов'язує історика сприймати джерело як об'єктивну реальність і відкриває можливість виявити за допомогою джерелознавчої критики об'єктивно-істинний зміст джерельних відомостей, отримати в кінцевому рахунку достовірні наукові факти. У комплексі вимог, які ставить принцип об'єктивності, на чільне місце висувається завдання залучити джерела в такому обсязі, який забезпечить отримання не розрізнених, фрагментарних фактів, а їх сукупностей, уникнення прогалин у джерелах, встановлення достовірності джерельних свідчень.

З принципом об'єктивності тісно пов'язаний *принцип всебічності і цілісності джерела* або групи джерел чи джерельних комплексів. Він застерігає дослідника від упередженого ставлення до джерел, від будь-якої однобічності і суб'єктивізму в оцінці джерела, в передачі його змісту, уникнення неточностей і перекручень. Практика історичних досліджень знає чимало прикладів, коли до уваги береться

не весь документ або їх група, а тільки та частина, яка необхідна для підтвердження заздалегідь висунутої автором концепції.

Система методів, яка використовується в джерелознавстві є ієрархічною. Це означає, що за ступенем універсальності їх можна розділити на чотири групи.

Перша група – загальнонаукові методи. Насамперед – історичний та логічний з властивим їм аналізом, синтезом і системним підходом. Аналіз і синтез здійснюється як на рівні окремих джерел, так і їх сукупностей. На рівні окремих джерел кожне спочатку сприймається як цілісний феномен, потім для глибшого вивчення воно розкладається на частини, а потім, на новому рівні знання, розглядається як цілісність. Аналіз і синтез застосовують до джерела й до комплексу джерел як до певної системи, що має свої системні, інтегративні якості.

Друга група – міждисциплінарні (міжнаукові) методи, властиві ряду наук. Вони, як правило, складаються у рамках інших наук, і згодом виявляються їх евристичні можливості, зокрема, математична статистика, статистика, методи соціальних досліджень, лінгвістичні, психологічні, кримінальні та ін. Деякі з

цих методів настільки сильно увійшли до історичної науки, що на їх основі склалися спеціальні історичні дисципліни.

Третя група – загальноісторичні методи. Це методи, які властиві історичному пізнанню в цілому. До них ми відносимо:

— описовий метод.

— порівняльно-історичний метод. (Л.Г.Мельник запропонував називати його історико-ситуативним методом). Відноситься власне до історичних методів. Він ґрунтується на подібності та типовості процесів та явищ. Саме цей метод дозволяє виділити одиничне та загальне, на окремих етапах розвитку.

— ретроспективний метод. Метод передбачає вивчення елементів старого, того, що збереглося до наших днів для реконструкції явищ, що відбувалися у минулому. Тобто це метод, який передбачає конструювання окремих процесів на основі історичних залишків (традицій та тощо).

— синхроністичний метод. Він передбачає дослідження різних подій і явищ, які відбувалися у різних місцях (країнах, регіонах) одночасно. Застосування цього методу дає можливість історика виділити як загальне, так і відмінне, особливе у подіях, що відбуваються водночас у економічному, соціальному, політичному та культурному житті. Для розгляду явищ та подій у динаміці застосовується хронологічний метод.

— хронологічний метод. Він дає можливість розглядати явища та події у часовій послідовності, у постійному русі, у змінах. Цей метод застосовується для складання хронік подій, які пов'язані один з одним як тематично так і генетично. Але треба враховувати, що відбір фактів для хроніки здійснюється доволі суб'єктивно і залежить від теми дослідження. Слід сказати, що поєднання синхронного та хронологічного методів забезпечує проблемно-хронологічне дослідження.

— діахронічний метод (або його ще називають метод періодизації). Цей метод передбачає виділення якісні зміни у ході розвитку явища, яке досліджується.

— метод актуалізації . Цей метод дає можливість використовувати історичні знання, результати і висновки дослідження для практичної діяльності у відповідній галузі. Цей метод дає можливість висувати наукові прогнози, а також практичні рекомендації на основі уроків історії.

Четверта група. Специфічно джерелознавчі методи. До них відносяться методи:

- евристичного виявлення історичних джерел;
- відбору історичних джерел;
- класифікації та формування їх комплексів;
- атрибуції історичних джерел;
- встановлення походження;
- текстологічного й герменевтичного вивчення;
- перехресного співставлення джерел;
- підвищення інформаційного потенціалу.
- критика аналітична;
- критика логічна;
- критика синтетична;
- критика фактична

4. Головні фондосховища історичних джерел в Україні

Місцем зберігання рукописних джерел є архіви та рукописні фонди наукових бібліотек. Систему архівів України становлять центральні державні архіви областей.

У м. Києві та інших містах є такі центральні архіви України:

Центральний державний архів вищих органів влади й управління України. В ньому зберігаються документи, що відклалися за радянського часу і в роки незалежності України. Поряд з матеріалами, які висвітлюють діяльність центральних органів влади, знаходяться багато документів з різних місць – звіти, інформації, листи, скарги, пропозиції, матеріали комісій та ін.

Центральний державний архів громадських об'єднань України сформований на основі джерел, що за радянського часу відклалися в Партійному архіві при

ЦК Компартії України. В наш час до архіву надходять документи від політичних партій і громадських організацій.

Центральний державний історичний архів України, м. Київ. Це фондосховище історичних джерел, які формувалися з найдавніших часів до ХХ ст. Зберігаються документи від литовського часу, з доби Козацької держави, з наступних періодів аж до 1917 р.

Центральний державний історичний архів України, м. Львів. Найдавніші оригінальні пам'ятки з ХІІІ ст. Документи з усіх регіонів України, але найбільше – з Галичини, Поділля, Волині.

Є також спеціалізовані центральні архіви:

Центральний державний кінофотоархів.

Центральний державний науково-технічний архів України, що знаходиться в Харкові.

Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва.

У Києві діє Центральна лабораторія мікрофотокопіювання і реставрації документів центральних державних архівів України (вул. Солом'янська, 24).

Державні архіви в областях мають назви: Державний архів Львівської області, Державний архів Волинської області, Державний архів Черкаської області та ін. В Криму – Державний архів автономної республіки Крим. У Києві – Державний архів м. Києва, в Севастополі – Державний архів м. Севастополя.

В деяких областях поряд з державними архівами, що знаходяться в обласних центрах, є ще філіали в певних містах, зокрема, філіали держархіву Житомирської області в Бердичеві; держархіву Закарпатської області в Береговому і Мукачевому; держархіву Одеської області в Ізмаїлі; держархіву Хмельницької області в Кам'янці-Подільському; держархіву Чернігівської області у Ніжині та Прилуках.

Великі блоки джерел з історії України містяться в архівах Росії та Польщі, а також інших країнах.

5. Формування джерельної бази історії України. Предмет і завдання

Джерело з історії України – це будь-який носій історичної інформації автохтонного (місцевого) або іноземного походження, що містить відомості про минуле України та етнічних груп, які населяли її територію з найдавніших часів або проживають тепер.

Джерело з історії України має ті ж властивості, що й будь-яке інше історичне джерело. До опрацювання джерельного комплексу з історії України застосовуються загальні принципи джерелознавчої критики та класифікаційні ознаки джерел, оскільки джерельна база історії України складається з джерел усіх типів, видів та різновидів.

Наступною важливою теоретичною проблемою джерелознавства історії України є з'ясування його предмета і завдань.

Предметом джерелознавства історії України виступають закономірності утворення та функціонування джерел з історії України, формування її джерельної бази, встановлення взаємозв'язків та взаємовпливів окремих видів джерел, їхніх пізнавальних функцій та міри інформативності у процесі наукового дослідження проблем, розвитку джерелознавства історії України в системі українознавчих наук.

З предмета джерелознавства історії України випливають його основні завдання:

Історичне джерело може дати лише відносне знання про історичне минуле необхідно користуватися комплексом джерел. Тому дослідження, як правило, базується не на одному документі, а на їх сукупності. Сукупність джерел усіх типів, родів і видів, на які спирається дослідження, становить *джерельну базу*.

Розрізняють первісну (або початкову) джерельну базу та реальну.

А) *Первісна* формується в ході подій, що відображені в джерелі.

б) *Реальна джерельна база* – джерельний корпус або комплекс джерел, що зберігся до наших днів.

Реальна джерельна база ділиться на дві великі підгрупи: 1) актуалізована джерельна база, тобто історіографічно засвоєна шляхом публікацій

археографічного характеру, аналізу або цитування в наукових дослідженнях; 2) потенційна джерельна база, що реально існує, але невідома історикам. Вона може бути виявленою, дослідженою і оприлюдненою. Реальна база неухильно збагачується в результаті пошуку, виявлення існуючих, але ще не відомих і не залучених до наукового обігу джерел, поповнення за рахунок створення нових пам'яток, що відкладаються у процесі діяльності людей. Ідеться про величезний масив сучасної інформації, документообігу, періодичної преси, службового і приватного листування, кінофотофоновідеодокументів, мемуарів та спогадів, матеріалів конкретно-соціологічних досліджень тощо.

Багату і різноманітну джерельну базу має історія українського народу, яка у *хронологічному вимірі* охоплює джерела з часів палеоліту і до наших днів, а в *географічних межах* включає як етнічні землі, на яких безпосередньо формувався український етнос, так і країни, в яких проживали чи проживають українці, в яких зберігаються документальні та інші пам'ятки з історії України. При цьому слід мати на увазі, що історія України це не лише історія українців, а й тих етнічних груп і народів, які мешкали або мешкають на її території. Це означає, що до джерельної бази історії України відноситься увесь комплекс історичних джерел, що містять будь-які відомості як про українців, так і про етнічних поляків, євреїв, росіян, німців, кримських татар, греків, болгар, вірмен, караїмів, угорців, білорусів, молдаван, інших етнічних груп, які з найдавніших часів проживають на українських землях.

Висновки. Таким чином, поняття історичного джерела з історії України, джерельної інформації, джерельної бази посідають важливе місце в теорії джерелознавства та історичної науки в цілому. Важливе значення для практики наукового історичного дослідження має окреслення й аналіз джерельної бази конкретної проблеми, що є предметом курсової, бакалаврської, дипломної, магістерської чи дисертаційної роботи тощо. Незалежно від їхнього обсягу і мети, кожен історик має дотримуватися принципу всебічного дослідження джерельної бази обраної проблеми.

Питання для самопідготовки

1. Що таке класифікація джерел?
2. Чим відрізняється класифікація від систематизації джерел?
3. Що означає "класифікаційна ознака" джерела? Вкажіть на споріднені ознаки речових і зображальних джерел. Чим відрізняються джерела цих типів?
4. Що розуміють під класифікаційною схемою?
5. Назвіть найбільш поширені класифікаційні схеми і вкажіть на їх прикладне значення.
6. Які чинники мають вирішальне значення для вибору оптимальної схеми класифікації джерел?
7. Що ви розумієте під методикою джерелознавства?
8. Назвіть групи методів, що застосовуються в джерелознавстві.
9. Поясніть, у чому залежить методика джерелознавства від методології історичної науки.
10. Охарактеризуйте основні етапи розвитку методики джерелознавства в Україні.

Лекція 2.

Тема: Іноземні письмові джерела з історії українських земель I тис. до н.е. – I тис. н.е.

Мета: ознайомити студентів зі свідченнями іноземних авторів I тис. до н.е. – I тис. н.е. про сучасні українські землі, а саме відомостями з античних творів, пам'ятками візантійських, європейських та арабських авторів.

План

1. Давньогрецькі і давньоримські пам'ятки про історію українських земель.
2. Візантійські автори VI – X ст. про Україну.
3. Відомості про Русь у європейських авторів IX – XI ст.
4. Згадки про слов'ян і Русь у творах арабських авторів.

Вступ. Для історичної науки стало традицією уважно вивчати писемні пам'ятки. Завдяки праці попередніх поколінь дослідників сучасний історик користується

майже всіма творами авторів, які описували чи згадували наші землі. Ці твори вже у XIX, а також у XX ст. перекладені російською мовою. Переклади українською почали активно проводитись лише тепер, в умовах незалежної України. Зважаючи на їхнє вагомe значення для вивчення давньої історії України, визріває необхідність аналізувати відомості з античних творів, пам'ятки візантійських, європейських та арабських авторів.

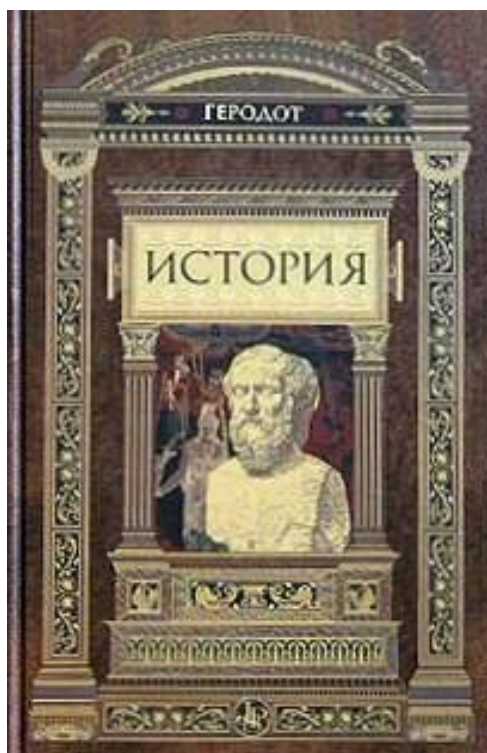
Зміст лекції

1. Серед давньогрецьких авторів, які залишили відомості про українські землі та про народи, котрі їх заселяли, виділяється *Геродот*, автор «Історії греко-перських воєн», або, як ще називають цю працю, просто «Історія». Це єдиний автор, який стосовно свого часу подав комплексну картину природи, населення, господарства, побуту і культури Північного Причорномор'я від Істри (Дунаю) на заході і Танаїса (Дону) на сході. В інших античних авторів (Гіппократ, Діодор Сіцилійський, Страбон, Пліній Старший, Птолемей) знаходимо або ж описи подій, або ж окремих аспектів життя племен, розселених на території сучасної України і суміжних земель. Отже, відомості античних авторів, зрозуміло, не відтворюють неперервності історичного процесу на наших землях і можуть служити лише певним орієнтиром того процесу. Тільки в комплексі з археологічними джерелами, речовими пам'ятками, відкритими внаслідок археологічних досліджень, у комплексі з епіграфічними, лінгвістичними, етнографічними та іншими джерелами сучасний історик має змогу реконструювати давнє минуле.

Щодо інших авторів, то ми маємо змогу користуватися їхніми творами в російському чи польському перекладах або ж оглядовими працями українських авторів на зразок книжки «Чужинці про Україну» В. Січинського. Щоправда, ця книга містить лише описи періоду після IX ст. н.е.

Але повернімося до Геродота. Він народився у Галікарнасі (Мала Азія) між 490-480 рр. до н.е., помер між 430-424 р. н. е, Син багатого рабовласника. Брав участь у боротьбі проти тиранії, але змушений був залишити батьківщину. Жив на Самоа, в Афінах, Фурії (південна Італія). Подорожував по містах Малої Азії, був у Єгипті, Вавилонії, Фінікії, Сирії, Західному Причорномор'ї, Ольвії, Його праця «Історія» – перша широка історична оповідь про держави і народи. В центрі уваги – докладний опис греко-перських воєн від Іонійського повстання 500–493 рр. до н.е. і до здобуття афінянами в 478 р. до н.е. Особливість методу Геродота – критичне ставлення до різних оповідей і переказів. Можливо, через це вже у давнину його називали «батьком історії».

Джерелом до історії Північного Причорномор'я є саме книга *четверта* – *Мельпомена*. Зрозуміло що і в цій книзі у центрі уваги Геродота – опис ходу воєнних дій між перськими військами царя Дарія і скіфами та їх союзниками.

Автор описує, що аж коли військо Дарія опинилося у великій скруті, скіфські царі послали йому дари птаха, мишу, жабу і п'ять стріл. Один з наближених Дарія Гобрій так розшифрував дари: «Якщо, перси, ви не станете птахами і не полетите високо в небо, ні мишами і не сховаетесь в землю, ні жабами і не пострибаєте в болота, ви не повернетесь додому, все погублять оці стріли».

І все-таки, на нашу думку, найбільша цінність Геродотового опису Скіфії полягає не в розповіді про воєнні дії, а в зображенні географії, природи і населення краю, культури та звичаїв різних народів. І хоч у тексті історика багато явищ описано на основі приблизних розповідей, іноді чуток і легенд чи забобонів, він є, тим не менше, зрізом знань епохи, унікальним у своєму роді.

Важко утриматись від поширеного цитування твору. Наприклад, *про природу* краю: «Їхня країна рівнинна і рясніє травою і зрошується водою багатьох річок, яких стільки, скільки каналів у Єгипті. Я назову ті з них, які найбільш відомі і судноплавні від самих своїх джерел. Це Істр, що має п'ять гирл, а потім Тірас,

Гіпаній, Борисфен». А про Дніпро історик написав, що Борисфен найбільша після Істри, вона найбільш корисна для людей не лише серед інших рік Скіфії, але і взагалі серед всіх інших, крім єгипетського Нілу, бо з ним не можна зрівняти жодну нішу ріку. Навколо Борисфена «найкращі і найбільш поживні пасовища для худоби, і дуже багато в ньому риби, приємної на смак» і вода в ньому дуже чиста, порівняно з іншими – з каламутною водою, і ниви навколо нього чудові, а там, де не засіяно, виростає висока трава. А в його гирлі відкладається багато солі».

Про народи, які були сусідами Скіфії, Геродот подає такі відомості: «Від гавані борисфенітів (бо вона розташована якраз посередині приморської частини всієї Скіфії) від неї і далі перший, котрий можна зустріти – *це калліпіді*, які є напівелліни і напівскіфи, над ними є інший народ, що називається *алазонами*. Вони і калліпіді мають такий спосіб життя, як і скіфи, але сіють та споживають пшеницю, цибулю, часник і просо. Над алазонами живуть *скіфи орачі*, які сіють пшеницю не для їжі, а на продаж. Ще далі живуть *неври*, а на північ від неврів, наскільки я знаю, є *незалюднена країна*. Оці народи живуть уздовж ріки Гіпанія на заході від Борисфена. Про інших сусідів скіфів розповідається також в тому місці, де йдеться про війну з Дарієм.

Дуже цікава розповідь Геродота про походження мови савроматів (сарматів). Йдеться про те, що савроматські амазонки взяли для себе за чоловіків молодих скіфів пішли з ними на схід Танаїса, навчилися від них скіфської мови, але недосконало. Через це савромати розмовляють скіфською мовою, але розмовляють нею з давніх часів погано, бо амазонки не вивчили її як слід.

Найцікавіших, хоч не раз і малоімовірних, дивовижних розповідей залишив Геродот про культуру і звичаї скіфів: про їх богів, головню грецького походження, – Гестію, Зевса, Гею, Аполлона, Афродіту, Уранію та інших ЗІ зміненими скіфськими іменами, про особливе пошанування бога *Арея*, на честь якого будують священні споруди «в центрі області кожного народу», про мечі, що є символом Арея і встромлюються в культові купи хмизу, над якими приносять в жертву коней, овець, одного із сотні взятих у полон ворогів. Дуже детально

розповідається, як приносили в жертву людей, про звичаї на війні. Скіф пив кров із першого ворога», котрого вбивав, а голови вбитих ворогів приносив своєму цареві. Із шкір забитих людей робили вжиткові речі, а з черепів – чаші. Поширеним сюжетом зображено спосіб похорону царів, справляння поминок через рік після їх смерті.

З інтересом читаються оповіді про скіфські лазні, гігієну скіфських жінок, які мазню з кипарисової та кедрової деревини та ладану змащували тіло й обличчя. «І від цього вони, по-перше, приємно пахнуть, а по-друге, коли вони потім знімають шар цієї мазі, їхня шкіра стає чистою і блискучою».

Геродот наголошує на ворожому ставленні скіфів до чужих свят, обрядів і звичаїв. Коли хтось намагався переймати або наслідувати ці звичаї, його вбивали, навіть якщо такі наслідувачі були царями. Так цар Савлій убив брата Анахарсія, так з царя був скинутий, а потім убитий цар Скіл та ін.

Незважаючи на численні очевидні вигадки, «Історія» Геродота, безумовно, є надзвичайно багатим джерелом вивчення епохи. І професійний історик порівняно легко може відбирати в ній зерна істини з вигадок, легенд і забобонів, зумовлених рівнем загальних знань V ст. до н.е.

Пізніші часи з історії Скіфії частково відображені у праці Гіппократа (460-377 рр. до н.е.) «Про повітря, воду і місцевості». Гіппократ також був у Скіфії, щоправда, інші народи йому маловідомі. За Гіппократом, скіфи не мали будинків, а жили у повстяних будках, поставлених на чотириколісних чи шестиколісних возах і облаштованих як хати, з двома-трьома відділами. Такий віз тягнуло дві або три пари волів, а в будках сиділи при переїздах жінки з дітьми. Чоловіки ж їхали верхи. Вслід за ними йшли отари овець, корови і коні. На одному місці скіфи перебували, поки їхній худобі вистачало паші, потім переходили на інше місце.

Цінні відомості з історії Боспорського царства містяться у «Історичній Бібліотеці» Діадора Сіцилійського (I ст. до н.е.). Твір складається з 40 книг, збереглися 1-5.11-20.

Чимало цікавого матеріалу про Північне Причорномор'я навів Страбон (64 р. до н.е. – 23(24) р. н.е.) – давньогрецький географ та історик, автор «Географії» в

IX книгах, де описано всю відому тоді ойкумену. Перші дві книги методологічні, історіографічні. Про Чорномор'я писав у 4-й главі книги VII. Найбільше є відомостей про Босфор і Херсонес. Серед народів, які проживали на схід від Дніпра, називалися *роксоляни*, а також язиги, царські урги. За Доном – сармати. аорси і сіраки (пізніше Страбон усіх об'єднав назвою «східні скіфи»).

Про слов'ян згадував римський автор *Пліній Старший* (I ст. н.е.). Він називав їх *венедами*, повідомляючи, що вони розселені на схід від Вісли і на північ від Дунаю. Про слов'ян у II ст. н.е. писав у своїй «Географії» давньогрецький автор Клавдій Птолемей. Він називав народи і племена, які населяли Сарматію (Північне Причорномор'я). Птолемей був видатним астрономом, «обгрунтував» геоцентричну систему Всесвіту, що проіснувала як панівна аж до Коперніка, а також географом. Впровадив систему координат та інші положення,

Питання про орди гуннів відображено в «Історії» Амiana Марцелліна (330-400 рр.) у кн. XVI.

Вагоме місце в історіографії історії Східної Європи займає праця Йордана «Про походження і діяння готів». Йордан був секретарем при дворі готських королів у Італії. Ставився до них з повагою і возвеличував, зокрема, короля Германаріха.

Мабуть, Йордана слід вважати останнім із античних авторів, які писали чи згадували про землі сучасної України і про народи, котрі їх населяли.

2. Системнішими і чіткіше хронологічно прив'язаними до окремих подій та історичних діячів є праці *візантійських та західноєвропейських авторів* від VI до XI ст. У них знаходимо відомості про спосіб життя і побут слов'ян, їх воєнну силу, зв'язки з Руською державою, окремих руських князів – Ігоря, Ольгу, Святослава, Володимира та ін. Найвідомішими авторами є Прокопій із Кессарії, секретар візантійського полководця Велізарія (написав «Історію війни з готами», доведена до 554 р.), візантійський імператор Маврикій (582–602 рр.) – автор книги «Стратегікон», патріарх Фотій, який залишив бесіди і послання з другої половини IX ст., імператор Костянтин Багрянородний (905–959 рр.), автор праць

«Про управління імперією та про церемонії візантійського двору», візантійський хроніст Лев Диякон, автор «Історії» в десяти книгах про період 959–976 рр.

Прокопій Кессарійський подає відомості про розселення слов'янських відгалужень склавинів і антів, даючи їм дуже виважені характеристики. Численні племена антів розмовляють тою ж мовою, що і склавини. Склавиною і антами не править один муж, але з давніх часів вони живуть так, що порядкує громада, і тому всі справи, чи щасливі чи лихі, ідуть до громади Єдиного бога, що насилає блискавку – визнають єдиним владикою всіх і жертвують йому кров і всяку худобу. Не знають долі (фатуму) і зовсім не визнають, щоб вона мала якусь силу над людьми, але як хто має перед собою смерть видиму чи в хворобі, чи на війні, обіцяють вони за життя своє, якщо не згинуть жертви богу, врятувавшись, жертвують, що обіцяли, і думають, що тільки жертвою врятували собі життя. Шанують вони річки, німф і деякі інші божества жертвують їм всім і з тих жертв ворожать собі. Живуть вони в лихих хатках, селячись далеко один від одного, змінюючи часто свої житла. Вступаючи в битву ідуть здебільшого на ворогів піші, маючи в руках невеликі щити і піки, а нагрудників не одягають.

Із промов і повчань Фотія дізнаємося про етнічні риси русів, про деякі конкретні події, що мали місце у відносинах між Візантією і Руссю. Є опис маловідомого походу русів на Візантію 860 р., опис спроби хрещення русів у 867 р. та інших подій. В одному з повчань Фотій так характеризував русів: «Нарід дикий і суворий, без страху все руйнує, все нищить Нарід неславний, нарід, якого й не рахували, нарід, що ставили його нарівні з рабами, невідомий – та здобув ім'я, незначний – та став славним зневажений і бідний – та дійшов високого становища й незчисленного багатства, нарід, що так сильно і нагло ринув на наш край».

3. Конкретно історичні події знайшли відображення у працях Костянтина Порфирородного (Багрянородного), зокрема описано приїзд до Константинополя в 957 р. княгині Ольги. Розділ IX у книзі К. Порфирородного називається «Про русів, як ідуть вони човнами з Руси до Константинополя (Царграду)».

Лев Діакон залишив унікальний опис князя Святослава Ігоревича, зокрема, його зовнішній вигляд «Середнього зросту, не занадто високий але і не низький, брови мав густі, очі сині, ніс короткий, борода оголена, на верхній губі густе і довге волосся, голова зовсім оголена, з одного боку висів чуб, що означало значний рід, шия здорова, плечі широкі, і взагалі дуже добре був збудований, здавався якимсь понурим і диким, в однім усі висіла золота сережка, оздоблена двома перлинами, з карбункулом посередині, одіж на ньому була біла, нічим не різнилася від інших, окрім чистоти». Цікаво зазначити, що слова Святослава, які він виголосив перед своєю дружиною, переказані Левом Діаконом, дуже перегукуються зі словами, які навів автор «Повісті минулих літ».

Лев Діакон так передав слова Святослава: «У нас нема звички спасатись втечею у вітчизну, але або жити переможцями або, здійснивши знамениті подвиги, померти зі славою. У «Повісті минулих літ» ця про мова передана в редакції «Не осоромимо землі Руської, а ляжемо кістьми тут, бо ж мертвий сорому не зазнає».

Одним із перших європейських мандрівників, що описали свою подорож в Україну, став єпископ Бруно з Кверфурта (народився 976 р.). Він був висвячений на єпископа з місійною метою проповідувати християнство серед печенігів. Десь до 1008 р. їхав до печенігів через Київ, де зустрічався з Володимиром Великим і користувався його щирою прихильністю Повернувшись на батьківщину, Бруно написав про все цісарю Генріху II. Подаємо фрагмент із листа, в якому характеризується київський князь: «Князь русів (русорум), великий і багатий володар, що проти моєї волі задержав мене місяць у себе, – ніби я хочу себе своїм наміром занапастити, й умовляв, аби я не ходив до такого невірному народу, де не здобуду їхнім душам жадної користі, а тільки смерть (собі), та ще й найлютішу. Коли ж не зміг він (переконати), та ще якесь видіння про мене його грішного налякало, – з військом проводжали мене два дні до останнього кордону своєї держави, яку він задля ворожих нападів звідусіль оточив дуже міцною і довгою огорожею (частоколом). Він зіскочив з коня на землю, я з товаришами йшов попереду, він зі своєю старшиною йшов за нами і так вийшли ми за браму».

Чимало місця відведено опису Києва та України у «Книгах хроні» («8 книг хроні») Тітмара, єпископа Мерзебурзького. Про події в Україні 1017 р. він писав зі слів німецьких добровольців з війська польського короля Болеслава, що допомагав князю Святополку закріпитися в Києві

Збереглося чимало подробиць про князя Володимира, в тому числі про гріхи його молодості. Розповідається про його поховання в Десятинній церкві. Напевно, неточні, але все-таки цікаві факти подані про Київ. «Місто Хитаву дуже сильне, вороги педенсі (печеніги) знесилоють частими нападами з намови Болеслава, і зруйновано його великою пожежею. В помочі згаданому князю (Святополку) було з нашого боку 300, угрів 500, а з печенігів 1000 людей.

У великім цім місті, столиці королівства, є більше 400 церков, 18 ринків, люду незчисленна сила, а він, як і весь цей край, боровся з дуже шкідливими для них печенігами та іншими (ворогами).

З пізнішого часу є свідчення про Україну Карпіні, папського легата до Монголи (з 1246 р.), Вільгельма Рубрука (Рубруквиса), посла французького короля Людвіка IX до татарської орди, котрий вертався півднем України у 1252 р., Конрада Кібурга, начальника шпиталів Тевтонського ордену, що перебував у Литві 1397 р. і описав це у «Деннику посольства до Великого князівства Литовського Витовта». Зрозуміло, порівняно з блоками історичної інформації, наявними в давньому українському літописанні, відомості іноземців дуже фрагментарні. Однак їх теж слід враховувати при вивченні тієї епохи

4. Серед *арабських авторів* IX–X ст., які залишили ті чи інші згадки та описи про Україну, називають Ібн-Хордадбега, Аль Джайхані, Ібн-Фадлзна, Аль-Масуді, Ібн-Джаста, Ібн-Хаукаля, Ібн-Якубі та ін. Точної історичної інформації, прив'язаної до певної хронології, конкретної території, тим паче, до історичних осіб, у арабських авторів дуже мало.

Інші відомості дуже загальні про слов'ян і русів. При цьому важко зрозуміти, чи арабські автори мають на увазі два народи, чи руси розглядаються як один із слов'янських народів Так, Ібн-Хордадбег пише, що руси – «з племені слов'ян», Аль-Масуді повідомляв, що «руси складають численні народи, які поділяються на

розрізнені племена». В іншому місці – «поділяються на багато народів і деякі з них християни» (20-50-ті роки X ст.). Але руси згадуються як окремий народ. Пишучи про поган, які проживають у країні хозарського царя, автор наголошує, що «деякі племена з них є слов'яни і русини». Дехто з авторів *протиставляє русів слов'янам*. Наприклад, у праці Ібн-Даста «Книга добрих скарбів» (перша половина X ст.) читаємо: «Щодо Руси, то вона на острові, оточеному озером. Той острів, де живуть вони (руси), має просторінь на три дні дороги, вкритий лісами, болотами, нездоровий і такий вогкий», що як ступиш ногою, то вона трясеться, бо так пересякнута водою. Вони мають короля, що зветься Ханан-Рус; чинять наїзди на слов'ян, приїзять кораблями, висаджуються, забирають їх в неволю, везуть в Харван і Булгар і спродують там. Лант не мають, а живуть з того, що привозять в землі слов'ян».

В *Аль-Масуді* є неточні, але правдоподібні відомості про розселення слов'ян: «Поміж більшими і відомими ріками, що впадають в море Понтус, є одна, що називається Танаїс (Дон), котра приходить з півночі. Береги її заселені численним народом слов'янським та іншими народами, заглибленими в північних країнах. Друга з них більших рік є Ялта і Балева, назва, котру має вона також у слов'ян. Вона завширшки більше трьох миль і тече на просторі багатьох днів за Царгородом (Балеву ідентифікують з Дунаєм). На берегах цієї ріки живуть бамджини і марава, народи слов'янські (богемці і марава — ?). Ті самі береги замешкували булгари, коли вони прийняли християнську віру».

В одного з авторів (Адъ-Джанхані, кінець IX – початок X ст.) знаходимо твердження про те, що русини мають три роди: 1) русинів, які мешкають ближче до Булгара, їх володар — у місті Куяб, воно більше від Булгара; 2) русинів Славії; 3) русинів Таїш. Пізніші дослідники ототожнювали Куяб з Києвом, Славію – з Новгородом, а Танію – з Тмутараканню.

На основі арабських авторів неможливо зробити достовірні висновки про слов'ян і русів, за винятком хіба того, що це – великі народи і «замешкують вони великі простори» на північ і захід від Чорного моря. Достатньо суперечливими є також відомості арабів про заняття слов'ян і русів. Єдине, чого одностайно

дотримувалися всі арабські автори, – це те, що вони фіксували широкі торговельні зв'язки «сушею і водою» з хозарами, булгарами, румеями та іншими країнами. Згаданий вже Ібн-Хордадбег (60–70 рр. IX ст. – час Аскольда і Діра) писав: «Вони – з племені слов'ян – вивозять футра видри, футра чорних лисиць і мечі з далеких кінців Слов'янщини до Руського моря, і цісар Рума бере з них десятину. А коли бажають, то їздять на кораблях по річці слов'ян.

Іноді вони привозять свій крам на верблюдах у Багдад. Менше описані заняття слов'ян сільським господарством. Правда, в Ібн-Даस्ता йдеться про те, що слов'яни не мають ані виноградів, ані ріллі, а випасають свині», але «найбільше сіють просо», розводять бджіл, роблять напій із меду. Натомість, Аль-Якубі в «Записках» з 60-х років X ст. писав зовсім інакше: «Взагалі слов'яни – люди сміливі, здатні до походу. Вони замешкують краї, найбагатші оселям і життєвими засобами. Пильнують хліборобства і щодо здобування собі на прожиток переважають всі народи півночі». Король їхній «має верхових коней і не вживає іншої страви, крім кобилячого молока». Згадуються музичні інструменти кобзи на вісім струн, гуслі. Є в арабських авторів повідомлення про житло, зокрема про землянки: «У зв'язку з великим холодом у їх країні, кожний викопує собі в землі ніби темницю, до котрої приробляє з дерева гостроверхий дах, подібно до верху християнської церкви, й на той дах накладає землю. В такі пивниці переходять з цілою родиною і, взявши дерева й каміння, запалюють вогонь, розпікають каміння на вогні аж до почервоніння, а як каміння розпечеться до краю – поливають і з того йде пара, що нагріває хату так, аж одягу з себе скидають».

Неоднозначні повідомлення про одяг слов'ян Ібн-Фадлава, який за лишив цікавий опис русів з 20-х років X ст., зазначав, що «Вони руді, не вдягають ані курток, ані свит, але в них мужчини вдягають кису, котрою закручують один бік, а одну руку випускає з-під неї. Кожний з них нерозлучно носить при собі меч, ніж і сокиру». Пише цей автор і про прикраси русів: «На шиї вони мають золоті і срібні ланцюжки. З цього опису дуже неправдоподібною є згадка про кису. Такий одяг носили давні греки. Араб про це чув і приписав, можливо, це русам. Аль-Джайхані, навпаки, наголошував, що в них довгі свити і коротка куртка.

Нестримними є фантазії арабських авторів. Так, Аль-Джайхані пише, що вони не мають зв'язку з чужинцями, коли ж якийсь чужинець «туди поїде, зараз вбивають». Натомість Ібн-Дауст повідомляє, що «руси гостей шанують і добре поводяться з чужинцями».

Дуже різні повідомлення про похоронні обряди. В арабських авторів є чимало загадкових повідомлень, що перетворилися в історичні загадки. Аль-Масуді (20–50 ті рр. X ст.) написав про Маджака – короля Валинани як основного серед слов'янських народів у минулому.

Висновки. Таким чином, іноземні письмові джерела з історії українських земель I тис. до н.е. – I тис. н.е., незважаючи на їхню фрагментарність, часто перекручену інформацію, є цікавими для вивчення давньої історії України. Проте історикам слід пам'ятати, що, використовуючи їх, потрібно звертатися до інших джерел та робити порівняльну характеристику подій, явищ та процесів з досліджуваної епохи.

Питання для самопідготовки

1. Яке значення для вивчення історії України мають свідчення іноземців?
2. Кого називають батьком «джерелознавства»?
3. Назвіть античних авторів, які писали про етнічні українські землі.
4. Чому свідчення іноземців про українські землі є фрагментарними?
5. Чи можуть історики при вивченні проблем з історії України користуватися тільки свідченнями іноземців?

Лекція 3.

Тема: Джерела періоду Давньоруської держави

Мета: ознайомити студентів із писемними джерелами давньоруського періоду, а саме законодавчими актами, літературними творами та пам'ятками агіографічної літератури.

План

1. Законодавчі акти давньоруського періоду.
2. Актові матеріали XII – XIV ст.

3. Літературні твори.

4. Твори агіографічної літератури.

Вступ. До актових джерел належать історичні документи, які на час їх створення (складання, написання) призначалися для встановлення тих чи інших правових, регулюючих суспільні відносини норм. В той час такого терміну як акт, актові матеріали на Русі не вживали, хоч слово *aktus* (офіційний документ) було. До XV ст. усі державні та приватні документи, що мали правову регулюючу силу, називалися грамотами та листами.

Зміст лекції

1. До створення писемних правових документів суспільні відносини, а також відносини між окремими людьми регулювалися звичаєвим правом. З часом норми звичаєвого права записувалися, до них додавалися нові норми, поява яких була зумовлена потребами держави. При цьому попередні норми, у тому числі й звичаєві, могли відмінитися або змінюватися.

Найстарішою уставною грамотою, що збереглася у пізніших копіях, є зведення законів усного звичаєвого права “Устав земельний” князя Володимира Святославича, який було прийнято з метою захисту земельної власності, в першу чергу знаті. Цим документом князь жалував певні майнові права Десятинній церкві у м. Києві. В “Уставі” були викладені міри покарання (крім смертної кари) за посягання на чужу власність. Згодом “Устав земельний” ліг в основу першого на Русі писаного зібрання юридичних норм – “Руської правди”.

З першої половини XI ст. до нас дійшов текст церковного Уставу Ярослава Володимировича. До XIII ст. відноситься Уставна грамота володимир-волинського князя Мстислава Даниловича, що регламентувала розміри та форми повинностей з місцевого населення на користь князя.

Найвидатнішою пам’яткою права Київської Русі є “Руська правда” – кодекс прав, що діяв в Україні-Русі протягом кількох століть. Цей правовий документ дійшов до нас в 106 списках, які прийнято поділяти на три редакції – Коротку, Розширену та Скорочену. Найдавнішою є Коротка редакція, що складається з Правди Ярослава (правові норми, які стосуються вбивств, тілесних ушкоджень,

образ, порушення права власності), Правди Ярославичів (поява спрямованості законодавчих норм на захист феодалного землеволодіння, скасування кровної помсти, штраф за порушення юридичних норм сплачувався не потерпілому, а до державної скарбниці), Покону вірного (який регулював форми податків, мит чи інших платежів, які повинні були давати певні категорії населення), Уроку мостикам (в якому вказувалася організація побудови мостів і доріг, а також передбачав величину винагородження людей, які будували і доглядали дороги та мости державного призначення).

Коротка «Руська Правда»

Коротка Руська Правда (43 статті) поділяється на 4 частини:

- 1. Правда Ярослава — найстарішу, як її називають дослідники, що не погоджуються з поглядом, що Руську Правду проголосив князь Ярослав Мудрий (В. Сергєєвич, А. Прєсняков, М. Тихоміров); вона охоплює статті від 1 до 18;
- 2. Правда Ярославичів — звана також Уставом Ярославичів (статті 19 — 41);
- 3. Покон вірний — встановлює оплати вірникам (ст. 42)
- 4. Урок мостникам (ст. 43).

Правда Ярослава, на думку одних дослідників, постала біля 1016, інших — у 1030-их рр. Постанови цієї найстарішої Руської Правди сягають 8—9 ст., а то й раніших часів, з яких вона перебрала інститут кривавої помсти, що її згодом замінив (хоч не повністю) грошовою карою. Правда Ярославичів складена на з'їзді Ярославових синів князі в Ізяслава, Всеволода і Святослава у Вишгороді 1072 (М. Тихоміров, С. Юшков, Л. Черевнін) або у 1032—1054 (Б. Греков, А. Зимін). Норми Правди Ярославичів з особливою увагою охороняють інтереси князя, його домінальне господарство, урядовців і майно. Різні грошові карні за вбивство, залежно від суспільного становища збитого, вказують на розширення суспільства. Найбільше норм коротка Руська Правда присвячує охороні життя, здоров'я і майна; вона складається з норм карного й карино-процесуального права.

Сторінка з короткої редакції «Руської Правди»

Розширена правда містить Устав Володимира Мономаха, який суттєво розширює давньоруське законодавство. З'являються норми, що регулюють питання боргових зобов'язань і кабальних відносин, регламентують соціальні відносини у вотчинах, питання спадкоємства, визначають діяльність судово-адміністративного апарату.

В процесі переробки Розширеної Руської Правди виникла ще її скорочена редакція, що в науці отримала назву Скороченої Руської Правди.

Найбільш повну публікацію Руської Правди здійснив у 1940 – 1963 рр. академік Б.Греков. Перший том публікації включає численні варіанти текстів Руської Правди на основі 88-ми відомих науці списків, другий містить ґрунтовні постатейні коментарі, третій – фотокопії текстів пам’ятки. Руську Правду як джерело історики вивчають понад 250 років. В 1993 році вийшла друком нова праця, присвячена Руській Правді, підготовлена в діаспорі Л.Білецьким в Українській Вільній Академії наук.

2. Найчисленнішими за кількістю, найрізноманітнішими за формою і найціннішими за значенням є актові історичні джерела, які разом з діловодними, статистичними документами і матеріалами складають вагому частку писемних свідчень. **Актові джерела** – це правові документи, в яких зафіксовані договори, угоди між приватними особами, між державою і приватними особами, між державою і церквою тощо. В науковій літературі прийнято поділяти такі акти на дві великі підгрупи: приватноправові та публічно-правові.

У **приватноправових актах**, що складаються приватними особами, закріплюється вільне волевиявлення громадян з різних питань. Цей вид документів регулює відносини між окремими громадянами. За видами документи цієї групи надзвичайно різноманітні:

- *купчі*, які стверджували купівлю землі, угідь, маєтності однією особою в іншої;
- *закладні* – в присутності свідка засвідчували заклад землі чи майна під позику;
- *роздільні* – про поділ землі, маєтностей чи грошових сум між приватними особами, насамперед родичами;
- *полюбовні* – засвідчували добровільну домовленість про поділ землі чи майна між родичами;
- *відпускні* – засвідчували добровільне звільнення селянина поміщиком від панщизняної залежності чи кріпацтва;

- *арендні* – регулювали обов'язки орендатора перед власником села, маєтку, земельного масиву;
- *духовні* – заповіти.

Публічно-правові акти – це величезний документальний масив різнорідних за походженням, змістом, формою матеріалів, до складу яких входять документи органів влади, суду, церковних установ, громадських організацій, політичних партій тощо..

Публічно-правові актові матеріали класифікують за їх функціональним призначенням на акти, що:

- регулювали феодальну власність на землю;
- закріплювали систему позаекономічного примусу;
- регулювали становище промислово-торговельного населення;
- фіксували відносини між князівствами;
- встановлювали норми державного управління;
- визначали склад і процедуру судів;
- зовнішньополітичні акти;
- акти церковного права.

За функціональним призначенням вирізняють близько 150 різновидів актів.

Як уже зазначалося, поступово під актами почали розуміти не лише правові документи (договори, угоди), а всі документальні джерела. Важливе місце серед них займають законодавчі та нормативні документи органів влади всіх рівнів. Особливість джерел цього виду визначається тим, що вони відображають історичну дійсність не у фактах, а в юридичних нормах, аналіз яких дає можливість історика робити висновки про політичний та економічний стан суспільства, розвиток соціальних процесів, культури, моралі, приватних відносин тощо.

Пам'ятками нормативного характеру княжої доби є грамоти. Їх різновидам є:

- *жалувані митні* грамоти, що звільняли купців того чи іншого міста або країни від мита;
- *жалувані грамоти*, або дарчі, що виходили головним чином від королів, царів,

великих князів і засвідчували наділення місцевих можновладців, церков, монастирів, двірських слуг, дружинників і вояків земельними угіддями або звільняли їх від різних повинностей чи надавали пільги. Жалувані грамоти були *вотчинні* на володіння вотчиною чи її частиною, жалувані *несудимі*, що звільняли феодальне володіння від великокнязівського суду.

У Російській державі поширеними були грамоти *кормленні*, якими наділялися керівники, котрі управляли землями, а також грамоти *тарханні*, що звільняли феодальне володіння від податків.

Актові документи мали свою форму їх складання, в основі яких були три складових:

- 1) протокол (начальний протокол);
- 2) основний текст;
- 3) кінцевий протокол.

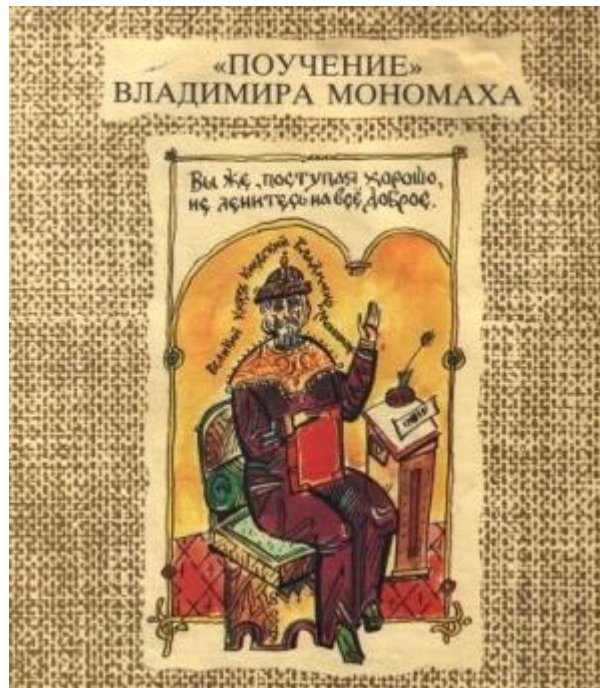
Начальний протокол в свою чергу поділявся на такі частини:

- інвокація – релігійна посвята;
- інтитуляція – ім'я і титул особи, від якої виходить документ;
- салютація – назва особи, котрій адресується документ і привітання.

Значення законодавчих актів для історика полягає в тому, що саме вони становлять основу всіх правових норм, які, своєю чергою, визначають характер взаємовідносин в усіх сферах життя суспільства. Вивченням актових документів займається **дипломатика** – спеціальна історична дисципліна, що вивчає походження, форму і зміст актових джерел (офіційних та приватних), методику їх опрацювання.

3. Джерельне значення для дослідження історії України різних видів літературних творів оцінюється фахівцями по-різному. Професійний підхід до оцінки джерельної цінності кожного виду літератури передбачає обов'язкове врахування його характерних рис, особливостей, інформаційних можливостей. Саме такий підхід є гарантією об'єктивної оцінки місця кожного виду літератури у джерельній базі історії України.

Одним з найранішніх літературних творів є “Повчання” Володимира Мономаха. Як вважають, воно написано у 1117 р., але в Лаврентіївському списку “Повісті минулих літ” вміщене під 1096 р.

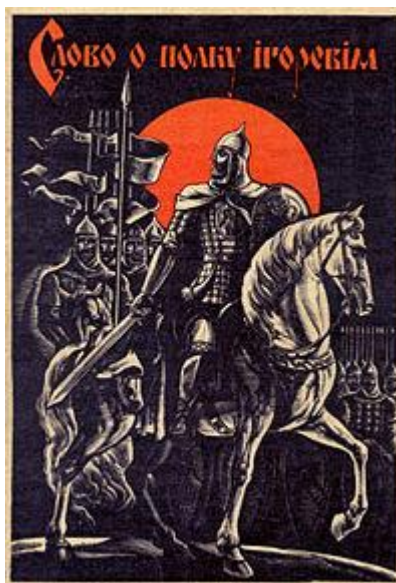
З жанрового погляду “Повчання” чий його частини можуть бути віднесені до творів публіцистичних (послання до князя Олега Чернігівського), педагогічних (повчання дітям), мемуарних (спогади).

“Спогади” як частина “Повчання” містять багато даних про міжусобні війни, які велися між князями. З позицій людини, котра усвідомила шкоду міжусобиць, князь розповідає про спалення, спустошення, вбивства, численні війни з половцями. Ця частина твору є важливим джерелом до вивчення політичної історії України XI – початку XII ст.

Картина культури і моралі князівського двору відображена в основній частині твору – “Повчання дітям”. Від настанов, адресованих дітям, Мономах переходить до повчання служилих людей.

Іншою пам’яткою давньоруської доби жанру епічної поезії є “Слово о полку Ігоревім”. Тема і сюжет твору – невдалий похід на половців 1185 року чернігово-сіверських князів на чолі з новгород-сіверським князем Ігорем Святославичем. Вважають, що твір міг бути написаний в проміжку між 1185 до 1187 року. Існує

думка, ніби “Слово...” в редакції, в якій було знайдене наприкінці XVIII ст.,

перероблене 1196 – 1198 рр.

Єдиний рукописний збірник зі “Словом...”, на думку дослідників, належав до XVI ст. Він згорів під час московської пожежі 1812 року. Залишилося кілька переписаних варіантів від згорілого твору та надруковане на основі збірника XVI ст.. першовидання 1800 року. З джерелознавчого погляду, для вивчення фактологічної сторони походу Ігоря твір особливого значення не має. Однак, цей похід, незважаючи на його незначне військово-політичне значення для Русі кінця XII ст., знайшов повне відображення в Київському літописі. Останній факт є незаперечним свідченням того. Що існувала спеціальна причина, чому похід так детально описав літописець. Напевно у поході участь брала людина, яка потурбувалася про його висвітлення.

Трохи пізніше від написання “Слова ” було створено іншу пам’ятку “Слово о погибелі Руської землі”. Вона виявлена в одному рукописному псковському збірнику з XV ст. Російський академік М. Тихомиров на тій підставі, що у цьому творі великий князь Ярослав і його брат, князь Володимирський, описуються, мов живі, датував написання поеми не раніше 1223 р. і не пізніше 1237 р., року смерті Юрія.

Допускають, що “Слово о погибелі Руської землі” певною мірою відноситься до особи Олександра Невського, хоч, в загальному, за списком XV ст., сюжет цього зв’язку не зберіг. Проте, у пізнішому списку (XVII ст.) прямо зазначалося,

що “Слово о погибелі Руської землі” – це “Повесть о князе велице о Олександре Ярославиче”. У вище названих творах є певне перегукування патріотичних і художніх мотивів, хоча ці твори розділяли 40 – 55 років. Культурні традиції, що вироблялися в межах Київської Русі у X– XII ст., у XIII ст. ще не були втрачені, даючи про себе знати в літературній творчості.

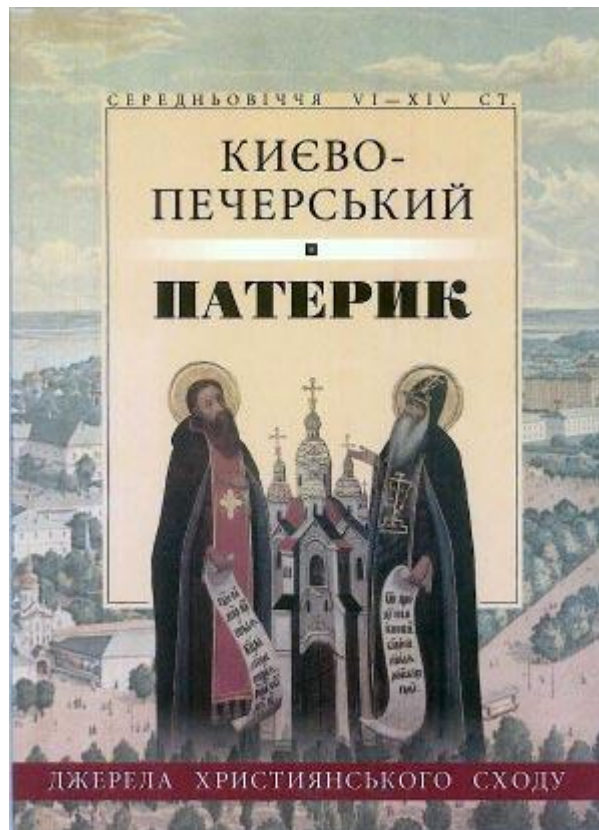

4. Твори агіографічної літератури за жанром – розповіді про життя святих. Цей жанр давав змогу повчати, проповідувати християнську мораль, формувати в народі бажаний стереотип поглядів на церкву.

Поряд з оповідями про життя святих збереглося багато оповідань на біблійні теми. В літературі вони мають назву *апокрифів*. Вони писалися про Адама та Єву, пророка Мойсея, царів Давида і Соломона, «Хожденіє Богородиці по муках» та ін.

Життя святих писалися церковнослов'янською мовою, однак в середні віки в таких творах мали місце українізми. Збірники житій святих отримали назву *патерики*, тобто оповідань про святих отців. Збірники поділялися на два види: *прологи* – збірники житій в коротких редакціях, *четьї-мінеї* – збірники житій в поширених редакціях.

З циклу житій святих середньовічна Україна має оригінальну пам'ятку «Києво-Печерський патерик», складений ченцями Печерського монастиря. Головними авторами патерика були Нестор-літописець, чернець Полікарп та єпископ Симон. Нестору належить сказаніє про назву монастиря Печерським, житія отця Феодосія та про його діяння, житія Бориса і Гліба. Єпископу Симону належать «Слово про будову церкви Печерської», «Послання до Полікарпа» та деякі переклади з грецької мови. Полікарп був автором оповідань про Спиридона Проскурника, Аліпія Віконника та ін.

Найвідомішими є три редакції «Києво-Печерського патерика», зроблених при переписуванні давніших списків:

- тверського єпископа Арсенія, виконана в 1406 р.;
- ченця Києво-Печерського монастиря Касяна з 1462 р.;
- дяка Нестерця з Соколя на Волині, виконана в Печерській Лаврі 1553–1554 рр.

До ранньої церковної літератури слід віднести такі пам'ятки, як «Поученіє Кирила єпископ Туровського» (1171–1182), «Посланіє до смоленського пресвітера Фоми» Климентія Смолятича.

«Життя святих» та церковна література мають джерелознавче значення як твори культури того часу, а також як твори, що містять історичну інформацію.

Висновки. Таким чином, джерелами Давньоруського періоду є актові матеріали, зокрема «Руська Правда» як пам'ятка законодавчого періоду. Також вказаний період історії України представляють літературні твори та агіографічні пам'ятки як жанр церковної літератури. Всі вони є яскравим прикладом культурного розвитку етнічних українських земель давньоруського періоду.

Питання для самопідготовки

1. На які види поділяють актові матеріали?
2. Назвати редакції «Руської правди».
3. Охарактеризувати джерельну цінність літературних пам'яток давньоруського періоду.
4. Яке джерелознавче значення має агіографічна література.

Лекція 4-5.

Тема: Літописи як джерела з історії України

Мета: ознайомити студентів з літописними пам'ятками, які є джерелами до вивчення давньої та середньовічної історії України.

План

1. Поняття та класифікація літописів.
2. Давньоруські літописи.
3. Українські літописи XIV–XVII ст.
4. Західноруські літописи.
5. «Козацько-старшинські» літописи.

Вступ. Літописи – один з найважливіших видів джерел вітчизняної історії та культури. З найдавніших часів до початку XIX ст. літописцями та працелюбними "книгописьменниками" було створено багато самостійних творів; велика кількість їхніх редакцій та списків, що відобразили роздуми упорядників про історичну долю Русі-України та дали оцінку сучасним для них подіям. Не одне століття нараховує й історія вивчення давньоукраїнських літописів. Проте обсяг і складність літописання настільки вагомі, що потік відкриттів у цій галузі не

вичерпується й дотепер і, ймовірно, буде мати продовження ще тривалий час. Раніше вважалося, що головний етап літописання "згасав" вже наприкінці XVI ст. Між тим в останні десятиліття було відкрито та вивчено багато літописних пам'яток наступного XVII ст.

Зміст лекції

1. Основним джерелом найдавнішої та середньовічної історії України є літописи. Це один з різновидів нарративних джерел у вигляді оповідей, в яких події викладаються, як правило, за хронологією. Свою назву вони дістали від того, що виклад матеріалу в перших літописах починався словами "в літо". В різні часи виникло кілька різновидів літописів:

- княжі літописи, що укладалися, як правило, у центрі князівств;
- місцеві літописи, які створювалися в інших містах та монастирях;
- козацькі літописи, що виникли як своєрідні хроніки визвольних змагань козацтва.

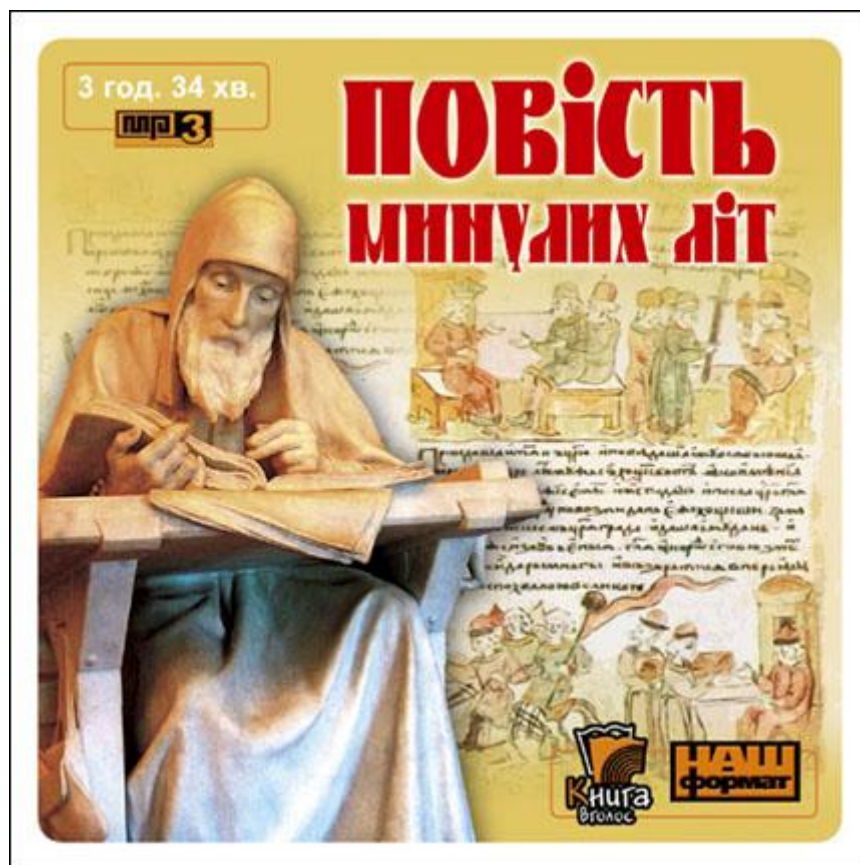
Серед найдавніших писемних джерел найбільшу цінність мають княжі літописи. Вони дають уявлення про політичне та релігійне життя в князівствах, у них наводяться біографічні відомості про київських та інших князів, їх походи, взаємовідносини із сусідніми державами тощо.

Літописання не припинилося і за польських та литовських часів. Воно продовжувалося, головним чином, у монастирях. Найвідоміші з цієї групи джерел "Густинський літопис", "Літописці Волині й України", а також численні місцеві літописи: "Межигірський літопис", "Львівський літопис", "Чернігівський літопис за новим списком", "Хмельницький літопис" та ін. Деякі з них охоплюють події до XVIII ст. включно.

Яскравою й унікальною сторінкою українського літописання є козацькі літописи XVII–XVIII ст. їх поява була пов'язана із зростанням національної самосвідомості українського народу й розгортанням його визвольної боротьби проти польського панування на українських землях. Авторами літописів виступали найбільш освічені представники козацької старшини, причому прізвища деяких із них досі точно не встановлено.

За змістом та формою козацькі літописи наближаються уже до історичних творів, оскільки їх автори, крім власних спостережень, використовували старі літописи, хроніки, щоденники, історичні праці сучасників, доступні офіційні документи, частина з яких не збереглася до нашого часу. Це зумовило особливу цінність козацьких літописів як історичних джерел. Їх автори, поєднуючи традиції літописання княжої доби із використанням нових можливостей для збирання історичних джерел, створили унікальні твори, кожен із яких є не лише історичним, а й історіографічним джерелом. Не випадково вони розглядаються як у курсі джерелознавства, так і в історіографії історії України. Більшість із них присвячена Визвольній війні українського народу середини XVII ст. Зокрема, досить змістовними джерелами про ці події є літописи Самовидця, Григорія Граб'янки, Самійла Величка. Джерельна цінність кожного з них не однакова, але їх об'єднує спільна ідея утворення та зміцнення козацько-гетьманської державності України.

1. До нас дійшли дві основні редакції та кілька списків (варіантів редакцій) «Повісті минулих літ».

Нестор-літописець-автор "Повісті минулих літ". Він був високоосвіченою людиною, знав іноземні мови. Живучи при Києво-Печерському монастирі, збирав і описував важливі історичні події, висловлював власний погляд на них.

Це Іпатіївська і Лаврентіївська редакції. Іпатіївська отримала назву від Іпатіївського монастиря в Костромі. В ньому був виявлений пергаментний список, виконаний, за припущенням Леоніда Махновця, у 1425 р. Список мав заголовок «Літописець руский». Зараз він зберігається в Петербурзі у Бібліотеці Російської Академії Наук під шифром 16.4.4. Перекладач «Повісті минулих літ» Іпатіївської редакції українською мовою Леонід Махновець вважає, що редакція виконана в Іпатіївському монастирі з дуже пошкодженого давнішого списку цього твору. Переписували його четверо осіб. Потім написане було зшите в книгу під загальним заголовком «Літописець руский», що містить 307 аркушів – 614 сторінок з текстом у два стовпці. Зразу ж за «Повістю минулих літ» Іпатіївська редакція вміщує Київський літопис, доведений до 1198 р., та Галицько-Волинський літопис, доведений до 1292 р., фактично – до зими 1289–1290 рр. Вже це засвідчує, що список, з якого робилася Іпатіївська редакція (пізніше, принаймні після 1292 р.), потрапив у Кострому з України.

Іпатіївська редакція має за аналог так званий Хлебніковський список з XVI ст., за іменем коломенського купця, в якого зберігався також Погодінський XVII ст., Єрмолаївський кінця XVII–початку XVIII ст. та Краківський латинськими буквами, списаний наприкінці XVIII ст. з рукопису 1621 р., написаного кирилицею. Найбільший інтерес у дослідників літописання після Іпатіївської редакції викликає Хлебніковський список. В основній Іпатіївській редакції про автора твору сказано: «Повість черноризца Феодосиева монастыра Печерского», а у Хлебніковському – «Повісти временных літ Нестора черноризца монастыра Печерского».

Згаданий уже Леонід Махновець вважає, що в редакції Нестора твір до нас не дійшов. Під першою датою 6360 (852 р.) написано, що повість буде доведена до смерті Святополка Святославовича, тобто до 1113 р. Але ні Іпатіївська, ні Лаврентівська редакції цим роком не закінчуються. Очевидно, після Нестора його звод передано в родовий князя Володимира Мономаха Михайлівський монастир на Видобичі – Видобицький. У цьому монастирі роботу над текстом продовжив Ігумен Сильвестр у 1116 р.

В Іпатіївській редакції опис подій доведений до 1118 р. Леонід Махновець вважає, що після Нестора, який довів твір до 1112–1113 р., та після Сильвестра, що переробляв його до 1116 р., «Повість минулих літ» ще раз переписувалася і редагувалася у 1118–1119 рр. Існує гіпотеза, що над цією новою редакцією (власне Іпатіївською) брав участь син Володимира Мономаха Мстислав, який до 1117 р. князував у Новгороді. Можна вважати, що до 1119 р. створено три редакції: Несторову (не збереглася), Сильвестрову (дійшла до нас у Лаврентіївській редакції) та Мстиславову (дійшла в Іпатіївській редакції). Реально ж існуючих редакцій є дві: Іпатіївська і Лаврентівська.

Лаврентіївська так само, як і Іпатіївська, має ще кілька аналогів – списків. Найвідомішим і оригінальним є Кенігсберзький, або Радзівіловський список. Він зберігся з XV ст., а написаний на основі якогось списку з початку XIII ст. У XVII ст. список, виконаний у XV ст., належав литовському князю Богуславу Радзівілу. У XVIII ст. він якось опинився в бібліотеці Кенігсберзького університету, де його

виявили росіяни, котрі вступили в Кенігсберг у період Семилітньої війни і забрали в Петербург. Опис історичних подій після «Повісті минулих літ» у списку доведений до 1206 р. З-поміж усіх списків Радзівіловський виділяється тим, що в ньому по ходу тексту вміщено понад 600 мініатюр. Вони самі по собі є історичним джерелом, оскільки ілюструють явища очима художника XV, а, можливо, і XIII ст.

Існував ще Троїцький список, доведений до 1408 р. Його дуже широко цитував М. Карамзін в «Истории государства Российского». Список загинув 1812 р. М. Приселков на основі посилань на той список та засобами порівняльного аналізу з іншими редакціями реконструював список.

Київський літопис – це частина рукописного збірника літописів, відомого як Іпатіївський літопис. Охоплює період з 1118 р. до 1198 р. У свою чергу Київський літопис складений (зведений) з кількох окремих зводів.

1. Звод Полікарпа, який закінчується 1171 р. Він написаний з літопису самого Полікарпа та із записок його сучасника Петра Бориславича, доведений до 1168 р. Окрім цього, Полікарп використав фрагменти з літописання Юрія Долгорукого й Андрія Боголюбського. Особливо Полікарп, ігумен Печерського монастиря, прославляє княжіння Ростислава Мстиславовича (1154–1155; 1159–1167). За Рибаківим, Полікарп вів літописання впродовж 1141–1171 рр. Спочатку він був при князеві (ще не називаючись Полікарпом) Святославі Ольговичу постійним супутником його походів. Коли ж постригся у монахи, то й далі з Києва стежив за життям Святослава Ольговича, його дітей і близьких. Святослав Ольгович характеризувався дуже позитивно, а його вороги – негативно. Дати в літопису точні, детально описується князівське майно, різні руйнування та втрати під час воєн.

2. Наступний звод оформлений 1179 р. при дворі київського князя Святослава Всеволодовича. Тут виділяються записи, зроблені літописцем великого князя, і використані деякі матеріали, присвячені володимиро-суздальським справам.

3. Звод 1190 р. створювався при дворі князя Рюрика Ростиславовича. До нього ввійшов звод 1179 р. і давніші записки літописця Святослава Всеволодовича, а також особисті записки упорядника зводу 1190 р. Петра Бориславича та його помічника Галичанина, що додав зведення про події в Галицькому князівстві. Літописний звод 1190 р. був продовжений хронікою, яку вів Петро Бориславич до 1197 р. З цього року хроніку продовжив ігумен Мойсей Видубецький, котрий в 1198 р., залучивши ще деякі матеріали про сімейство Ростиславичів, створив Київський звод, який дійшов до нас.

Отже, Київський літопис – твір багатьох авторів, написаний неоднаково, з неоднаковими акцентами на події, інтереси та ін. Б. Рибаків, наприклад, пише, що Полікарп «любить подробиці, точність описів, але надає перевагу опису реальних цінностей, а не ратних подвигів. В його похвалах і ганьбленні багато церковної фразеології і нерідко відчувається наївне згущення тонів, розраховане на наївного читача. Політичної широти в нього нема. Полікарп уміє використовувати діалог, пряму мову, яка дуже оживляє його виклад». Петро Бориславич (звод 1190 р.) називає князів лише на імена, а літописець Святослава Всеволодовича (1171–1179), як правило, подає ім'я і по батькові.

Галицько-Волинський літопис

З 1205 до 1292 р. у центрі Іпатського «Руського літописця» перебувають події, що відбувалися в Галичині та на Волині. Очевидно, в ньому були описані й попередні події, але текст про це в протографі – Хлебниковському списку – втрачений. Відомостей про події 1199–1204 рр. нема, а відразу йде згадка про смерть Романа Мстиславовича 19 червня 1205 р.

За Л. Махновцем, над Галицько-Волинським літописним зводом працювало щонайменше п'ять авторів-укладачів (чи редакторів). Перший довів розповідь до 1234 р. включно, другий писав про 1235–1265 рр. (у 1269). У 1286 р. працював третій укладач. Закінчив виклад 1285 р. Четвертий писав у 1289 і довів літопис до 1289 р., але ґрунтовно переробив також матеріали від 1261 р., п'ятий працював над літописом на початку XIV ст, написав сам всього кілька сторінок і 1292 р. закінчив остаточну редакцію літопису.

Перший і другий укладачі належали до оточення Данила Романовича і діяли Холмі. Із середовища Володимира Васильковича були третій і четвертий укладачі, можливо, духовні особи з Перемишля і Любомля. П'ятий, допускають, міг бути жителем Пінська.

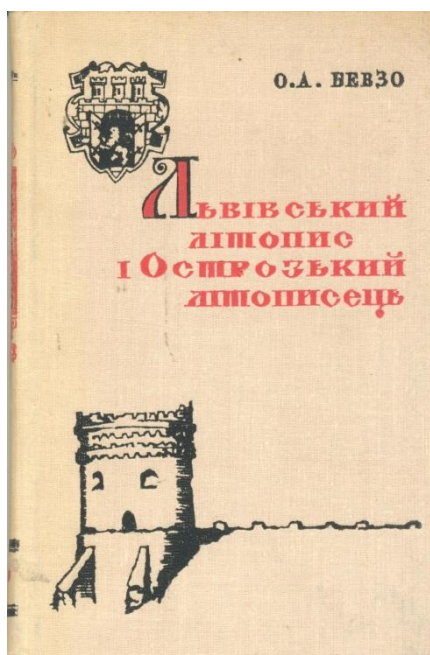
Більша половина літопису стосується подій у Галицькій землі аж до 1260 р. Через це в науці ця частина ще називається Галицьким літописом. У центрі розповіді – яскрава постать Данила Романовича. Є окремі сюжети з життя інших руських земель. Саме тут змальовано трагічну картину оборони Києва в грудні 1240 р.

З 1261р. йде друга – Волинська частина літопису. В центрі – Волинська земля і волинські князі. На відміну від «Повісті минулих літ», від певних частин Київського літопису у Галицько-Волинському літопису значно менше зв'язку з релігійними повчаннями, притчами тощо.

3. Літописання не припинилося і за польських та литовських часів.

Львівський літопис – найраніший український літопис 30-40-х років XVII століття. Львівський літопис являє собою не тільки історичне джерело, але й пам'ятку української мови і літератури. Назва літопису є умовною, яка була надана першими видавцями. Літопис був складовою частиною збірника різних матеріалів, упорядкованого М. Гунашевським і скомпонованого у вигляді книги розміром 20 на 30 см. Папір книги має філігрань із зображенням мисливського рижка на щитку – знаком, характерним для паперу, що виготовлявся у другій чверті XVII століття на паперових млинах у Польщі. Літопис писано одним, характерним для упорядника збірника почерком, українським (південноруським) зв'язаним скорописом. Палеографічні ознаки рукопису показують, що Львівський літопис написано в кінці 30-40 років XVII століття. Текст літопису виявив на початку XIX ст. історик Д. Зубрицький. Вперше опубліковано у Москві (1839 р.), друге видання – у Львові (1867-1868 рр.). Літопис відображає події в Україні-Русі з 1498 по 1649 року включно. Однак перед основним текстом літопису ми знаходимо дві вставки польською мовою. Одна – про взяття польським королем Казимиром III міста Львова 1347 року з посиланням на Кромера. Друга – про перетворення 1471 року литовським великим князем і польським королем Казимиром IV Ягеллончиком Київського князівства у воєводство. Львівський літопис подає цінні відомості про зовнішньополітичне та економічне становище України, взаємини з Польщею, Московією, Кримським ханством. Багато уваги

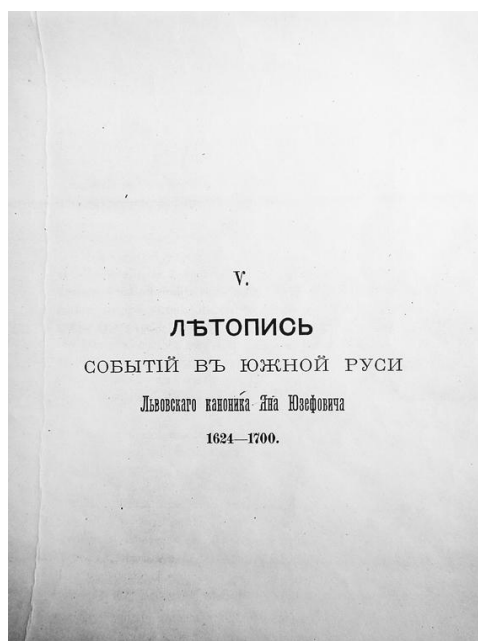
приділяє козацьким повстанням 30-х років XVII століття, національно-визвольній війні українського народу під проводом Б.Хмельницького 1648–1654 рр., наводить ряд фактів з її історії, яких немає в інших джерелах.

Острозький літописець – український літопис кінця 30-х років XVII століття. Острозький літописець є не тільки історичним джерелом, але й пам'яткою української мови і літератури. Острозький літописець дійшов до нашого часу в єдиному відомому нам списку під назвою: «С крайніки Бельського речі потрібні вибрані», виявленому академіком М. М. Тихомировим у рукописній книзі музейного зібрання Державного історичного музею в Москві і виданому ним у 1951 році під назвою Острозький літописець. Ця назва цілком відповідає змістові основної частини твору, зосередженій на місті Острог і острозьких подіях. Весь літопис обіймає період з 1500 до 1636 року. Літопис змістовно поділяється на дві частини: перша – події до 1598 року включно – являє собою виклад звісток Хроніки Бельського, і друга частина, – що обіймає період з 1599 до 1636 року. В першій частині літописець йшов за Бельським, дослівно переписуючи окремі місця його Хроніки. В другій частині автор, нарівні з загально-історичними подіями, які він висвітлює ширше, ніж у першій частині, систематично відмічає місцеві господарські, суспільні, метеорологічні та інші явища. В цій частині літопису автор багато уваги приділяє звісткам, що

стосуються соціальних відносин між різними верствами населення. Особливо його цікавлять питання, пов'язані з боротьбою православних проти унії. Також приділяє увагу особам з роду князів Острозьких.

Літопис подій у Південній Русі – латиномовний твір львівського каноніка Яна Юзефовича (1624–1700), написаний для кармелітського монастиря (повна назва – "Літопис подій у Південній Русі львівського каноніка Яна Юзефовича"). Повний текст Літопису Я.Юзефовича у рукописній копії первинного списку зберігається у Польщі. Українські вчені вживають заходів щодо удоступнення цього тексту для вітчизняної науки.

Переклад понад 100 сторінок тексту, виданого і упорядкованого В.Антоновичем, здійснила протягом 2008–2009 Людмила Шевченко-Савчинська. Уривки перекладу викладені в мережі Інтернет, планується друковане видання. Це перший україномовний і другий у світі (після перекладу польською наприкінці 19 ст.) переклад латиномовного літопису Яна Юзефовича. Проте польськомовний переклад, за висновками фахівців, містить низку перекручень або неточностей, які суттєво змінюють його зміст.

Ключовою подією літопису є визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького. На думку П. Борека, Я. Юзефович – «один із небагатьох авторів старопольського періоду, хто здобувся на об'єктивізм в описі причин козацького зриву 1648 р.». Наскільки видатне це досягнення, можна судити, по-перше, з того,

що історик мусив виступати на боці офіційної ідеології, навіть не будши свідком описаних драматичних подій – адже їхні наслідки ще давалися державі взнаки; по-друге, ту війну зазвичай описували з обох боків (українського та польського) як явище апокаліптичного характеру, якому, за словами Н.Яковенко, мали відповідати прикмети «кінця часів»: нелюдські злочини, блюзнірство, моторошні візії загальної загибелі, незвичайні кари тощо.

Автор детально описує характер і звичаї тогочасних діячів, часто посилаючись на праці Коховського або «гідних віри наших старших» – очевидців-львів'ян.

Хмельницький літопис – пам'ятка української історіографії й літератури першої половини 17 століття, належить до числа так званих місцевих літописів. Літопис складений невідомою особою, що походила, імовірно, з міста Хмельника на Вінничині. Автор літопису реєстрував історичні події на Правобережжі, зокрема в Хмельнику, в 1636-1650 роках, а також факти поточного життя. Описав у хронологічному порядку козацькі повстання 1636-1638 років під проводом Павла Павлюка й Карпа Скидана, перші роки війни Богдана Хмельницького: битви під Жовтими Водами, Корсунем і Пилявцями, поразки польського війська на Поділлі, перемоги Максима Кривоноса біля Немиріва, Махнівки, Животова, Бердичева, Тульчина, спустошення Поділля від татаро-турецької навали тощо.

Хмельницький літопис виданий у книзі «Летопись Самовидца ... », (К. 1878), дослідили Орест Левицький і Володимир Іконніков.

Волинський короткий літопис – умовна назва пам'ятки, що входить до складу Супрасльського літопису початку XVI століття, знайденого у Супрасльському монастирі (нині територія Польщі, поблизу м. Білосток). Волинський короткий літопис охоплював події від 862 до 1500 року, і поділяється на дві частини - 862 - 1487 (короткий опис подій на землях Київської Русі і найважливіших, на думку літописця, подій минулого інших держав) і 1487 – 1500 (події, що стосуються Великого князівства Литовського і Волині зокрема). Творцем його був, очевидно, священник кафедрального собору у Володимирі (нині м. Володимир-Волинський), близький до володимирського єпископа Вассіана. Коло інтересів автора не виходить за межі Волині та Поділля. Його увагу

привернули переважно два сюжети: боротьба волинян проти ординської агресії та події церковної історії, насамперед обрання київським митрополитом Макарія 1495 року та його трагічна загибель. Особливо вирізняється розповідь про події 1496–1497 років. При описі автор використовував і свої враження, і свідчення інших очевидців. До літопису була приєднана не раніше 1515 року «похвала» князеві Костянтину Острозькому, великому гетьманові литовському, герою перемоги 1514 року над московськими військами під Оршею (нині місто, Білорусь). Автор порівнює князя з Антіохом, полководцем Александра Македонського, вірменським царем Тіграном II Великим, біблійними героями. Зберігається у Російському державному архіві давніх актів у Москві.

Симеонівський літопис – літопис кінця XV століття, що зберігся в єдиному повному списку XVI століття. Відкритий О. О. Шахматовим і названий ним так на ім'я одного з власників рукопису — книжкового редактора XVII ст. Никофора Симеонова. Охоплює період з 6685 (1177) по 7002 (1493) рік.

За почерком встановлено ім'я писаря – дяка Іосифо-Волоколамського монастиря Дмитра Лапшина, що дозволило локалізувати список і уточнити час його створіння. Крім того, знайдені фрагменти літопису в більш ранніх списках.

Літопис складається з двох частин. Перша частина до 1391 р. близька до Троїцького літопису, який згорів у 1812 р. Друга частина близька до Московських великокняжих літописних зведень 1479 року. Перелік князів і владик на початку Симеонівського літопису доведений до кінця XV століття. Імена великих князів, що займали престол, послідовно написано тут кіновар'ю, останнім з них названий внук Івана III «Дмітрей від Олени Волошанки». Проте список рязанських єпископів продовжений в цьому переліку до початку XVI століття.

Особливий інтерес автора літопису до Рязані виявляється у включенні декількох спеціально рязанських вістей і виділенні їх кіноварними заголовками. В літописі збереглося декілька розповідей про Невське і Льодове побоїща. Ці розповіді були запозичені з життя (біографії) Олександра I Невського, написаної вже в XIII ст. одним з його наближених.

Густинський літопис містить виклад історії України з часів Київської Русі до 1597 року включно і має назву «Кройніки». Автор використав староруські, польські, литовські, візантійські та інші відомі йому літописи і хроніки, зробивши на берегах посилання на джерела, з яких він запозичив фактичний матеріал. Проте Густинський літопис не є простою компіляцією з різних джерел. Це оригінальна історична праця про внутрішнє становище України, її зв'язки з Московією, про політику Великого князівства Литовського, Речі Посполитої й Османської імперії, про грабівницькі напади турків і татар на Україну тощо.

Закінчується Густинський літопис трьома самостійними розділами: «Про походження козаків», «Про запровадження нового календаря», «Про початок унії». В останньому розділі літописець гнівно викриває верхівку православного духовенства України та Білорусі, яка зрадила свій народ та уклала з шляхетською Польщею і Ватиканом Брестську церковну унію 1596 року. Автор рішуче засуджує загарбницьку політику польської шляхти і виступає проти зрадників своєї вітчизни – князів церкви, українських та білоруських феодалів.

Написано Густинський літопис мовою, близькою до тогочасної української народної мови. Достовірність його значно вища від сучасних йому польських хронік. За своїм науковим значенням Густинський літопис є видатною пам'яткою української історіографії XVII століття.

Лизогубівський літопис («Летописец, или Описание краткое знатнейших действий и случаев, что в котором году деялось в Украине малороссийской обеих сторон Днепра и кто именно когда гетьманом был козацким») – український літопис 18 століття. Складений в 1742 році.

Літопис охоплював події в Україні з початку 16 століття до 1737 року. Автор літопису анонімний. В історичній літературі існує думка, яку найбільш переконливо аргументували Володимир Антонович і П. Клепацький, що автором літопису був генеральний обозний Яків Лизогуб (не виключена і участь в написанні його брата С. Лизогуба).

На XVII ст. припадає складення значної кількості коротких **монастирських літописів**, які описують переважно внутрішні й господарські справи монастирів, подають важливі матеріали для місцевої історії. Це

Густинський монастирський літопис (1600 – 1640),
Межигірський монастирський літопис (1608 – 1700),
Добромильський літопис (1648 – 1700),
Підгорецький літопис (1583 – 1715),
Мгарський літопис (1682 – 1775) та ін.

До подібного роду пам'яток давнини відносять докладний Густинський літопис, який поєднує давню хронографічну та літописну традиції та зачатки нових форм історіографічної творчості. Своїй назві даний твір зобов'язаний Густинському монастиреві біля м. Прилук, де було знайдено основний його список. Укладення цього літопису відносять до 1623–1627 р.р. і з певною мірою ймовірності приписують о. Захарії Копистенському.

Хронологічні межі цього твору становлять період між 1600 та 1671 роками, а саме від заснування обителі до її другого спустошення від пожежі. Головна частина "Літописця" присвячена життєдіяльності Ісаїї Копинського – відомого монаха-аскета, представника українського ісихазму, активного церковного діяча, єпископа, Київського митрополита (1631-1633), котрий доклав величезних зусиль для розбудови в умовах свавілля католицької Речі Посполитої трьох православних обителей "Задніпровської Вишневецької": Троїцької Густинської, Преображенської Мгарської та Покровської Ладинської. Наступна частина твору стисло оповідає про долю тих монастирів за митрополитства св. Петра Могили, доводячи хронологію подій до 1641 року, щоправда, наприкінці додано інформацію з приводу пожежі та відбудову соборної Троїцької церкви з роками 1671 та 1674. Таким чином, можна зробити висновок, що упорядник "Літописця" о. Михаїл Лосицький використав якийсь давніший зразок монастирської хроніки, ймовірно, відредагувавши та доповнивши його.

Що стосується самого екземпляру "Густинського літопису" ("Кронікі Руской"), а також Літопису Густинського монастиря, то він являє собою книгу у

шкіряній обкладинці більш пізнього часу, яка складається з 215 аркушів, списаних дрібним але красивим швидкописом, з багатьма кіноварними заголовками та майже всюди – такими самими прописними літерами. У цій книзі, окрім згаданих літописів, зібрані грамоти на заснування монастирів, тестаменти двох Густинських ігуменів, різні фундушні записи, оповідання про чудеса від ікон у різних місцевостях, "Наука св Кирила Філософа, надіслана... князю Володимиру..."(фрагмент), "Правдива повість про Київський монастир святого Михаїла Золотоверхого", грамота царя Олексія Михайловича до гетьмана Самуйловича, два універсали Чернігівського архієпископа Лазаря Барановича, а також коротенька "Відомість про перше заснування та розбудову монастиря Свято-Троїцького Густинського, написана, згідно Указу 25 лютого 1765 р.". На вихідному аркуші під заголовком твору написано дрібним більш пізнім почерком "Олександра Раковича". Це свідчить про те, що рукопис після закриття Густинського монастиря (1793 р.) опинився у, представника роду Раковичів, що обіймали визначні посади в Козацькій Малоросійській службі. Ця книга пізніше потрапила до якогось пана Орлая, що був членом Товариства Історії та Старожитностей Російських при Московському університеті. Саме він передав літопис до бібліотеки Товариства, про що свідчить запис зроблений на звороті передуючого вихідному аркуші Головою Товариства А. Писаревим 12 лютого 1824 р.

У 1843 р. цей твір був використаний у якості додатку Археографічною комісією, що займалася публікацією Київського та Волинського літописів за Іпатіївським списком. Щоправда, "Літописець" Густинського монастиря тоді не був оприлюднений.

Це цінне історичне джерело стало відомим для широкого загалу лише завдяки ентузіазму Йосипа Максимовича Бодянського (1808-1877) – українського та російського філолога, історика, письменника та перекладача, одного із засновників славістики в Росії, члена-кореспондента Петербурзької академії наук (з 1854 р.). Від 1845 р. він був секретарем Московського товариства історії та старожитностей при Московському університеті. Зокрема в часописі "Чтения

Московского общества истории и древностей российских" 1848 року (№ 8. Від. 2. С. VI, 1-76.) був опублікований Літопис Густинського монастиря. Дана публікація була здійснена мовою оригіналу, а саме церковнослов'янською, що подекуди містить суто українські слова, імена та географічні назви.

Враховуючи цінність та унікальність даного твору для української церковної історіографії і, водночас, його малодоступність, позаяк він зберігається в рідкісних уцілілих примірниках щойнозгаданого журналу, нами було здійснено спробу його перекладу сучасною українською мовою з деякими коментарями, поясненнями та уточненнями, що і пропонується читачам.

Мгарський літопис або літопис Мгарського монастиря – український літопис, складений у XVII–XVIII століттях ченцями Мгарського Лубенського Спасо-Преображенського монастиря, а також цивільними особами.

Серед цивільних авторів літопису, зокрема, вказується автор його частини за 1728–1775 роки був копіїст полкової Лубенської канцелярії Гаврило Галич, син козака Глинської сотні Стефана Галича.

Первісне ядро літопису було складено у період 1690-х – 1705 років, про що свідчить велике оповідання «Исписание вкратце о сожжении трапезы и о создании паки ее, яще повествующа. 1695 год».

Літопис містить також різноманітні документи, що стосуються історії монастиря з 1668 до 1775 року. Тут наведено багато цінних відомостей про спорудження мурованих церков в Україні в 2-й половині XVIII століття.

Витяги з Мгарського літопису за 1682–1775 роки, оповідання про спорудження Спасо-Преображенського собору в Мгарському монастирі, а також перелік інших його споруд опубліковані істориком О. М. Лазаревським у журналі «Киевская Старина» (1889, №№ 4–6; 1891, № 3).

Рукописи Мгарського літопису зберігаються у Державній науковій бібліотеці імені В. Г. Короленка в Харкові та Національній бібліотеці України імені В. І. Вернадського у Києві.

Добромільський літопис – хроніка, складена близько 1700 року в м. Доброміль (нині Старосамбірський р-н, Львівська обл.). Автор – Семен (Симеон)

Коростенський, греко-католицький священник церкви Різдва Пресвятої Богородиці м. Добромиля.

Літопис охоплює події української історії 1648–1700 років. Найбільше повідомлень стосується спустошення Правобережжя татарами-турками в останній чверті XVII століття, здобуття турками Кам'янця-Подільського, їхньої поразки під Хотином і Журавно. Описано початок національної революції 1648–1676 рр., взяття козаками Б. Хмельницького Любліна (Польща) 1655 р., ординські напади на Україну і боротьба з ними, оборона Відня 1683 р. і події місцевого значення (повені, неврожаї, епідемії тощо). Автор, будучи прихильником сильної королівської влади, засуджував феодальну анархію в Речі Посполитій. Під час написання літопису він покладався переважно на свою пам'ять, хоча, ймовірно, використовував і джерела, що зберігалися в Добромильському монастирі Василіан. Пам'ятка написана українською мовою, близькою до народної. Уперше витяги з літопису видрукував А. Петрушевич, а повний текст подав В. Антонович (1888). Оpubлікований у книзі «Сборник летописей, относящихся к истории Южной и Западной Руси, изданный Киевской комиссией для разбора древних актов» (К., 1888).

Підгорецький літопис торкається, головним чином. Історії церковно-монастирського життя. Ідеологія автора, як і всіх представників історіографії й літератури доби середньовіччя, а особливо монастирських літописців, пронизана християнським провіденціалізмом. Проте невідомий автор не міг обійти питань громадського, державного і суспільного життя Галичини. Тут згадується під 1672 і 1676 роками про походи Дорошенка разом з турками на Поділля, причому війни і перехід Дорошенка на бік турків автор називає з презирством «дорошешчиною». Під 1688 р. розповідається про вторгнення турків на територію Бродського повіту, до якого належало Підгір'я, про спустошення Його, про «чудо», яким нібито врятувала богоматір монастир від турецької руїни. До речі, такі легенди були непоодинокими. З них виростали різноманітні кантати і пісні на зразок тих, що поширювалися сліпцями-кобзарями про дивне врятування Почаєва тощо. Ці легенди були заклик до боротьби з турецькою агресією, яка в другій половині

XVII ст. нависла страшною з, грозою над Правобережною Україною, Поділлям. Галичиною і Польщею. Перед лицем цієї загрози згладжуються, а в окремих випадках зникають старі суперечки між православними, з одного боку, і католиками та уніатами – з другого. Питання про ці суперечки а західноукраїнських літописах кінця XVII ст. майже зникає або принаймні свідчення про них ми зустрічаємо рідко.

4. Літописів, які б були написані в Україні в XIV – першій чверті XV ст. і дійшли до нас, невідомо. Відомі лише літописні списки, складені після 1440 р. До таких належать списки західноруських або білоруських літописів. Одні дослідники подають відомості про існування 25 списків західноруських літописів, інші – 14. Всі списки зводяться до трьох редакцій – старшої – з 1440 р., складної – з 1550 р., повної – з 1560 р. Іноді умовно ці письмові пам'ятки називають литовськими, оскільки вони створені в межах Литовського князівства і відображають історію панування литовських князів. Написані ці твори давньою білоруською мовою, трохи відмінною від української, яку в Україні часто називали литовською.

Західноруські літописи, що відомі у виданнях Археографічної комісії, не рахуючи уривків, складають 13 списків – Супральський, Уварівський, Никифорівський, Віленський, який ще відомий під назвою «Літопис Авраамки», Румянцевський, Красинського, Археографічний, Патріарший, Рачинського, Євреїновський, Дубовський і Биховця.

Найбільш українським за змістом вважається Супральський список, або *Супральський літопис*. Його назва походить від Супральського монастиря біля Білостока (зараз Польща), де він був виявлений. Цей літопис складається з трьох частин:

- «Сказання про вірних святих князів руських» (компіляція давньокиївських, волинських, подільських, новгородських і московських літописів до 1427 р. і польських хронік).
- «Літописець великих князів литовських», складений за 1431 – 1446 рр. за хронологічним принципом.

– «Короткий Київський літопис», доведений до 1516 р.

Супрасльський літопис, Короткий Київський літопис – складений у кінці 15 – на поч. 16 ст. на території Білорусі. Знайдений в Супрасльському монастирі (біля Білостока, нині Польща), звідки й походить його назва. Знайдений професором Віленського університету Г. М. Даниловичем, опублікований першим з білорусько-литовських літописів. Супрасльський літопис висвітлює події з 9 ст. до 1515 р. Літопис поєднує в собі дві пам'ятки історичної літератури – Короткий Новгородський і Короткий Київський літописи. Вирішальну роль у створенні зіграли дві родини - Одинцевичі (за замовленням одного з них був створений рукопис) і Ходкевичі - фундатори монастиря. Збірник, де вміщений літопис, починається з родоводу Одинцевичів. Наприкінці рукопису є запис, що закінчений він 7028 (1519) року 6 жовтня, про себе переписчик сповістив, що звати його Григорій Іванович.

Перша, більша за розміром, частина Супрасльського літопису є компіляцією. У формі стислих порічних записів тут викладено історію київських, московських і литовських князів від 862 до 1500 р. В другій частині автор виступає вже як сучасник. Останній запис зроблено 1543 р. Ця частина відзначається точним датуванням і вірогідністю викладу історичних подій. В літописі оповідається про зруйнування Києва кримськими татарами (1482 р.), вторгнення татар на Волинь (1491, 1496 рр.), змову київського князя Михайла Олельковича проти Литви і страту змовників (1481 р.), про перемогу князя Костянтина Острозького над військами московського великого князя Василя III під Оршею (1514 р.) та інші події.

Супрасльський літопис становить цінне джерело з історії Русі-України та Білої Русі 14 – 1-ї пол. 16 ст. Вперше Супрасльський літопис опублікував Михайло Андрійович Оболенський 1836 року.

Хроніка Биховця – один із списків так званого Литовського літопису 16 століття, який близько 1840 року був власністю О. Биховця – голови волковиського межового суду.

Єдиний список цієї пам'ятки зник невдовзі після її публікації 1846 року литовським істориком Т. Нарбутом. Тому тривалий час хроніку Биховця вважали фальсифікатом. Нині її автентичність не викликає сумнівів у фахівців. Хроніка Биховця не має початку й кінцівки.

Літопис Биховця охоплює події з історії Литовського великого князівства з 13 до початку 16 століття, висвітлює міжусобну боротьбу литовських князів за владу: війни Литви з Польщею, Тевтонським орденом, Золотою Ордою, кримськими татарами; боротьбу українського народу проти литовських і польських загарбників.

Баркулабівський літопис – українсько-білоруський літопис, складений наприкінці XVI – початку XVII століття. Автором вважається священик білоруського міста Баркулабово (обл. Орші) Федір Филипович.

Баркулабівський літопис охоплює події з 1563 до 1608 року. Головне місце у ньому посідають оповідання про боротьбу українського та білоруського народів проти польської агресії, католицизму та унії, про боротьбу козацтва під проводом Северія Наливайка, загопи якого діяли і в Білорусі. У літописі відображено життя та побут українців і білорусів, викладено історію білоруських міст (Орші, Мінська, та інших), найбільшу увагу приділено подіям у м. Баркулабово. Укладач твору — прихильник православ'я і політичний виразник інтересів тих сил, що прагнули до єднання українського і білоруського народів проти соціального та національного гноблення.

5. Особливе значення серед літописів 2-ї половини XVII – початку XVIII століття мають історичні твори, присвячені козацьким війнам. Звідси їх умовна назва – «козацькі», «козацько-старшинські» літописи, хоч від літописів у традиційному розумінні вони значно відрізняються.

До наших днів дійшли три найвизначніші козацькі літописи – Самовидця (про події 1648 – 1702 років, вірогідний автор – Роман Ракушка-Романовський),

Граб'янки (1710, про події від виникнення козацтва до 1709)

та Самійла Величка (1720, про події в Україні 1648 – 1700 років).

В усіх цих літописах не лише докладно розповідається про визвольну війну українського народу 1648–1654 років, а й подається економічна, політична і культурна характеристика країни, факти з історії Росії, Польщі, Угорщини, Швеції, Молдови, Туреччини та інших держав.

Джерелами козацьких літописів були давні українські літописи, власні спостереження, спогади сучасників, документальні матеріали (урядові офіційні і приватні листи, акти, грамоти, універсали), твори чужоземних істориків, народні легенди, перекази тощо.

У 30-х рр. XVIII ст. Ізмаїл Срезневський склав «Короткий опис Малоросії» (рос. мовою) про події від Київської Русі до скасування гетьманства в 1734 році.

У 1765 році Петро Симоновський скомпонував «Краткое описание о козацьком народе» з описом подій від найдавніших часів до 1751 року.

Автором «Летописца или описання краткого знатнейших действий и случаев» про події в Україні з 1506 по 1737 рік був, імовірно, Яків Лизогуб.

У 1770 у Прилуках полковий обозний Степан Лукомський склав «Зібрання історичне» з описом подій в Україні у XIV — XVI столітті.

Висновки. Таким чином, основним джерелом до вивчення найдавнішої та середньовічної історії України є літописні пам'ятки. Це один з різновидів наративних джерел у вигляді оповідей, в яких події викладаються, як правило, за хронологією. Свою назву вони дістали від того, що виклад матеріалу в перших

літописах починався словами "в літо". Літописи поділяються на княжі, місцеві та козацькі.

Питання для самопідготовки

1. На які види поділяються літописні пам'ятки як джерела з історії України?
2. Назвати літописні пам'ятки давньоруського періоду.
3. Які літописні твори представляють середньовічну історію України?
4. Назвати західноруські літописи.
5. Чому козацькі літописи є історіографічними творами?

Лекція 6.

Тема: Мемуари як вид історичних джерел з історії України

Мета: ознайомити студентів з особливостями мемуарної спадщини, їхньою класифікацією та характеристикою основних видів вказаних писемних пам'яток.

План

1. Особливості мемуарів.
2. Класифікація мемуарів.
3. Характеристика мемуарів з історії України.

Вступ. **Мемуари** (фр. mémoires – спогади) – оповідь у формі записок від імені автора про реальні події минулого, учасником або ж очевидцем яких він був. Дослідженням мемуарів займається спеціальна історична дисципліна – **мемуаристика**. Провідною жанровою ознакою мемуаристики є суб'єктивне осмислення певних історичних подій, життєвого шляху конкретно-історичної постаті із залученням документів, співвіднесенням власного духовного досвіду автора з внутрішнім світом його героїв, соціально-психологічною природою їх вчинків, мотивацією дій і рішень.

Зміст лекції

Особливість. Мемуарам притаманна документальність, історична достовірність, хоча не виключається право автора на художній вимисел. Для мемуарів характерний подвійний погляд письменника на події, які він описує: так він сприймав їх насправді, а ось такими (з урахуванням життєвого досвіду,

громадської думки) ці події постали в його свідомості через роки, в момент творчої праці над мемуарами. Говорячи про минуле, автор мемуарів практично ніколи не може перебувати в межах одного часового виміру.

Цінність цих джерел зумовлюється особливостями їхнього походження, оскільки вони належать конкретному автору, а відтак відображають безпосереднє сприйняття ним навколишнього світу, історичних подій і явищ. По-перше, в них закладена своєрідна інформація соціально-психологічного рівня, відсутня в інших видах джерел. По-друге, матеріали особового походження нерідко містять такі відомості, яких немає в інших джерелах. Їх використання дає змогу історикові більш докладно й колоритно відтворити як окремі події, так і характерні риси й особливості певних епох, осіб.

Засновником цього жанру вважається Ксенофонт – автор спогадів про Сократа й військовий похід греків («Анабасис», 401 до н.е).

Зародження джерел особового походження сягає у глибину століть: в Україні вони виникли ще за княжої доби. Тоді ж в українській історіографії почала складатися і традиція використання таких джерел, хоча активно вони стали залучатися до історичних праць лише у XVIII–XIX ст. Досить широко джерела цього виду з архівів старшинсько-дворянських і шляхетських родів України застосовував у своїх дослідженнях відомий історик О. Лазаревський. З його ім'ям пов'язані, зокрема, найбільш значні перші публікації особових джерел з історії України. Що ж до комплексного використання джерел особового походження, то воно стало характерним для історіографії, починаючи з XX століття.

Мемуари поділяють на **три категорії**: об'єктні, мета і смисл яких лежить у відтворенні об'єкта авторської уваги, тобто подій, ситуацій, людей; суб'єктні, головний інтерес у яких спрямовується на постать автора; спогади, що органічно поєднують у собі обидва підходи.

Зупинимося докладніше на характеристиці основних різновидів джерел особового походження та їх місці у джерельній базі історії України.

КЛАСИФІКАЦІЯ МЕМУАРІВ

За жанрами	За соціальним становищем автора	За тематично-хронологічним принципом
Спогади Автобіографії Щоденники Записні книжки Епістолярні документи Літературні записи Некрологи	Ознакою є ідейна спрямованість інформації в залежності від позиції автора	Поділ інформації за періодами або тематикою

Спогади (мемуари) є найчисленнішим різновидом джерел особового походження. Їх цінність, як джерела, залежить від багатьох чинників: від того, яку роль відігравав автор у подіях, що їх він описує, від гостроти сприйняття ним дійсності, від його здатності запам'ятати перебіг подій, від часу написання мемуарів та ін. Спогади, створені за живими слідами подій, як правило, точніше передають їх характер і зміст. У спогадах, написаних через багато років, на характер авторської оповіді негативно впливають не лише притуплення гостроти пам'яті автора, а й ті зміни, що відбулися за минулий час у його поглядах, сприйнятті дійсності.

Важливим різновидом джерел особового походження є **щоденники**. Їх цінність полягає в тому, що вони створюються за гарячими слідами подій, нерідко у той самий день коли вони відбулися. Це підвищує достовірність свідчень і дає можливість історику, спираючись на них, визначити ставлення населення до тих чи інших подій. Близькими до щоденників є **записні книжки**. Цей різновид особових джерел зараховують іноді до автобіографій, мемуарів, хоча вони мають свої особливості. До записних книжок автори заносять усе, що цікавить їх в особистому плані або в громадсько-політичному, духовному житті. Записи можуть бути датованими (що наближає їх до щоденника) або вміщуватися без дати.

Приватне листування — найбільш поширене джерело особового походження. Як і щоденники та записні книжки воно має інтимний характер, що зближує ці різновиди особових джерел.

Своєрідним джерелом особового походження, до якого, на жаль, рідко звертаються історики, є **автобіографії**.

Літературні записи — це ті ж спогади окремих осіб про дії, своє життя, подані в літературному оформленні інших авторів. Учасник подій розповідає, а літературний працівник записує розповідь, оформляє її літературно. Як правило, це робиться у випадках, коли вже учасник подій за станом здоров'я не в змозі сам написати спогад або не має належної літературної підготовки (у дуже рідкісних випадках — коли учасник подій дуже завантажений державними чи військовими справами), Історична цінність таких літературних записів майже кожного разу дуже сумнівна. Тут на суб'єктивізм учасника подій при розповіді нашаровується суб'єктивізм літературного працівника часом такою мірою, що від історичної дійсності залишається дуже мало.

До мемуарних творів прийнято відносити і *некрологи*, своєрідні колективні спогади про особу після смерті, оформлені у відповідний текст людьми, які найбільше знали померлого чи загиблого товариша. В деяких випадках некрологи містять таку інформацію з життя персоналі, якої раніше ніде не публікувалося і яка могла би бути втраченою назавжди, якби не з'явилась у некролозі.

Класифікація мемуарів за соціальним становищем авторів. Ці мемуаристи вирізняються деякими спільними рисами: вони пройняті глибокою громадянською відповідальністю за справи своєї епохи, розумінням ролі людського досвіду для прийдешніх поколінь; стосовно свого стану, соціального середовища вони є людьми освіченими, переважно передовими.

Класифікація мемуарів за тематико-хронологічним принципом. При практичному користуванні мемуарною літературою дослідника найперше цікавлять твори, присвячені тому питанню, яке він вивчає. Тобто для дослідника менш важливо, що перед ним: щоденник, спогад чи автобіографія. Менше значення для нього має авторство мемуарів. Головне, щоб у мемуарах йшлося про

досліджувану проблему. З цього приводу можна сказати, що класифікація мемуарів за тематико-хронологічним принципом має прикладне значення.

2. Характеристика мемуарів з історії України

Найдавнішим джерелом **мемуарного жанру** можна вважати спогади літописця Нестора від 1091 р. про перенесення мощі в св. Феодосія. Більшість із наявних мемуарних джерел з історії України наступного періоду (приблизно до XVI ст.) належить іноземним авторам, які приїздили в Україну або постійно жили тут (з огляду на специфіку цих джерел, вони розглядаються окремо). Вітчизняні мемуарні джерела поширилися в Україні у XVII ст. Викликають інтерес у дослідників, наприклад, записки митрополита П. Могили про події в Україні 1620–1630-х років. Мемуари з історії України того часу належали переважно політичним діячам, козацькій старшині, представникам духовенства. Виняток становлять досить своєрідні усні спогади рядового запорожця, свідка останнього розгрому Запорозької Січі Микити Коржа (1734–1835), записані архієпископом Херсонським і Таврійським Гавриїлом.

Великий масив мемуарної літератури припадає на XIX ст. Авторів спогадів приваблювали насамперед найважливіші події, що відбулися в той час: війна Росії з наполеонівською коаліцією, повстання декабристів, розгортання національно-визвольного руху українського народу, селянська реформа 1861 р. та ін. Публікації мемуарів у той період започаткували часописи "Основа", "Киевская старина", "Голос минувшего", "Русская мысль" та ін. Наприклад, журнал "Русская

мысль" у 1885 р. (№ 5–6) надрукував спогади, продиктовані М. Костомаровим, що

мали назву "Автобіографія".

Їх наукове видання було здійснене пізніше – у 1922, 1989 і 1990 рр. Щоправда, більшість мемуарів тогочасних авторів побачили світ лише в наступному столітті. Це стосується спогадів народників, декабристів, учасників революційного та українського національно-визвольного руху. Така ж доля спіткала і спогади місцевих земських діячів, зокрема голови Чернігівської губернської земської управи (1887– 1896) В. Хижнякова.

Величезна кількість мемуарної літератури присвячена визвольним змаганням українського народу 1917–1920 рр. За роки радянської влади в Україні публікувалися здебільшого спогади осіб, пов'язаних з робітничим, соціал-демократичним і більшовицьким рухом. Що ж до спогадів провідників Української революції – лідерів українських політичних партій, діячів Центральної Ради, Директорії, уряду П. Скоропадського, ЗУНР – то вони тривалий час друкувалися лише за рубежом. Так, у різний час з'явилися спогади В. Андрієвського, В. Винниченка, К. Левицького, О. Лотоцького, І. Мазепи, О. Назарука та багатьох інших учасників національно-визвольного руху, державних діячів УНР та ЗУНР. Поряд з окремими виданнями практикувалося вміщення мемуарів у томах документальної серії Наукового товариства ім. Т. Шевченка "Український архів".

Спогади учасників визвольних змагань 1917–1920 рр. продовжують публікуватися і в наш час. Так, у 1999 р. вийшла друком книга письменника Б. Антоненка-Давидовича "На шляхах і роздоріжжях"– у минулому вояка військ Директорії, а згодом в'язня сталінських концтаборів. Повних бібліографічних покажчиків цієї літератури поки що немає, а в наявних наводиться лише частина мемуарних джерел.

У 90-ті роки в Україні розгорнулася активна видавнича діяльність, метою якої було повернути читачеві твори мемуарної літератури, замовчуваної або спотворюваної за радянських часів. Репринтним способом були перевидані спогади багатьох політичних діячів різних політичних напрямів. Принципове значення мала поява вперше опублікованих в Україні спогадів Голови Центральної Ради М. Грушевського та Гетьмана Української Держави П. Скоропадського. Вони стояли на різних політичних позиціях, але їх об'єднували любов до свого народу, бажання зробити його долю щасливою. Опубліковані також спогади Голови Генерального Секретаріату Центральної Ради В. Винниченка.

Велику роботу щодо видання мемуарної літератури з історії визвольних змагань українського народу продовжують учені української діаспори, причому дедалі ширше практикується видання книг спільно з науковими установами України (спогади В. Кубійовича тощо).

Історія України між двома світовими війнами в мемуарній літературі висвітлена досить однобічно, що пояснюється утвердженням у Радянському Союзі репресивного режиму, який придушував будь-які прояви вільної думки. Мемуарну літературу цього періоду репрезентують в основному спогади учасників трудових звершень. Хоча більшість спогадів рядових учасників господарського будівництва, що відтворюють радянську дійсність 20–40-х років, друкувалися в літературному записі, вони становлять певну цінність для дослідника, який прагне об'єктивно висвітлити події, що відбувалися тоді у нашій країні. У цій групі мемуаристики доцільно насамперед звернутися до спогадів тих, хто виступав піонерами нових трудових починань (О. Стаханов, М. Мазай, П. Ангеліна, М. Ізотов, П. Кривонос та ін.). Спогади цих людей публікувалися неодноразово, останні видання, як правило, більш повні, уточнені, проте й вони нерідко спотворені, що слід обов'язково враховувати під час роботи з ними.

Трагічною сторінкою в історії України були масові репресії, які розпочалися з перших років радянської влади і продовжувалися в різних формах до середини 80-х років. Ці трагічні події відображені у спогадах, які частково почали публікуватися ще за часів хрущовської відлиги, а більш широко в 90-ті роки. Джерел цього виду небагато, оскільки багатьом із тих, хто міг би розповісти про ті страхітливі події, не вдалося дожити до наших днів. Серед такого роду видань варто згадати, насамперед, книгу-меморіал, що містить спогади про голодомор 1932–1933 рр.

Важливі відомості містять мемуари тих, хто стояв на вищих щаблях органів влади в Україні і був причетний до організації репресій. Особливий інтерес у цьому відношенні викликають спогади М. Хрущова, який у 1938 р. очолив ЦК Компартії України. Вони, хоча й не завжди об'єктивно, відтворюють досить широку панораму подій в Україні не лише в довоєнні, а й у наступні роки.

Спогадів, присвячених міжвоєнній історії Західної України, видано небагато. Цю прогалину намагається ліквідувати останнім часом Наукове товариство ім. Шевченка у Львові, яке відновило видання своєї мемуарної бібліотеки.

Події Другої світової війни – героїка різних сил опору українського народу окупаційному режимові, воєнні і партизанські дії на території України, діяльність підпільників, трудові будні трудящих – висвітлюються в численних спогадах, які продовжують друкуватися і в наші дні. Чимало полководців, які керували військами, що обороняли або звільняли Україну, відтворили у своїх спогадах цікаві подробиці воєнних дій і становище в Україні в роки війни (І. Баграмян, А. Єременко, Г. Жуков, К. Крайнюков, І. Конєв, К. Москаленко, К. Рокосовський, М. Хрущов, В. Чуйков та ін.).

У мемуарній літературі всебічно висвітлена підпільна та партизанська боротьба українського народу проти окупантів. Широко відомі книги колишнього начальника Українського штабу партизанського руху Т. Строкача, визначних партизанських командирів П. Вершигори, С. Ковпака, О. Сабурова та багатьох інших. До останнього часу майже невідомою в Україні була мемуаристика учасників ОУН та Української повстанської армії. Мемуари з цієї проблематики друкувалися лише за рубезем у вигляді окремих видань або у згадуваному вище виданні "Літопис УПА". Нині вони почали друкуватися і в Україні. З'явилися, нарешті, і спогади тих, хто в роки війни був вивезений до фашистської Німеччини на примусові роботи.

Післявоєнна історія України представлена у мемуаристиці фрагментарно. Опубліковані спогади окремих партійних працівників (М. Хрущова, П. Шелеста,

О. Ляшка, Ф. Моргуна та ін.), рядових трудівників, наприклад київського токаря В. Семітського, діячів літератури та мистецтва. Як правило, вони не виходять за межі офіційних оцінок, багато фактів та подій авторами цих спогадів просто замовчуються. Щоправда, останнім часом почали з'являтися мемуари, автори яких об'єктивніше висвітлюють тогочасні події. До них належать, наприклад, спогади партійних керівників 60 – 80-х років Г. Вашенка, Ф. Овчаренка, письменника О. Гончара, харківського історика І. Рибалки.

Своєрідним джерелом особового походження, яке набуло поширення у 60 – 80-ті роки, є документи самовидаву. Нерідко їхніми авторами були політв'язні концтаборів та в'язниць Радянського Союзу, яким удавалося передати ці документи своїм друзям чи однодумцям на волі. Типовою для цього жанру є книга спогадів, листів, політв'язня В. Чорновола, згодом видатного політичного діяча української держави. Видана спочатку за рубежем у 1976 р., книга після здобуття Україною незалежності була перевидана у Києві. До неї, крім особистих спостережень в'язня, розповідей про суворий тюремний побут, увійшли й офіційні документи. Подібні спогади друкували й діячі діаспори.

Складні процеси, що відбувалися в економіці, політиці та громадському житті України упродовж останніх років її перебування у складі СРСР, проаналізовані поки що в небагатьох спогадах. Серед них, зокрема, варто згадати книгу экс-прем'єра України В. Масола. Що ж до видань, присвячених становленню та розвитку суверенної української держави, то їх кількість поки що незначна. Особливу увагу привертають спогади перших президентів України Л. М. Кравчука та Л. Д. Кучми.

Викликають інтерес також спогади колишнього Голови правління Національного банку України, народного депутата В. Гетьмана, присвячені висвітленню історії прийняття Конституції суверенної України. Вони передають атмосферу гострого протистояння, що передувало прийняттю Основного закону нашої держави.

Мешканців України та й усю світову громадськість продовжують цікавити події, пов'язані з Чорнобильською трагедією та її наслідками. Цій темі присвячені

численні публікації – спогади учасників ліквідації аварії на ЧАЕС, виступи-роздуми письменників І. Драча, Б. Олійника, І. Щербака, В. Яворівського, вміщені переважно на сторінках періодичної преси.

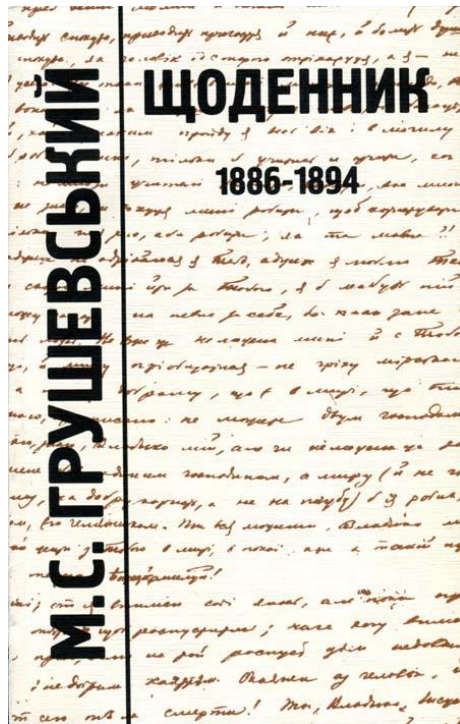
Завершуючи огляд мемуарних джерел, слід зазначити, що, відбираючи їх для вивчення, доцільно звернутися до бібліографічних посібників. На жаль, покажчиків, які б охоплювали всю мемуаристику України, досі немає, хоча частина її увійшла до багатотомного анотованого видання російської мемуаристики з XV ст. по 1917 р. (5 томів, 13 частин). До нього увійшли мемуарні джерела з історії українських земель, що входили до складу Росії, до того ж написані російською мовою. З ідеологічних міркувань до покажчика не включені видання української діаспори, а також література, що опинилася в роки радянської влади у спецхранах. Виданий анотований покажчик з історії радянського суспільства, проте і йому притаманні традиційні вади радянських видань, які слід ураховувати при використанні цієї групи джерел.

В Україні **щоденники** набули поширення у XVIII ст. Особливо цінними є щоденники сина гетьмана Д. Апостола – П. Апостола, генерального підскарбія Я. Марковича, канцеляриста Генеральної канцелярії М. Ханенка. Оскільки щоденники у той час створювалися, як правило, посадовими особами, вони, на думку О. Лазаревського, за своїм характером і змістом наближаються до актових джерел. Я. Маркович, наприклад, вів свій щоденник протягом майже 50 років (1717–1767), фіксуючи у ньому факти внутрішньої політики та міжнародних зв'язків гетьманів І. Скоропадського, Д. Апостола, а також С. Кочубея, повідомляючи чимало відомостей з історії, побуту, становища різних верств населення, розвитку ринку, ремесел тощо.

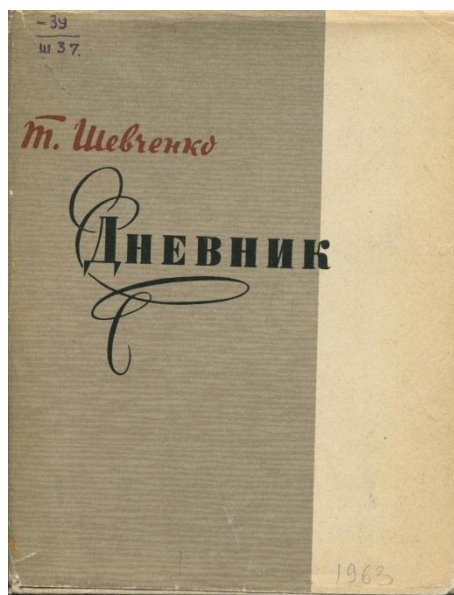

Цікавий за змістом і щоденник М. Ханенка, який підтримував близькі стосунки із багатьма гетьманами України, зокрема І. Скоропадським, П. Полуботком, Д. Апостолом, К. Розумовським. Разом із П. Полуботком він був запроторений до Петропавловської фортеці, звідки вийшов на волю уже після смерті Петра І. Щоденник висвітлює події з історії України за 30 років (1719–1721, 1727–1754).

Розквіт літературного жанру щоденників припадає на ХІХ ст. Їх складають не лише літератори, а й учені, політики. Завдяки цьому маємо додаткові цінні свідчення про історичні події тих часів від їх безпосередніх учасників або свідків. Сторінки історії України ХІХ ст. зафіксовані у щоденниках багатьох осіб, проте для історика важливо звернутися, насамперед, до свідчень володарів дум української громадськості. Таких щоденників небагато. Щоденник Т. Шевченка охоплює всього два роки (1857–1858). Більш тривалий час вели щоденники П. Куліш (1845–1848), М. Грушевський (1888–1894), О. Кістяківський (1874–1885). Більшість із цих джерел побачили світ лише останнім часом.

Виятком є "Журнал" Т. Шевченка, який був надрукований у журналі "Основа" відразу ж після смерті Кобзаря. Пізніше він передруковувався у численних виданнях творів Т. Шевченка.

Історія України ХХ ст. представлена у щоденниках досить вибірково. Деякі періоди мало або й зовсім не відображені в них. Пояснюється це кількома причинами: по-перше, бурхливим розвитком подій, прискоренням темпів життя людей, а по-друге, небажанням людей з тих чи інших причин бути відвертими у своїх думках навіть з аркушем паперу. Проте окремі періоди досить повно відображені у щоденниках. Це стосується, наприклад, передумов і розвитку

Української революції 1917–1920 рр., оцінки тогочасних подій, що відбувалися в Росії.

З радянських часів щоденників збереглося небагато. І це не дивно, адже власті не гребували використовувати їх як свідчення для звинувачення у судових процесах. Так сталося з щоденником видатного вченого-українознавця С. Єфремова, засудженого у справі Спілки визволення України. Його щоденник, нещодавно виявлений в архіві Служби безпеки України, нині опублікований. У 90-ті роки були опубліковані щоденники В. Вернадського, О. Гончара, О. Довженка та інших видатних діячів української науки і культури. Особливої уваги заслуговує щоденник поета-десидента В. Стуса, складений під час перебування в одному з радянських концтаборів.

Проте був у радянській історії України період, коли щоденники знову відродилися у досить великих масштабах – це роки Другої світової війни. Її події, зокрема партизанський рух, докладно відображені у щоденникових записах учасників. Так, секретар Чернігівського обкому КП(б)У М. Попудренко відтворив події 1941 – 1943 рр. на Чернігівщині. Значний інтерес у дослідників викликають щоденники командира партизанського з'єднання М. Наумова та комісара з'єднання С. Руднева, в яких відображені партизанські рейди 1943 р. по тилах ворога.

В умовах суверенної України, незважаючи на відсутність цензури, щоденники не набули поширення. Таким чином, хоча щоденники й не охоплюють усі періоди історії України, вони є суттєвим джерелом вивчення багатьох подій, що привертала увагу їх сучасників.

Близькими до щоденників є **записні книжки**. В Україні цей різновид джерел започаткований, очевидно, у XVIII ст., про що свідчить записна книжка Прилуцького полкового осавула М. Мовчана. До неї увійшли не лише факти з біографії автора, а й копії багатьох майнових документів того часу, які стосувалися особисто автора або його родичів, а також уривки з інших джерел – літописів, гетьманських універсалів тощо. У XIX–XX ст. записні книжки вели, головним чином, письменники, які відображали в них свої життєві враження,

висловлювали ставлення до подій у країні, вміщували підготовчі матеріали до майбутніх творів. Особливий інтерес у цьому плані викликають записні книжки О. Гончара, в яких наводиться чимало спостережень, що стосуються різних сторін життя України.

Приватне листування – найбільш поширене джерело особового походження. Як і щоденники та записні книжки воно має інтимний характер, що зближує ці різновиди особових джерел. О. Герцен, зокрема, писав із цього приводу: "Листи більше ніж спогади: на них запеклася кров подій, це саме минуле, яким воно було, затримане і нетлінне". Приватне листування оприлюднюється, як правило, після смерті адресатів. Виняток становлять листи, що надсилаються дописувачами до засобів масової інформації з метою їх публікації.

Український епістолярій досить об'ємний, проте досліджений джерелознавцями недостатньо. Саме цим, очевидно, пояснюється той факт, що історики рідко використовують у своїх працях приватні листи, хоча віл кожного із століть залишилися яскраві зразки епістолярних джерел. Одним із найдавніших джерел епістолярного характеру є лист членів іудейської общини Києва, датований X ст. З XVI ст. збереглися листи духовенства, міщан, Київського митрополита Макарія, з XVII ст. – листи митрополита П. Могили, з XVIII ст. – приватне листування відомого українського політичного діяча Г. Полетики, листи І. Мазепи до своєї коханої Мотрі. Проте справжній розквіт приватного листування припадає на XIX ст. До нашого часу дійшли цінні колекції листів видатних діячів України – Т. Шевченка, М. Костомарова. П. Куліша, Б. Грінченка, М. Драгоманова, Л. Українки, І. Франка, М. Грушевського та багатьох інших.

Кращі зразки епістолярних джерел з історії XIX ст. були вже тоді оприлюднені на сторінках часописів "Киевская старина", "Русский архив", у "Записках НТШ" та інших виданнях. Тематичні книжкові видання листів видатних діячів України відносяться до початку XX ст. Досить повно, зокрема, було видано листування М. Драгоманова за 1876–1895 рр. з відомими діячами українського національно-визвольного руху Ю. Бачинським, О. Борковським, М.

Павликом, К. Паньківським, О. Огановським, І. Франком, Ю. Яворським та ін. Цікава доробка належить К. Студинському, який надрукував 566 листів В. Білозерського, О. Барвінського, М. Драгоманова, П. Куліша, І. Нечуя-Левицького, С. та М. Подолинських, О. Терлецького.

Активну роботу щодо публікації епістолярних джерел здійснювали вчені української діаспори. В часописі "Український історик" були опубліковані листи М. Грушевського (1969. № 4; 1970. № 1-3), О. Кониського (1965. № 1-2), О. Кандиби (1985. № 1-4), В. Антоновича (1988. № 1-4; 1999. № 1-3) та ін.

Епістолярна спадщина багатьох діячів науки, культури, політики України почала освоюватися лише в останній час. Це стосується навіть таких відомих осіб, як П. Куліш та М. Грушевський. Цінним джерелом з історії духовного розвитку українського народу є листи Т. Шевченка (їх відомо нині 259), а також листи істориків, митців, письменників Кобзареві. В одному з останніх видань наводиться 250 таких листів, датованих 1840–1861 рр.

Епістолярні джерела ХХ ст. здебільшого не опубліковані, вони зберігаються в архівах, бібліотеках, музеях або приватних зібраннях. Наявні публікації охоплюють в основному першу половину століття. Істориків зацікавлять, безперечно, листи С. Петлюри часів Української революції 1917–1920 рр. і післяреволюційної доби. Окремі публікації приватних листів здійснені за радянських часів. Опубліковані, зокрема, такі хвилюючі документи, як листи мешканців України, які були насильно вивезені до гітлерівської Німеччини в роки Другої світової війни (250 листів).

В умовах суверенної України розгорнулась активна робота щодо оприлюднення епістолярної спадщини осіб, які стали жертвами тоталітарного режиму. Величезне значення має публікація листів поета, політичного в'язня В. Стуса за 1959–1985 рр. Його епістолярна спадщина, за збереження якої поет боровся, долаючи перешкоди, що їх чинив тоталітарний режим, дійшла до нас. Розповідаючи про те, як важко було здійснювати листування в умовах ув'язнення, В. Стус писав: "За листи доводилося витримувати справжню війну з КДБ. Десятки й десятки листів просто зникали. А на мої скарги відповідали своєрідно: "В

Магаданському аеропорту мішок, в якому носять кореспонденцію, дірявий". Оpubлікований епістолярій В. Стуса налічує майже 400 листів до рідних, друзів, знайомих за період з 1959 по 1985 рік. Він відтворює не лише історію творчих пошуків В. Стуса, а й колоритно передає характерні риси епохи, ту задушливу атмосферу, в якій довелося жити видатному митцеві. Останнім часом здійснені публікації листів й інших політв'язнів.

У дослідників розвитку історичної науки в Україні у ХХ ст. безперечно викличе інтерес епістолярна спадщина академіка Д. Яворницького, до публікації якої приступив Дніпропетровський музей, що носить його ім'я. Вже опубліковане листування історика з ученими, діячами культури.

Активну участь у публікації українського епістолярію беруть учені української діаспори. Ними видані, зокрема, численні листи діячів української культури, які опинилися за межами України, за 50–80-ті роки ХХ ст., у тому числі листи політв'язня сталінських часів письменника Б. Антоненка-Давидовича. Проте в цілому епістолярна спадщина того періоду, яка висвітлює багато подій і проблем, що не знайшли відображення в інших джерелах, ще чекає на своїх дослідників.

В архівосховищах, бібліотеках, наукових установах, приватних колекціях зберігається чимало неопублікованих листів. Велика колекція листів, зокрема, зберігається в Національній бібліотеці України ім. В. І. Вернадського. Відомий правозахисник С. Глузман передав до цієї бібліотеки унікальну колекцію листів "в'язнів совісті" брежнєвського часу. До Інституту літератури НАН України надійшло 880 листів, адресованих українськими дисидентами З. Генік-Березовській, яка перекладала і розповсюджувала на Заході їхні твори. Листи І. Дзюби, І. Драча, М. Коцюбинської, Є. Сверстюка, І. Світличного, В. Шевчука відтворюють гнітючу обстановку, що склалася в суспільно-політичному житті України в 60-ті роки.

Таким чином, епістолярна спадщина кожної епохи є своєрідним її портретом, створеним свідками тогочасних подій. Водночас приватне листування

є автопортретом авторів листів, тобто важливим джерелом вивчення суспільної психології різних часів.

Своєрідним джерелом особового походження, до якого, на жаль, рідко звертаються історики, є **автобіографії**. Джерела цього різновиду народилися ще за княжої доби, про що свідчить автобіографія князя Володимира Мономаха, вміщена в останній частині його "Повчання дітям".

У різні часи до складання автобіографій зверталися письменники, діячі культури, науки, рідше – політики. Як окремий жанр автобіографії утвердилися в Україні у XVIII ст. Одна з них належить священику І. Турчиновському, який у першій половині XVIII ст. багато мандрував по Україні, Білорусі. Автобіографія мала досить характерну назву, що визначала її зміст: "Списася многогрешним Илиєю Турчиновским, священником и наместником Березанским, житие и страдание свое в память детям своим и внукам, и потомкам". Уперше автобіографія була оприлюднена у 1885 р. в журналі "Киевская старина" (Т. XI). Згодом, як чудовий зразок автобіографічного жанру, неодноразово вміщувалася у різних хрестоматіях.

У XIX ст. автобіографії в Україні стали звичним явищем у середовищі творчої інтелігенції. Одна з них належить генію української культури Тарасу Шевченку. Її значення як джерела виходить далеко за межі суто біографічного документа епохи. Написана у 1860 р. на замовлення редакції петербурзької газети "Народное чтение", вона була опублікована в той час, коли в суспільстві точилися гострі дискусії навколо проблеми практичного здійснення селянської реформи. Автобіографічна сповідь геніального поета й художника, вчорашнього кріпака про свої життєві митарства, у тому числі арешт, заслання, справила велике враження на сучасників і, безперечно, сприяла формуванню антикріпосницьких настроїв у Росії.

У 1868 р. західноукраїнська газета "Правда" (Львів) помістила автобіографію сучасника Т. Шевченка – П. Куліша (№ 2, 3, 4, 7, 24, 25, 27, 28). Дещо пізніше (1875) з'явилася автобіографія М. Костомарова, хоча за характером і обсягом вона виходить за рамки звичайної автобіографії і є по суті мемуарним твором. Досить відомою наприкінці XIX – на початку XX ст. була автобіографія М. Драгоманова. Написана у 1883 р. в Женеві (у 1889 р. автор доповнив її додатковими сюжетами), автобіографія у 1896 р. була вперше опублікована у Львові українською мовою у книзі "М. П. Драгоманов: Його юбілей, смерть, автобіографія". Російською мовою побачила світ у 1906 р. в журналі "Былое" (№ 6), а в 1917 р. була видана в Києві окремою брошурою. Автобіографії нерідко створювалися на замовлення видавництв, редакцій енциклопедичних видань, політичних партій або громадських об'єднань. Саме такою була історія створення автобіографій М. Драгоманова, М. Грушевського, М. Шаповала.

Автобіографії діячів українського відродження XIX ст. завжди привертали до себе увагу дослідників. П'ятнадцять таких автобіографій були вміщені у збірнику, підготовленому вченими української діаспори. До збірника увійшли автобіографії Т. Шевченка, П. Куліша, М. Костомарова, М. Драгоманова, В. Антоновича, О. Барвінського та ін.

Досить своєрідним різновидом автобіографій є документи, створені на вимогу карних органів людьми, які перебували під слідством. До цих джерел слід

підходити дуже обережно, оскільки автори іноді приписували собі вчинки, яких вони в житті не здійснювали.

Останнім часом в Україні розгорнулася робота щодо складання та випуску різного роду біографічних словників. У зв'язку з цим відомі діячі науки, культури, політики на прохання різних редакцій та установ складають біографічні довідки за певною формою. Архіви, створені на основі цих матеріалів, стануть у нагоді дослідникам сучасної історії України.

Отже, автобіографії є цінним джерелом для вивчення, насамперед, діяльності окремих осіб, їх оцінки особистого внеску в розвиток цивілізації.

Особливої уваги дослідників заслуговують **подорожні нотатки** іноземців, що містять значний пласт мемуарних відомостей з історії України. Наприклад, французький автор Блез де Віженер склав у 1573 р. для польського короля Генріха записку, в якій охарактеризував тогочасне становище на українських землях.

Нерідко записи іноземців мали характер щоденників. Цікаві подробиці про побут запорожців наприкінці XVI ст. містяться у щоденнику Еріха Лясоти. До XVII ст. відноситься щоденник, складений кількома польськими авторами під час походу 1625 р. польського гетьмана Конецпольського проти повсталих запорозьких козаків. Чимало фактичного матеріалу з історії українських земель у XVII ст. наводиться у широковідомих записках французького інженера Г. Боплана, який прожив в Україні 17 років (1630–1648), споруджуючи поселення та фортифікаційні споруди для захисту від татарських нападів. До цього століття відносяться також мандрівні записи Павла Алепського. Як відомо, у 1652–1656 рр. відбулася поїздка сирійського патріарха Макарія III до Москви, яка пролягала і шляхами України. Син патріарха, архідиякон П. Алепський, виконував обов'язки секретаря при батькові. Подорож по Україні тривала 109 днів. У нотатках наведені цікаві факти про зустрічі патріарха з гетьманом Б. Хмельницьким, його Генеральним писарем І. Виговським, митрополитом С. Косовим, представниками генеральної старшини .

Ще в XIX ст. записи мандрівників-іноземців зацікавили істориків. Найбільш цінні з них були опубліковані у книзі "Мемуары, относящиеся к

истории Южной Руси". На жаль, перекладачеві К. Мельнику та відомому українському історику В. Антоновичу не вдалося здійснити свої плани щодо видання мемуарних джерел більш пізнього часу. Цю прогалину пізніше частково ліквідував В. Січинський, який видав хрестоматію "Чужинці про Україну". Його твір став своєрідним путівником по мемуарах зарубіжних авторів про Україну. Ця праця у 1937–1992 рр. витримала сім видань. У ній вміщено витяги з мемуарів визначних діячів багатьох країн світу, які відвідували Україну або проживали в ній за період з IX по XIX ст. Обґрунтовуючи своє звернення до теми, автор писав: "Знайомство з такими авторами-чужинцями мимоволі збуджує і зміцнює нашу національну свідомість, нищить зневір'я і шкідливе почуття меншої вартості (порівнюючи з іншими народами) та закріплює й загартовує нашу національну гідність". Найбільш якісним є видання 1942 р. , яке відрізняється від попередніх та наступних не лише повнотою, а й наявністю численних покажчиків (історичних імен, авторів-чужинців, речового реєстру українського краєзнавства, переліком використаної літератури). У практичній роботі можна скористатися й пізнішими виданнями.

Збереглося чимало подорожніх нотаток, присвячених окремим регіонам. Найчастіше мандрівники відвідували Крим. У XVII ст. свої враження від відвідування Криму записав відомий турецький мандрівник Е. Челеба. Наслідком масових відвідувань Криму іноземцями в наступні часи була поява численних видань, у яких зафіксовані їхні враження про цю перлину природи та про історичні події, що відбувалися у цьому регіоні. Лише за період з кінця XVIII до початку XX ст. зафіксовано понад тисячу таких видань.

Окремо варто згадати про подорожні замітки наших видатних співвітчизників, які з різних причин опинилися поза межами України, проте часто відгукувалися на події, що відбувалися на рідній землі. Найбільш характерним видом цього джерела є подорожній "діярій" гетьмана П. Орлика за 1720–1732 рр.

Прикладом **некролога** може бути стаття Я. Головацького "Пам'ять Маркіяну-Руслану Шашкевичу" (див. "Русалка Дністрова". Документи і матеріали. – К.,

1989. – С. 254–259). "Повідомлення", написане в дусі некролога, – про смерть генерала Романа Шухевча – Е. Лозинського – Тараса Чупринки – Тура.

Висновки. Завершуючи огляд джерел особового походження, слід зауважити, що вони, відтворюючи події певного часу, не позбавлені суб'єктивності в оцінці історичних фактів, суспільних явищ. Тому їх цінність зростає, коли вони використовуються у комплексі з іншими видами джерел.

Питання для самопідготовки

1. В чому полягає особливість мемуарів?
2. Чому мемуари є цінними для вивчення історії України?
3. Назвати види мемуарів.
4. Охарактеризувати основні пам'ятки мемуарних творів.
5. Чому літературні пам'ятки є суб'єктивними?

Лекція 7.

Тема: Періодика як вид історичних джерел з історії України

Мета: ознайомити студентів з принципами класифікації періодичних видань, а також визначити роль і місце періодики у джерельній базі історії України.

План

1. Принципи класифікації періодичних видань. Провідне місце у джерельній базі нової та новітньої історії України.
2. Перші газети та журнали на підросійській Україні – початок ХІХ ст.
3. Виникнення наприкінці ХІХ ст. українських часописів поза межами України.
4. Українська преса Західної України міжвоєнного періоду.

Вступ. Грецьке слово *періодос*, що означає *кружний шлях, обертання, чергування*, дало назву надзвичайно поширеній формі друкованого слова у вигляді газет, журналів, кварталників, щорічників під певними назвами, які залежно від виду видання повторюються через день, тиждень, місяць тощо. Для означення такою типу видань вживається також слово *преса*.

Зміст лекції

1. З-поміж історичних джерел періодика належить до таких, що з'явилися відносно пізно, тобто вже після винайдення друку. Хоч відомі також рукописні листки, "відомості", інформації, які періодично готувалися і вивішувалися на стінах чи дошках різних установ, починаючи від царського двору і закінчуючи студентською групою. Причому така рукописна періодика ("стінна преса") існувала не тільки тоді, коли ще не було друку, але має місце і в наш час.

КЛАСИФІКАЦІЯ ПЕРІОДИЧНИХ ВИДАНЬ

За періодичністю	За видами	За змістом	За приналежністю до видавців	За місцем видання	За ідейно-політичним спрямуванням	За мовою
Щоденна Кількаразова на тиждень Тижневими Двотижневими Квартальними Раз на півроку Раз на рік	Газети Журнали Збірники	Медичний Історичний Релігійний тощо	Партійна Урядова Громадських організацій тощо	Обласна Районна Міська тощо	Радикальна Клерикальна Прогресивна Реакційна тощо	Україномовна Англomовна тощо

Поряд з класифікацією преси за періодичністю виходу в світ чи не найголовнішою є класифікація за *видами* на:

— газети – періодичні видання – щоденні, кількарразові на тиждень, покликані висвітлювати поточні події, подавати поточну інформацію з різних сфер суспільного життя. Характер інформації в газеті залежить від її громадсько-політичного чи професійного спрямування;

— журнали – періодичні видання у вигляді книг, вирізняються аналітичними матеріалами про суспільно-політичні процеси, наукові проблеми, літературознавчі, мистецтвознавчі та інші профільні питання залежно від напрямку журналу. В літературних журналах поміщаються твори художньої літератури. Журнали можуть мати комплексний характер, наприклад, як громадсько-політичні та художньо-літературні одночасно, так само художньо-літературні й мистецтвознавчі одночасно тощо;

— періодичні збірники – періодичні видання у вигляді книг найчастіше з певної науки: літературознавства, історії, джерелознавства та ін. У

джерелознавстві таким, наприклад, збірник "Історичні джерела та їх використання".

Звичайно, такий поділ періодики умовний, бо в багатьох випадках їх видові та змістові грані не є чіткими, а кожний номер видання сам по собі кожного разу становить продукти творчості на наступний номер може в багатьох відношеннях відрізнитися від попереднього.

У джерельній базі нової та новітньої історії України провідне місце займають періодичні видання, основними різновидами яких є газети і журнали. Їх специфічною рисою, як джерела, є комплексний, синтетичний характер: у них представлено багато форм інформації (документальна, поточно-хронологічна, особового характеру тощо). Преса характеризується також *оперативністю подання інформації* про події, безпосередністю відображення останніх, що підвищує її джерельну цінність. Практика публікації на сторінках газет і журналів офіційних матеріалів – постанов органів державної влади, документів політичних партій та громадських організацій – перетворює пресу на своєрідну скарбницю джерел епохи, які різнопланово висвітлюють події.

2. *Перші друковані газети* виникли ще на початку XVII ст. у Бельгії та Франції. Історія преси в Україні сягає 9 липня 1749 р., коли у Львові вийшов друком листок "Кур'єр львівський" (польською мовою), що містив відомості про релігійне та світське життя міста. Більшість дослідників першою газетою в Україні вважають львівський щотижневик "Gazette de Leopold", що вийшов 1 січня 1776 р. французькою мовою (до нашого часу зберігся лише один номер цієї газети). Наприкінці XVIII ст. у Львові з'явилося ще кілька газет польською та німецькою мовами. Першим львівським щоденним виданням була газета "Dziennik patrijotycznych politykow", що виходила польською мовою у 1792–1798 рр. (з перервами).

Перша газета українською мовою "Зоря Галицька" вийшла в Галичині 15 травня 1848 р.

Вона видавалася до квітня 1857 р. як орган Головної Української Ради. В 1849 р. у Львові засновано урядовий часопис "Галицько-Руський вісник". Він виходив тричі на тиждень і друкував головним чином офіційні матеріали. Напівофіційним органом, що видавався в Австро-Угорщині для українців, був "Вісник для русинів в Австрійській державі" (1850–1856).

На Буковині перша газета румунською і німецькою мовами вийшла у 1848 р., а в Закарпатті першою була "Церковна газета" ("Церковний вісник"), що видавалася у 1856–1858 рр. у Будапешті.

На Наддніпрянській Україні розвиток періодики зумовлювався політикою російського царизму. Перші газети та журнали на підросійській Україні почали видаватися на початку XIX ст. У Харкові були започатковані такі видання, як "Харьковский еженедельник" (1812), гумористичний журнал "Харьковский Демокрит" (1816), громадсько-політичний журнал "Украинский вестник" (1816–1819), "Украинский журнал" (1824–1825), "Украинский альманах" (1831), "Запорожская старина". Особливої уваги заслуговує "Украинский вестник" – один із перших краєзнавчих журналів, який уміщував багато матеріалів з історії, географії, етнографії України. В його роботі брали участь Г. Квітка-

Основ'яненко, П. Гулак-Артемівський, декабрист О. Раєвський, В. Каразін та ін. У 1817–1823 рр. видавалися "Харьковские известия", частина матеріалів у яких друкувалася українською мовою.

Принципове значення для становлення преси як історичного джерела мала поява у 1838 р. в усіх губернських центрах України губернських відомостей (у їх назві відтворювалася назва відповідної губернії, наприклад, "Киевские губернские ведомости"). Відомості були друкованим органом губернських властей і відображали офіційну точку зору на ті чи інші події. Проте вони мали суттєву перевагу над іншими виданнями: їх матеріали не підлягали цензурі (за винятком 1863 – 1881 рр.). Мабуть, цим пояснювався той факт, що багато хто з учених охоче друкував у них матеріали з місцевого краєзнавства.

Губернські відомості видавалися російською мовою і мали дві частини: офіційну і неофіційну, причому іноді кожна з них виходила окремими випусками. В офіційній частині друкувалися постанови, розпорядження центральних та місцевих властей. Для істориків неабияку цінність мають матеріали неофіційної частини, де розміщувалися історичні есе, спогади, огляди літератури, бібліографічні покажчики з історії краю тощо. Деякі "Ведомости" (Полтавські, Чернігівські) завдяки активній участі в них відомих громадських діячів перетворилися на своєрідні центри історико-краєзнавчої роботи і відповідних публікацій за участю відомих учених-українознавців.

У 60-ті роки ХІХ ст. кількість газет та журналів значно збільшилася. З'явилися газети, розраховані на ширші кола читачів: "Киевлянин" (Київ, 1864), "День" (Одеса, 1869), "Новороссийский телеграф" (Одеса, 1869) та ін. В умовах піднесення українського національного руху, в Петербурзі було засновано журнал "Основа" (1861–1862), за участю Т. Шевченка, П. Куліша, М. Костомарова, О. Кістяківського, О. Лазаревського та інших діячів української науки і культури. Частина матеріалів журналу друкувалася українською мовою.

Проте вже у 1863 р. вийшов сумнозвісний Валуєвський циркуляр, згідно з яким друкування книг та газет українською мовою заборонялося. Тому в наступні роки видання періодики українською мовою в Росії було припинено аж до революції 1905–1907 років.

Наприкінці ХІХ ст. кількість періодичних видань помітно зросла. У багатьох містах почали виходити масові щоденні газети, значення яких, як історичного джерела, важко переоцінити. У Західній Україні першою щоденною газетою (з 1888 р.) стала львівська газета "Діло" (1880–1916).

На той час у Львові видавалося чимало журналів народно-демократичного і радикального спрямування ("Друг", "Світ", "Громадський друг", "Народ", "Житє і слово"), у становленні й діяльності яких активну участь брав І. Франко. Деякі з цих видань, зокрема "Громадський друг" (1878–1879), уміщували матеріали з Наддніпрянщини і загальноукраїнську інформацію.

У 1882 р. у Києві був заснований журнал "Киевская старина", який перетворився на головний друкований орган Київської Громади. Протягом 25 років на його сторінках друкувалися численні історичні джерела, наукові праці з українознавства, книжкові огляди тощо.

Наприкінці ХІХ ст. українські часописи виникли й поза межами України. Найвідоміший із них – "Громаду" (1878–1882) – заснував у

Женеві М. Драгоманов. Завдяки участі в ньому І. Франка, М. Павлика, С. Подолинського та інших відомих діячів це видання набуло великої популярності.

З появою в Україні політичних партій та рухів виникла партійна преса. Оскільки діяльність політичних партій у Росії тривалий час була заборонена, партійна преса мала нелегальний характер. Першим соціал-демократичним друкованим органом була газета "Вперед", заснована 6 січня 1897 р. Починаючи з третього номера вона стала органом Київського Союзу боротьби за визволення робітничого класу. У серпні 1897 р. в Києві почала виходити "Рабочая газета". На I з'їзді РСДРП її було проголошено друкованим органом партії.

У період революції 1905–1907 рр. на короткий час склалися умови для видання опозиційних газет та журналів. У листопаді 1905 р. була скасована попередня цензура періодичних, а з квітня 1906 р. й неперіодичних видань. Це сприяло появі нових численних видань. В Україні почали виходити 16 україномовних газет і журналів. Щоправда, вже наприкінці 1906 р. завдяки репресивним діям властей їх кількість скоротилася до чотирьох. Як згадував Є. Чикаленко, періодичні видання "виникали і щезали, як бульки на воді". Багато які з видань закривалися

вже після виходу у світ першого номера. Так було з газетами "Народное дело" (Одеса, 1906), "Народна справа" (Одеса, 1906), "Запоріжжя" (1906) та іншими. Типовим звинуваченням на адресу українських газет була пропаганда сепаратизму. Лише з грудня 1905 по 21 січня 1906 р. в Києві, наприклад, було порушено 74 карні справи проти редакторів місцевих газет¹⁰¹.

Перша українська газета на Наддніпрянщині – "Хлібороб" – була заснована у місті Лубни Полтавської губернії в листопаді 1905 р.

Вона виходила за редакцією В. Шемета. До заборони вдалося випустити п'ять номерів, які мали велику популярність серед населення, особливо селян. З кінця 1905 р. у Полтаві видавалася газета "Рідний край", у Могилеві-Подільському з 1906 р. – "Світова зірниця". 1 січня 1906 р. у Києві за участю С. Єфремова та В. Чикаленка була заснована газета "Громадська думка". Заборонена владою, вона почала виходити у вересні 1906 р. під назвою "Рада". Газета перетворилася на координаційний центр українського національно-визвольного руху Наддніпрянщини.

У 1907 – 1909 рр. за участю М. Порша, В. Садовського, Я. Міхура, С. Петлюри виходив щотижневик "Слово". Значний резонанс серед громадськості країни мали публікації літературно-наукового і політичного щомісячника соціал-демократичного напрямку "Дзвін", який видавався у Києві в 1913–1914 рр. за участю Д. Антоновича, В. Левинського та інших відомих українських діячів.

Всього в Україні до 1917 р. видавалося 1200 назв газет. На жаль, не всі з них збереглися. Найповніша колекція тогочасної періодики представлена в Національній бібліотеці України ім. В. Вернадського (320 назв).

3. Значна кількість українських часописів на початку ХХ ст. виходила *за межами України*. У Петербурзі з березня 1907 р. видавалася за редакцією Д. Донцова газета "Наша Дума" – орган української фракції II Державної Думи. Після її заборони до червня 1907 р. раз на тиждень виходила газета "Рідна справа – Думські вісті". У Москві в 1912 – 1913 рр. видавався журнал "Украинская жизнь" за редакцією С. Петлюри та О. Саликовського. У Женеві в 1915 – 1916 рр. українські соціал-демократи випускали за редакцією Л. Юркевича газету "Боротьба".

Справжній ренесанс української періодики пов'язаний з Українською революцією 1917–1920 рр. та відновленням української державності. В 1917 р. в Україні виходило понад 550 газет різних політичних напрямів. Усі ці видання є важливим джерелом для вивчення тогочасних подій. Особливу цінність серед них мають видання Центральної Ради – "Нова Рада", "Вістник Генерального Секретаріату Української Народної Республіки", а також газети провідних політичних партій України – "Боротьба" (орган Української партії соціалістів-революціонерів), "Робітнича газета" (орган Української соціал-демократичної партії) та ін.

4. Чисельною була українська преса Західної України, тобто тих земель, які 1919–1939 рр. перебували у складі Польської держави. Станом на 1927 р. у Польщі виходило 87 українських періодичних видань, з яких 61 – у Львові,

дев'ять у Станіславі, шість на Волині, п'ять – у Варшаві, три – у Лодзінському, два – у Люблінському воєводствах та один у Кракові. Під впливом УНДО перебували газети "Діло", "Народна справа", "Новий час", "Свобода". Газетою Української Соціал-радикальної партії був "Громадський голос". До комуністичних належали "Культура", "Наше слово", "Сельроб", двотижневик "Сяйво". Близький до позиції петрушевицької Української Партії Праці були тижневики чи двотижневики "Наша земля", "Сила", "Праця", "Рада". Видавалося понад десять часописів господарсько-економічного спрямування: "Господарсько-кооперативний часопис", "Кооперативне молочарство", "Кооперативна республіка", "Нове Село", "Сільський господар", "Український купець", "Український пасічник". Різноманітними за матеріалами були наукові та культурно-освітні видання "Літопис Червоної Калини", "Літературно-науковий вісник", "Неділя", "Нові шляхи", "Нова хата", "Поступ", "Правда", "Світ", "Вікна", "Життя і знання", "Жіноча доля", "Бескид", "Наука і розваги". Кілька видань мали суто науковий характер. Це ЗНТШ, "Лікарський вісник", "Технічний вісник" "Українська школа", "Життя і право". З-поміж професійної періодики більші тиражі мали "Учительське слово", "Дяківські відомості", "Професійний вісник", "Службовець". З усіх цих часописів до 1923 р. щоденними були тільки два, а з 1932 р. – три: "Діло", "Час" та "Новий час". Емігранти з Наддніпрянщини видавали "Хліборобський шлях", "Українську ниву" в Луцьку видавали петлюрівці.

Висновки. Отже, хоч періодика як вид історичних джерел є явищем відносно пізньою часу, вона становить величезний пласт історичної інформації з ХУІІІ–ХХ ст. головно наративного характеру, без якої не може обійтися жоден історик.

Питання для самопідготовки

1. Назвати класифікацію періодичних видань.
2. В чому полягає цінність періодики як історичних джерел?
3. Які періодичні видання перші з'явилися на території України?
4. Охарактеризувати перші періодичні видання.
5. Проаналізувати україномовну пресу, яка видавалася за кордоном.

Лекція 8.

Тема: Статистичні джерела та матеріали соціологічних досліджень як джерела до вивчення історії України

Мета: ознайомити студентів з видами статистики та матеріалами соціологічних досліджень, а також проаналізувати статистичні джерела як носії відомостей про суспільні процеси.

План

1. Види статистики.
2. Статистичні джерела XVI – XVIII ст.
3. Статистичні джерела у XIX–XX ст.
4. Матеріали соціологічних досліджень.

Вступ. Для вивчення історичних процесів і явищ велике значення мають статистичні джерела. Вони охоплюють досить різноманітні за змістом і формою носії відомостей, що виникли внаслідок масових обстежень, описів, переписів, запровадження стандартизованого обліку та звітності.

Зміст лекції

Статистика має надзвичайно багато різновидів залежно від того, в яких галузях вона застосовується (промислова, сільськогосподарська, етнічна, демографічна, соціальна, адміністративна, військова, торговельна тощо). Кожен із різновидів має свої характерні риси та особливості.

Відсутність в українського народу протягом кількох століть власної державності призвела до того, що масив статистичних джерел у регіонах України, які входили до складу різних держав, формувався неоднаково, що відбилося на формі, змісті та обсягу цих джерел.

Статистичні джерела – це досить точний інструмент пізнання процесів, що відбуваються у суспільстві. Звичайно, за умови, що дослідник обов'язково дотримуватиметься наукових засад при їх використанні. Специфіка цих джерел призвела до формування у науці особливого напрямку їх вивчення – джерелознавства масових джерел.

2. Статистичні джерела виникли внаслідок суто практичних потреб суспільства і органів влади – необхідності мати достовірну інформацію про населення для того, щоб установлювати й стягувати податки, проводити рекрутські набори тощо. В Україні масове відкладання статистичних джерел почалося з часів польсько-литовської доби, коли на українських землях і на всій території Речі Посполитої були запроваджені люстрації – періодичні описи державних маєтків, міст, замків з метою оцінки господарсько-фінансового стану королівських маєтностей для встановлення державного податку – кварта (від лат. *quartos* – чверть). Люстрації проводилися протягом XVI—XVIII ст. спеціальними комісіями за ухвалою сейму Речі Посполитої на спеціально розроблених формулярах; спочатку без певної періодичності (1523, 1548, 1558 pp.), а з 1562 р. – один раз на п'ять років. Особливо повнотою вирізняються матеріали генеральних люстрацій, проведених у 1564–1565, 1569 – 1570, 1616 – 1620, 1659–1668, 1765, 1789 pp.

Матеріали люстрацій дають уявлення про категорії населення, стан міст і сіл, промисли, забезпечення населення землею; вони містять відомості про ліси, ставки, млини, сіножаті, проведення ярмарок тощо. Частина цих матеріалів видана Київською археографічною комісією і Науковим товариством ім. Шевченка.

Інститут української археографії та джерелознавства ім. М. Грушевського провів каталогізацію матеріалів люстрацій. До випущеного Інститутом довідника увійшли реєстр рукописних текстів люстрацій та інших, пов'язаних з ними архівних матеріалів, алфавітний покажчик видань, що містять тексти люстрацій та фрагменти з них, хронологічний перелік публікацій матеріалів люстрацій, відомості про українські староства, які описувалися під час люстрацій.

Коли Наддніпрянська Україна увійшла до складу Росії, на її території почали проводитися з метою контролю за збором податків інвентарні

описи господарств. Запроваджувалося кілька видів описів: ревізії (переписи населення податкових станів), компути (переписи дворів козаків), генеральні слідства та ін.

Мета більшості цих описів була фіскальною (збір податків) або військовою (облік рекрутів). Проте вони заклали основи і демографічної статистики. Перші переписи відбулися у 1654–1666 рр. (їх матеріали опубліковані). Ревізії спочатку враховували населення лише чоловічої статі, а з 1833 р. – й жіночої. Ревізії проводилися десять разів: п'ять у XVIII ст. (1719–1721, 1746–1747, 1761–1767, 1782, 1794–1795) і п'ять у XIX ст. (1811, 1815–1816, 1833–1835, 1850, 1857–1858).

Надзвичайно цінним джерелом є матеріали генерального слідства маєтків, проведеного у 1729–1730 рр. в усіх десяти полках Лівобережної України. Проводячи слідство, власті прагнули збільшити надходження податків і водночас удосконалити землекористування, оскільки з часів Визвольної війни українського народу під проводом Б. Хмельницького у землеволодінні відбулося, чимало змін, які не були офіційно зафіксовані. За описом у ході слідства, всі землі, маєтки поділялися на кілька груп: ті, що належали старшині за рангом, отримана за заслуги, володіння ратуш, монастирські, вільні, сумнівні за правами. Матеріали слідства – надзвичайно цінне джерело для аналізу змін у землекористуванні майже за 100 років, тому історики завжди виявляли до них підвищений інтерес. Матеріали про наслідки слідства по деяких полках опубліковані. Проте комплексне дослідження цих статистичних джерел як опублікованих, так і неопублікованих ще справа майбутнього.

Дуже цінні статистичні джерела збереглися від т. зв. "Румянцевського опису" 1765–1769 рр. Генерал-губернатор України П. Румянцев особисто розробив план опису, зразки формулярів для його проведення. Окремі варіанти формулярів застосовувалися для опису міст, козацьких, приватних господарств, коронних, урядових та монастирських маєтків. Спеціальні комісії докладно описували кожне подвір'я, маєток.

Щоправда, у зв'язку з початком російсько-турецької війни опис не був повністю завершений, а зібрані матеріали опинилися пізніше у різних архівосховищах Російської імперії. Близько тисячі томів опису зберігається у фондах ЦЦІА України у Києві. Вони містять унікальні матеріали про стан землеволодіння в Україні, розміри посівних площ, систему землеробства, розвиток міст, ремесел, торгівлі тощо. З кінця ХІХ ст. історики плідно вивчають матеріали цього опису. Одним із перших до них звернувся О. Лазаревський, який здійснив ґрунтовний огляд Румянцевського опису, що не втратив свого значення до наших днів.

Пізніше до цих матеріалів зверталися І. Лучицький, Д. Багалій, І. Ковальський та ін. Проте комплексне дослідження цього величезного масиву джерел ще попереду. З ХVІІІ ст. в Україні практикувалися статистичні описи міст, губерній. Збереглися зокрема матеріали опису

Малоросійської (1796), Чернігівської та Полтавської губерній (1802). Частина з них опублікована.

У XVIII ст. була започаткована промислова статистика. Російський сенат своєю постановою від 31 січня 1724 р. зобов'язав промисловців подавати відомості про свої підприємства заздалегідь за встановленою формою. Ці дані узагальнювалися у Мануфактур-колегії. З 70-х років статистичні дані почали включатися до звітів губернаторів, що призвело до збільшення кількості та обсягу статистичних джерел.

3. Особливо масового характеру статистичні джерела набули у *XIX–XX ст.* Статистичний комітет, створений у 1852 р. на базі статистичного відділення Міністерства внутрішніх справ, у 1859 р. дістав нову назву – Центральний статистичний комітет. Цей орган об'єднав статистичні дослідження у межах усієї Росії. До нього увійшов і Люстраційний комітет у справах західних губерній Росії.

Зміцнювалися статистичні служби і в губерніях. Ще з 1834 р. почали створюватись губернські статистичні комітети, які очолювали губернатори. Якість статистичних відомостей того часу була досить високою. Про це наочно свідчить виданий у 1852 р. статистичний опис Київської губернії, здійснений під керівництвом відомого київського статистика Д. Журавського (1810–1856).

На рубежі 70–80-х років XIX ст. статистичні матеріали в Росії оформилися в корпусі джерел як певна видова сукупність. Цьому сприяли успіхи не лише державної, а й відомчої, а також земської статистики. Земська статистика зародилася на початку 70-х років з виникненням у Росії земств. Її матеріали є цінним джерелом з історії економіки, культури, демографії, побуту населення. Вони охоплювали надзвичайно широке коло питань місцевого життя – чисельність і склад населення (професійний, становий, освітній, етнічний, віросповідний), проблеми землеволодіння та оренди, стан тваринництва, урожайність, кількість і стан торговельно-промислових установ, заробітна плата

населення, ціни на місцях та багато інших. Працівники земств проводили подвірні переписи з досить точною фіксацією стану справ. Найбільш повний перепис був проведений у 70-х роках на Чернігівщині. Пізніше вони здійснювалися й у деяких інших губерніях (Полтавській, Таврійській). Земські статистики у 1870–1894 рр. були відносно незалежні від органів влади, що забезпечувало їм можливість об'єктивно і неупереджено підходити до збору та узагальнення статистичних даних. Лише пізніше земська статистика опинилася під контролем урядових установ.

Більшість статистичних описів земств опублікована. Орієнтуватися у публікаціях земств за всю їх історію допомагає предметний покажчик, складений В. Григор'євим. Перший випуск покажчика присвячений статистичним виданням у Катеринославській та Полтавській губерніях, другий – у Таврійській, Харківській, Херсонській, Чернігівській. На жаль, статистичні публікації по трьох інших українських губерніях (Волинській, Київській, Подільській) автор не встиг опрацювати, і вони не увійшли до покажчика.

Наприкінці ХІХ ст. продовжувала удосконалюватися діяльність органів державної статистики. Систематичними стають різного роду переписи. У 1877 р. проводився перепис землеволодінь, у 1882 р. – військово-кінний перепис, у 1882–1895 рр. здійснено обстеження промисловості, а в 1897 р. був організований загальний перепис населення Росії. Це було перше досить об'єктивне дослідження стану народонаселення, що проводилося за кількома видами анкет (для селянських господарств, інших приватних господарств, міського населення).

На початку ХХ ст. проводилися ще три промислові переписи (1900, 1908, 1910–1912 рр.). Для більш ґрунтовного опису вся промисловість поділялася на 12 галузей, 286 виробництв. Розгорнуті анкети давали можливість дістати якнайповніше уявлення про промисловий розвиток

кожного регіону країни. Загальні підсумки переписів опубліковані. Анкета для перепису 1910 – 1912 рр. була коротшою, ніж у попередніх переписах, проте публікація матеріалів цього перепису виявилася значно повнішою. Вона складалася з 12 випусків (за кількістю галузей промисловості) та одного випуску з узагальнюючими даними. За підсумками промислових переписів друкувалися "Списки фабрики заводів Российской империи" (за переписом 1908 р. випущений у 1912 р.). Довідники про промислові підприємства паралельно випускали й самі підприємці. Останній із них є цінним джерелом вивчення розміщення промисловості напередодні революційних подій 1917 р.

Великий пласт відомостей залишила відомча статистика. Найбільш вивчена та її частина, що створена фабрично-заводською інспекцією, яка до 1905 р. працювала при Міністерстві фінансів, а пізніше – при Міністерстві торгівлі та промисловості. Менше історики використовують статистичні дані, які збирали представницькі органи буржуазії, хоча вони є цінним джерелом з багатьох проблем. Наприклад, багатий статистичний матеріал про розвиток вугільної промисловості Донбасу вміщений у "Трудах горнопромышленников Юга России".

З сільськогосподарських переписів новітнього часу найбільш повним є проведений у 1905 р. земельний перепис у губерніях європейської частини Росії. Його матеріали видані у 50 томах. Кожній губернії присвячений окремий том, а заключний вміщує узагальнюючі матеріали. Для вивчення аграрної історії України матеріали цього перепису мають особливе значення, адже наступний перепис проводився в Росії лише у 1916 р. під час Першої світової війни, і деякі регіони України він не охопив, оскільки вони були театром воєнних дій. В окремих губерніях практикувалося обстеження приватних господарств за ініціативою місцевих властей. У 1910 р. такий перепис був здійснений у Полтавській губернії; у 1910–1912 рр. проведено вибіркове обстеження

господарств Київської, Подільської та Волинської губерній. Матеріали цих переписів опубліковані.

Велике значення для істориків мають джерела демографічної статистики, що утворилися внаслідок проведення 28 січня 1897 р. першого загального перепису населення Росії. У 1899 – 1905 рр. матеріали перепису були видані. Кожній губернії, а також деяким великим містам (в Україні – Одесі) присвячено окремих томів. Останні два томи містять узагальнені відомості про наслідки перепису.

Специфічна система статистичної інформації склалася й на території українських земель, що входили до складу Австро-Угорської імперії. Її здійснювала Центральна статистична комісія у Відні. У Львові діяло Статистичне бюро Галицького крайового відділу. Воно видавало часопис "Wiadomosci statystyczne o stosunkach krajowych" та довідник "Podrechnik statystyki Galicyi" ("Статистичний щорічник Галичини"). Це видання було досить ґрунтовним. Так, у 16 розділах щорічника, виданого у 1887 р., вміщені відомості про склад населення, розвиток різних галузей народного господарства, бюджетний стан Галичини тощо. На території Австро-Угорської імперії регулярно (один раз на 10 років) проводилися переписи населення (1870, 1880, 1890, 1900), матеріали яких публікувалися.

З метою обробки статистичних джерел, що стосувалися українських земель, у 1908 р. при Науковому товаристві ім. Т. Шевченка у Львові була створена статистична комісія. Наслідки її роботи представлені у "Студіях з поля суспільних наук і статистики", перший том яких вийшов у 1909 р. Статистичні джерела Закарпаття збиралися і публікувалися з 1874 р. Угорським статистичним відомством (м. Будапешт).

Доба визвольних змагань українського народу 1917 — 1920 рр. залишила мало статистичних джерел, хоча уряд Української Народної Республіки робив певні кроки для організації збору статистичної

інформації на місцях. Такого роду заходи здійснювалися і за часів Гетьманату та Директорії, але вони мали спорадичний характер.

Статистичні джерела радянських часів відкладалися і друкувалися в різний час неоднаково. Порівняно активно статистика розвивалася у 20-ті роки. Держава, зосередивши у своїх руках всі економічні важелі, була зацікавлена в отриманні повної статистичної інформації, тому вона всіляко заохочувала збирання статистичних відомостей.

Кілька разів проводилися переписи населення. В Україні перший із них було організовано у 1920 р.; в 1923 р. здійснено перепис міського населення. В межах усього Радянського Союзу переписи проводилися у 1926, 1939, 1959, 1970 рр. (більшість матеріалів перепису 1939 р. знищені).

У 20-ті роки було налагоджено масове видання статистичних джерел. Засноване у 1921 р. Центральне статистичне управління України видавало в 1922–1932 рр. у 17 серіях статистичний збірник "Статистика України". Окремі серії присвячувалися промисловості, сільському господарству, транспорту, торгівлі, праці, народній освіті, охороні здоров'я тощо. Всього вийшло понад 200 випусків збірника, які містять досить цінну статистичну інформацію про розвиток України до початку 30-х років.

З 1923 р. видавалися статистичні збірники "Народне господарство УСРР" (містили матеріали з 1921 р.). На жаль, вони охоплюють не всі роки, оскільки деякий час не публікувалися (1936 – 1939, 1941 – 1956). У 1926 р. був заснований статистичний щорічник "Україна", хоча виходив він нерегулярно (виданий у 1926, 1928, 1929, 1935, 1940 рр.). Іншою вадою цього видання було те, що в кожному наступному випуску вміщувалися статистичні матеріали, які не завжди можна було порівняти зданими, вміщеними у попередніх випусках. До того ж обсяг інформації з кожним випуском зменшувався. У 1927 – 1932 рр. досить повно (у 56 томах, 7 відділах) були видані матеріали перепису населення

Радянського Союзу, проведеного у 1926 р. Окремий том був присвячений УСРР. Видавалися й тематичні статистичні збірники. Досить різнобічна статистична інформація друкувалася на місцях – в округах, у містах. Значний обсяг статистичної інформації по республіці вміщувався у загальносоюзних виданнях, як правило, у порівнянні з аналогічними даними по інших союзних республіках.

Щоб приховати наслідки масових репресій у країні, фальсифікувалися дані й демографічної статистики: з трибуни XVII з'їзду ВКП(б) (1934) Сталін навів завищені дані про чисельність населення СРСР. Всесоюзний перепис, проведений у 1937 р., показав брехливість наведених Сталіним цифр. Більш того, дані перепису засвідчили, що населення країни внаслідок голодоморів та репресій значно скоротилося. В Україні, наприклад, з 1926 по 1937 р. воно зменшилося з 28,9 до 28 млн. осіб, тобто на 3,2 %, а в Київській, Чернігівській, Харківській, Донецькій, Одеській областях – навіть на 10–13 %. Не випадково на матеріали перепису було накладено арешт, а самі вони офіційно проголошувалися "дефектними", багатьох працівників статистичних органів, які намагалися подавати об'єктивну інформацію, було репресовано за "недооблік". Матеріали цього перепису частково опубліковані лише в 1991 рр. Таким чином, адміністративно-командна система не була зацікавлена у забезпеченні вчених об'єктивною, неупередженою статистичною інформацією, що значно ускладнює використання статистичних джерел того часу.

Що ж до західноукраїнських земель, які входили тоді до складу Польщі, Румунії, Чехословаччини, Угорщини, то статистичні матеріали по цих землях подавалися у виданнях відповідних держав. У Варшаві, приміром, з 1922 р. видавався польський статистичний щорічник, у якому вміщувалися дані і про розвиток Галичини.

У роки Другої світової війни статистичні джерела в СРСР не публікувалися, лише частково вони наведені у книзі М. Вознесенського

"Воєнна економіка СРСР у період Вітчизняної війни". Протягом перших десяти післявоєнних років статистичні джерела засекречувалися. Лише після розвінчання культу особи Сталіна з кінця 50-х років відновилося друкування статистичного щорічника "Народне господарство Української РСР" (з 1984 р. – "Народне господарство України"). На початку 60-х років були видані у повному обсязі (16 томів) матеріали перепису населення СРСР 1959 р., де Україні присвячувався окремий том.

Проте у 70-х роках процес обмеження гласності у статистиці знову посилювався, що негативно відбилося на якості збірника "Народне господарство Української РСР", який значно збіднів за змістом. Матеріали перепису населення СРСР 1970 р. (шість томів) видані вже не по окремих республіках, а в тематичній розробці. З огляду на сказане до опублікованих за роки радянської влади статистичних джерел слід підходити надзвичайно критично.

Після проголошення незалежності України зросла увага до проблем статистики та науково-обґрунтованої публікації статистичних джерел. У 1992 р. Верховна Рада прийняла Закон "Про державну статистику", в якому визначила статус статистичної служби та мету її діяльності – отримання достовірної статистичної інформації про соціально-економічний розвиток України та її регіонів. Створена централізована система збирання, опрацювання, аналізу, поширення, збереження, захисту та використання статистичної інформації. У липні 2000 р. до закону "Про державну статистику" були внесені зміни, що ураховують досвід статистичної діяльності в умовах незалежної України, зокрема чіткіше окреслюють шляхи доступу до статистичної інформації. Конкретні напрями роботи в галузі статистики за сучасних умов були визначені постановою Кабінету Міністрів України "Про концепцію побудови національної статистики України та Державну програму переходу на міжнародну систему обліку та статистики" (травень 1993 р.)

й Указом Президента України Л. Д. Кучми "Про заходи щодо розвитку державної статистики" (листопад 1997 р.).

Здійснення намічених заходів позитивно вплинуло на стан статистичних відомостей, обсяг і якість яких неухильно зростають, незважаючи на скрутне економічне становище країни. Продовжено випуск щорічного статистичного збірника "Народне господарство України". Засновано чимало нових видань. Для істориків особливо цінним є багатoproфільне видання "Статистичний щорічник України", перший випуск якого присвячений підсумкам 1994 р.

Щорічник містить основні дані про соціально-економічне становище України, що подаються у порівнянні з попереднім 1993, а також 1990 р. (у наступних випусках наводяться порівняння і з 1985 р.). Істориків зацікавлять статистичні дані про населення, структурні зміни в економіці, стан різних галузей народного господарства, культури, науки, ціни, тарифи. Вперше до довідників включені статистичні матеріали про зовнішньоекономічну діяльність України.

З нових профільних видань варто назвати заснований у 1993 р. демографічний щорічник Держкомстату України "Населення України", в якому наводяться дані про адміністративно-територіальний поділ країни,

чисельність, статевовіковий склад населення, його розміщення по регіонах країни, дані про народжуваність, смертність та ін. Усього Держкомстат України щорічно видає близько 50 статистичних збірників найрізноманітнішої тематики.

Розширилися можливості ознайомлення науковців із поточною статистичною інформацією. У 1993 – 1997 рр. Держкомстат України видавав "Інформаційний бюлетень", правонаступником якого з 1998 р. став журнал "Статистика України", який ставить за мету надавати достовірні статистичні дані про розвиток народного господарства, ринок праці тощо. В журналі регулярно вміщуються індекси цін та інші статистичні відомості.

Наявність якісних статистичних джерел, що відбивають сучасний розвиток країни, відкриває перспективи для створення ґрунтовних праць з історії України.

4. За багатьма характеристиками до статистичних джерел наближаються матеріали соціологічних досліджень. Це джерело відкладається в результаті цілеспрямованого проведення фахівцями конкретно-соціологічних опитувань. Виконуючи специфічні завдання своєї науки, соціологи використовують такі методи, як анкетування, інтерв'ю, опитування, унаслідок чого нагромаджується величезний фактичний матеріал, який дає можливість докладніше розібратися у складних питаннях функціонування суспільства, життя людини. Таким чином, соціолог виступає в ролі творця нового джерела про суспільство. Звичайно, якість матеріалів соціологічних досліджень як джерела вирішальною мірою залежить від професійної підготовки осіб, які проводять соціологічні дослідження, вибору науково обґрунтованих методик обробки зібраних матеріалів. На жаль, у сучасних умовах трапляються випадки маніпулювання громадською думкою шляхом публікації некоректно оброблених даних соціологічних опитувань. Це

означає, що цінність таких матеріалів (особливо тих, що готуються "на замовлення") як історичного джерела є низькою.

Особливістю матеріалів соціологічних досліджень як джерела є те, що вони мають подвійний рівень інформації. Анкети, інтерв'ю, спостереження, що зібрані в ході дослідження, є джерелом першого рівня. Узагальнені наслідки соціологічних досліджень, оформлені у вигляді звітів, інформаційних повідомлень, довідок, статей, монографій тощо – є джерелом другого рівня. Історик у своїй роботі використовує не лише підсумкові дані соціологічних досліджень, а й підготовчі та попередні матеріали соціологів. Звернення до них дає змогу перевірити наскільки науково коректно і ретельно була проведена аналітична обробка первісних даних. На жаль, далеко не всі першоджерела соціологічних досліджень передаються на зберігання до архівів.

Важливість використання даних соціологічних досліджень як джерела впливає з того, що у соціологів та істориків спільний об'єкт вивчення – суспільство. Щоправда, історик досліджує його в історичному плані, а соціолог – як цілісну, організовану на певний час систему. Проте представників обох наук однаково цікавить вплив різноманітних соціальних явищ на розвиток суспільства та людини. Об'єктом соціологічних досліджень є, насамперед, людина в усіх її вимірах. Звідси й проблематика соціологічних досліджень – соціальні, національні, сімейні відносини, демографічні проблеми, праця людини, її освіта, добробут тощо.

Протягом ХХ ст. в науці відклався величезний масив соціологічних досліджень, що знайшли широке відображення в літературі. Соціологи та історики з початку століття активно вивчали склад, соціальну структуру, освіту, добробут різних верств населення, зокрема робітництва і селянства.

Останнім часом увагу соціологів привернули етнонаціональні проблеми в пострадянському суспільстві, а також передвиборні кампанії.

Щоправда, використання результатів соціологічних досліджень як інструменту політичної боротьби нерідко призводило до їх перекручення і навіть прямої фальсифікації, що вимагає критичного ставлення до них, зокрема вивчення методики їх проведення, репрезентативності, а також зіставлення опитувань, що проводяться різними установами.

Публікацій, які б відображали повний банк даних соціологічних досліджень з проблем історії України, досі немає, хоча є бібліографічні огляди, що стосуються окремих періодів. Досить повний огляд соціологічної літератури, виданої у Росії і в Україні з часу її виникнення до початку ХХ ст., здійснив І. Голосенко. Академія наук СРСР у 1975 – 1991 рр. видавала покажчик "Социологические исследования", що охоплював матеріали досліджень на всій території Радянського Союзу, в тому числі УРСР. Сімнадцять випусків цього покажчика уміщують 25 тис. джерел за 1973 – 1989 рр. Близький за змістом до цього видання є каталог Інституту соціологічних досліджень АН СРСР.

Наслідки соціологічних досліджень, проведених з 90-х років в Україні, узагальнює Інститут соціології НАН України у "Бібліографічному щорічнику", що видається з 1998 року. Про сучасний стан цих досліджень інформує часопис "Соціологія: теорія, методи, маркетинг". У ньому ж уміщуються бібліографічні огляди праць з соціології за минулі роки.

Висновки. Наявність якісних статистичних джерел, що відбивають сучасний розвиток країни, відкриває перспективи для створення ґрунтовних праць з історії України. Зважаючи на спільний об'єкт дослідження, матеріали статистики і соціологічних досліджень є важливими джерелами до вивчення історії України.

Питання для самопідготовки

1. Назвати види статистики.
2. В чому полягає цінність статистичних джерел для вивчення історії України?

3. Які історичні проблеми є об'єктом вивчення сучасних істориків?
4. Що є особливістю матеріалів соціологічних досліджень як джерела до вивчення історії України?

Лекція 9.

Тема: Історія конституційного розвитку України. Джерела новітнього періоду історії України

Мета: ознайомити студентів з конституційним процесом в Україні та проаналізувати законодавчі акти та діловодну документацію як джерелами до вивчення історії України.

План

1. Періодизація конституційного розвитку.
2. Законодавчі акти та діловодна документація радянського періоду.
3. Державотворче законодавство незалежної України.

Вступ. Конституційний розвиток в Україні нслідком мав створення ряду Конституцій, які є джерелом до вивчення законодавчого процесу. Окрім того важливим є вивчення діловодної документації та актів, що відображають функціонування українського суспільства в різні періоди історичного розвитку.

Зміст лекції

Історію конституційного розвитку України умовно можна поділити на два періоди:

- 1) до незалежності України, тобто до 16 липня 1990 року;
- 2) після проголошення незалежності України, починаючи з 16 липня 1990 року.

Однією з найдавніших пам'яток української правничої думки є "Пакти й конституції законів та вольностей Війська Запорозького", підписані гетьманом Пилипом Орликом 5 квітня 1710 року у місті Бендери та санкціоновані шведським королем Карлом XII 10 травня 1710 року.

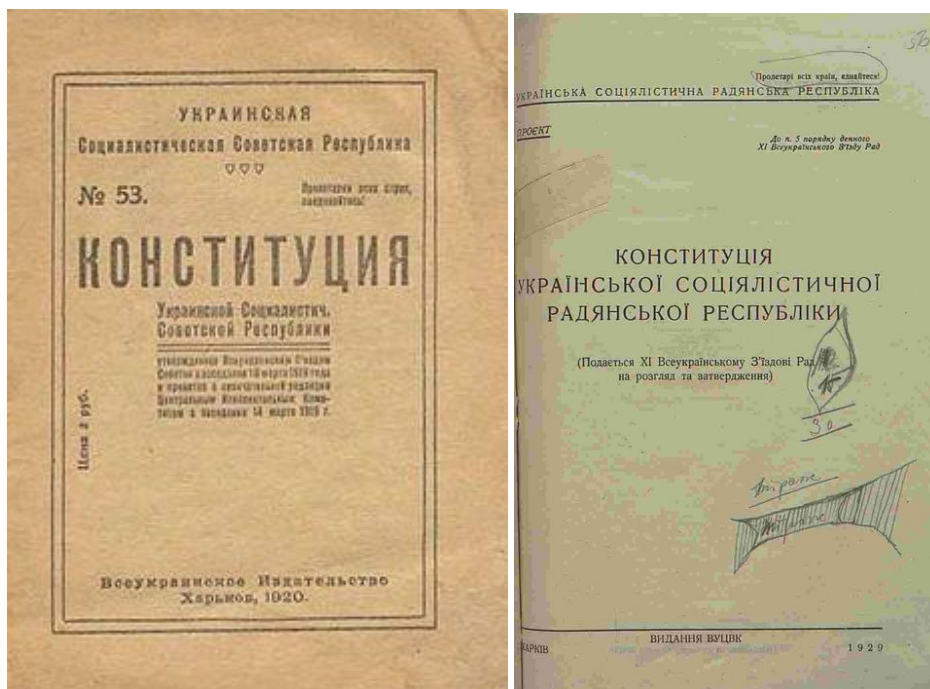
Цей документ був своєрідним договором між козаками і новообраним після смерті Івана Мазепи емігрантським гетьманом Пилипом Орликом щодо майбутнього державного ладу в Україні. Конституція Пилипа Орлика відрізнялася від традиційних актів попередніх українських гетьманів. Останні уклали угоди про державотворення не з власним народом, а з російськими царями. Конституція гетьмана Пилипа Орлика – це двосторонній договір про державний та суспільний устрій України, укладений між главою держави – Гетьманом України і козацтвом, яке виступило від імені українського народу. Це робило даний документ подібним до європейських конституцій. Документ був написаний під впливом передових західноєвропейських теорій, які базувалися на ідеях природного права і поділу державної влади на законодавчу (Генеральна Рада), виконавчу (Гетьман), судову (Генеральний Суд).

Пакти Пилипа Орлика склалися зі вступу (преамбули) і 16 статей. У вступі містилося пояснення, чому Україна розриває зв'язки з московським царем і переходить під шведську корону. В тексті конституції закріплювалося панівне становище православ'я в державі, непорушність українських законів і кордонів, підтверджувався союз із Кримським ханством, встановлювалися принципи діяльності органів державної влади (для вирішення найважливіших справ тричі на рік мала збиратися Генеральна Рада), встановлювався збір податків, підтверджувалися права і привілеї козацтва. На жаль, конституційні положення

Пилипа Орлика не знайшли практичного застосування на теренах України, проте на Правобережній Україні цей акт неофіційно діяв до 1714 року.

Наступний етап відродження Української національної державності (1917–1920 рр.) характеризується назвою Третього Універсалу Української Центральної Ради від 7 (20) листопада 1917 р., Четвертого Універсалу Української Центральної Ради від 7 (22) січня 1918 р., Конституції Української народної республіки (Статут про державний устрій, права і вольності УНР) від 29 квітня 1918 р., Закону про тимчасовий державний устрій України від 29 квітня 1918 р., Тимчасового основного закону про державну самостійність українських земель колишньої Австро-Угорської монархії, ухваленого УНР на засіданні 13 листопада 1918 р.; Закону про тимчасове верховне управління та порядок законодавства в УНР від 12 листопада 1920 року. Проте значна частина зазначених конституційно-правових актів залишилася на папері і ніколи не була реалізована в процесі практичного національного державотворення.

На території України за періоду радянської влади було прийнято чотири Конституції УРСР – 1919, 1925, 1937, 1978 років.

Вони повністю копіювали союзні конституції і були формальними (декларативними), оскільки не відбивали реального стану справ тогочасного суспільства. Радянські конституції, з позицій теорії конституціоналізму, є "квзіконституціями", тому що:

- 1) заперечували принцип поділу державної влади на законодавчу, виконавчу, судову. Ради підміняли діяльність законодавчого органу, не було створено самостійної державної виконавчої гілки влади;
- 2) повністю відтворювали структуру й основні положення Конституції СРСР, важливе місце серед яких займали ідеологічні настанови;
- 3) регулювали відносини між державою і людиною без належного врахування міжнародних стандартів у галузі прав людини та надійного гарантування прав і свобод людини і громадянина .

Радянська влада, яка встановлювалася на українських землях, прагнула юридично підтвердити свою прихильність до державної незалежності. З цією метою почалося обговорення української Конституції. Згідно з постановами III з'їзду КП (б) У проект *першої конституції Української РСР* був розроблений Центральним виконавчим комітетом і Радою Народних Комісарів України і схвалений ЦК Компартії України. В основу проекту Конституції УРСР було покладено Конституцію РРФСР.

6 березня 1919 року у Харкові почав роботу III Всеукраїнський з'їзд Рад. На ранковому засіданні 10 березня було розглянуто і затверджено проект першої Конституції Радянської України. В обговоренні взяли участь представники трьох найбільших фракцій: більшовиків, боротьбистів і лівих есерів. Боротьбисти та ліві есери намагалися змінити характер Конституції в напрямку більшої демократичності: пропонували замінити статтю про диктатуру пролетаріату, де встановлювалося, що особи, які використовують найману працю з метою отримання прибутку, позбавляються виборчого права. Проте дані пропозиції були відхилені найбільшою на з'їзді більшовицькою фракцією.

Викликала дискусію і стаття 4, де мова йшла про можливість об'єднання в Міжнародну Соціалістичну Радянську республіку. В. Блакитний від імені лівого крила боротьбистів запропонував доповнення, яке, на його думку, повинно було гарантувати захист національної культури за умов політичних перетворень. Тому необхідно встановити:

«Повна рівноправність усіх націй, що живуть в Україні, відкидаючи будь-які національні привілеї, усуваючи можливість національної ворожнечі й ставлячи завданням радянської влади сприяння трудящим недорозвинутих націй шляхом піднесення національної культури, до найкращого їхнього розвитку ...».

Позиції боротьбистів та лівих есерів щодо державного будівництва в Україні принципово не відрізнялися. Акцентуючи увагу на захисті національної культури, В. Блакитний водночас пропонував доповнити ст. 4 прагненням УСРР знищити «всі державні кордони, які ділять пролетаріат різних країн і націй».

Майже всі зауваження та пропозиції були відхилені більшовиками. Саме з ініціативи бюро комуністичної фракції III Всеукраїнський з'їзд Рад **10 березня 1919 прийняв першу Конституцію Української Соціалістичної Радянської Республіки**. Остаточна її редакція прийнята Всеукраїнським Центральним Виконавчим Комітетом на засіданні 14 березня 1919 року. Цей основний закон, як і Конституція РРФСР, ґрунтувався на марксистсько-ленінському вченні про соціалістичну революцію та диктатуру пролетаріату. Тому він був більшою мірою політичним, ніж правовим документом. Державною формою диктатури

пролетаріату Конституція визначала Республіку Рад, де вся повнота державної влади належить трудящим у формі Рад робітничих, селянських і червоноармійських депутатів. Це означало, що Республіка Рад проголошена класовою організацією.

Офіційний проект та остаточна редакція Конституції Української Соціалістичної Радянської Республіки написані російською мовою, оскільки «Збори узаконень і розпоряджень Робітничо-селянського уряду України» виходило до 1920 року російською мовою. Переклади містили істотні помилки. Так, у харківському виданні 1920 року в статті 4, де йдеться про намір УССР увійти до складу єдиної світової соціалістичної Радянської Республіки, пропущене слово «світова». Стаття 21 «Про позбавлення виборчого права і права бути обраним ...» містить ряд неточностей порівняно з російським оригіналом, щодо переліку соціальних верств, які позбавляються активного виборчого права.

Конституція Української СРР 1925 р. склалася на основі тих змін у державному будівництві, в політичному та економічному житті УСРР, які відбулися в період з 1919 по 1925 рік, на базі першої конституції — Конституції СРСР 1919 року, на відбитих в ній принципах пролетарського інтернаціоналізму і соціалістичного демократизму. Конституція 1925 року, як і всі прийняті раніше радянські конституції, породжена в одних і тих же історичних умовах перехідного від капіталізму до соціалізму періоду. Як перша, так і друга конституція СРСР являли собою конституції диктатури пролетаріату, конституції соціалістичного типу.

В цьому і полягає причина наступності основних і вирішальних принципів, а також окремих положень у перших двох конституціях радянської України. Конституція 1925 року, як і перша Конституція УСРР, законодавча закріпила принципи диктатури пролетаріату і республіку Рад як державну форму цієї диктатури. Ст. 1 Конституції гласила:

«Українська республіка є соціалістичною державою робітників і селян.

Вся влада в межах Української Соціалістичної Радянської Республіки належить Радам робітничих, селянських і червоноармійських депутатів».

Конституція УРСР 1925 року Законодавчо закріпила створені за роки Радянської влади в Україні основи нового економічного ладу, які були вирішальними передумовами для здійснення соціалістичної перебудови всього народного господарства на базі індустріалізації країни і колективізації сільського господарства.

Проте суверенні права Української СРР не вичерпуються лише переліченими вище правовими гарантіями. Крім того, відповідно до Конституції СРСР 1924 року Конституція УСРР 1925 року встановила такі суверенні правила:

Право самостійно, без наступного затвердження органами Союзу РСР, приймати свою власну Конституцію, в якій враховані національні особливості і яка відповідає Конституції Союзу РСР в цілому. Відповідність Конституції УСРР і Конституції СРСР зумовлюється єдністю соціально-економічної, класової і політичної природи СРСР і всіх його складових частин – союзних республік. Це означає, що принципи, покладені в основу першої союзної Конституції, повністю відображені в Конституції УСРР 1925 року. Забезпечення відповідності Конституції УРСР Конституції СРСР належало до компетенції найвищих органів державної влади Союзу;

Право на територіальне верховенство. Територія Української СРР не могла бути зміненою без її згоди (ст. 22 Конституції УСРР 1925 р.);

Право на створення своїх власних органів державної влади і органів державного управління (була побудована на зразок системи, встановленої Конституцією Української СРР 1919 р.);

Право прийому до громадянства Української СРР. В досоюзний період громадянство визначалося і регулювалося поточним законодавством. Конституція УСРР 1925 р. зафіксувала принцип єдності радянського громадянства і встановила, що громадяни Радянської України є громадянами Союзу РСР, а громадяни всіх інших радянських республік користуються на території України однаковими правами з громадянами УСРР;

Право на обрання повноважних представників Української СРР до складу ради Національностей Центрального Виконавчого Комітету Союзу РСР. Цим

правом УСРР користувалася на рівних основах з іншими союзними республіками, яке надавалось їм Конституцією СРСР 1924 року;

Право здійснення законодавства і управління в межах компетенції, встановленої Конституцією СРСР і конституцією УСРР;

Право ВУЦВК на здійснення законодавчої ініціативи у найвищих органах Союзу РСР.

Такий сумарний перелік суверенних прав Української СРР, здійснюваних найвищими органами державної влади і державного управління, які були встановлені Конституцією УРСР 1925 року у повній відповідності до Конституції Союзу РСР 1924 року.

Ця Конституція закріпила диктатуру пролетаріату, що в подальшому зробило неможливим розвиток приватної власності і відкинуло Україну від магістралі світового розвитку.

Конституція 1937 року. Після опублікування 12 червня 1936 року проекту нової Конституції СРСР Президія Центрального Виконавчого Комітету Української РСР 13 липня 1936 року утворила Конституційну комісію для розробки проекту Конституції УРСР. До кінця 1936 року робота над підготовкою проекту Конституції УРСР була комісією остаточно завершена.

У постанові Президії ЦВК УРСР «Про конституцію Української Радянської Соціалістичної Республіки» було сказано:

«Заслухавши доповідь конституційної комісії про проект Конституції УРСР, Президія Центрального Виконавчого Комітету УРСР постановляє: поданий Конституційною комісією Президії ЦВК УРСР проект Конституції УРСР схвалили і внесли на розгляд Надзвичайного XIV Всеукраїнського з'їзду Рад. Строк скликання Українського з'їзду Рад встановити 25 січня 1937 року».

1 січня 1937 року був опублікований для всенародного обговорення проект нової Конституції УРСР.

25 січня 1937 року в Києві відкрився Надзвичайний XIV з'їзд Рад. На порядку денному з'їзду було лише одне питання – «Про проект Конституції».

Після триденного обговорення проекту Конституції, в якому взяло участь майже 40 делегатів, з'їзд 28 січня 1937 року прийняв рішення:

«Заслухавши й обговоривши доповідь голови Конституційної комісії ЦВК УРСР про проект Конституції Української Радянської Соціалістичної Республіки Надзвичайний XIV Український з'їзд Рад постановляє:

Поданий Конституційною комісією проект Конституції Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалити і прийняти за основу;

Для розгляду внесених поправок і доповнень та встановлення остаточного тексту Конституції УРСР утворити Редакційну комісію в складі 160 чоловік;

Доручити Редакційній комісії подати на розгляд з'їзду остаточний текст Конституції, врахувавши при цьому обговорення проекту Конституції».

30 січня 1937 року Конституція була прийнята. Вона складалася з 146 статей, які було об'єднано в 13 розділів.

Конституція Української РСР 1937 року була побудована на основі Конституції СРСР 1936 року і в цілковитій відповідності до неї. Принцип відповідності Конституції УРСР, як і конституцій всіх інших республік, основним положенням Конституції СРСР впливав з спільності і єдності економічних, політичних та ідеологічних основ розвитку всіх радянських республік у складі СРСР. Разом з тим Конституція УРСР враховувала національні особливості республіки.

Конституція 1978 року. Четверту Конституцію УРСР прийнято 20 квітня 1978 року позачерговою сесією Верховної Ради республіки. Її текст розробила комісія на чолі з В. В. Щербицьким відповідно до Конституції СРСР 1977 року, «яка відобразила новий стан розвитку Радянської держави – побудову в СРСР розвинутого соціалістичного суспільства і стала політико-правовою основою конституцій усіх соціалістичних республік». Основні положення містили що:

Україна є загальнонародна держава, яка виражає волю й інтереси робітників, селян та інтелігенції, трудящих республіки всіх національностей. Вся влада в Україні належить народові. Народ здійснює державну владу через Ради

народних депутатів, які становлять політичну основу України. Всі інші державні органи підконтрольні і підзвітні Радам народних депутатів.

Організація і діяльність держави будуються на засадах виборності всіх органів державної влади, підзвітності їх народові, відповідальності кожного державного органу і службової особи за доручену справу, обов'язковості рішень вищестоящих органів для нижче стоячих згідно з розподілом їх повноважень.

Держава Україна, всі її органи діють на основі законності, забезпечують охорону правопорядку, інтересів суспільства, прав і свобод громадян. Державні і громадські організації, службові особи зобов'язані додержувати Конституції і законів України.

Вперше було внесено статті, за якими Компартія СРСР визначалась «керівною і спрямовуючою силою суспільства, ядром її політичної системи», яка визначає генеральну перспективу розвитку суспільства, лінію внутрішньої і зовнішньої політики, «надає планового, науково обґрунтованого характеру його боротьбі за перемогу комунізму».

Усі чотири Конституції Радянської України були документами політичними і розроблялися спершу в ідеологічних відділах ЦК КПРС. Враховуючи це, а також статус квазі-держави, якою була Україна, дані конституційні акти з великим застереженням можна віднести до групи основних законів держави.

Сучасний етап історії конституційного розвитку незалежної України бере свій початок з 16 липня 1990 року – дати прийняття Декларації про державний суверенітет. У преамбулі Декларації зазначено: "Верховна Рада Української РСР, виражаючи волю народу України, прагнучи створити демократичне суспільство, виходячи з потреб всебічного забезпечення прав і свобод людини, шануючи національні права всіх народів, дбаючи про повноцінний політичний, економічний, соціальний і духовний розвиток народу України, визнаючи необхідність побудови правової держави, маючи на меті утвердити суверенітет і самоврядування народу України, проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її

території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах" . Декларацію становлять десять розділів.

Таким чином, Декларація про державний суверенітет стала дієвим кроком України до здобуття нею власної державної самостійності і незалежності, основою для підписання міжнародних договорів, а також прийняття нової Конституції і законів України.

Конституційний процес в Україні, порівняно з іншими колишніми республіками Радянського Союзу, був і найдовшим, і найскладнішим. Прийняття нової Конституції було детерміновано в часі, оскільки в перші роки незалежності України прийнято понад 200 поправок до Конституції УРСР від 20 квітня 1978 року.

Загалом у науці конституційного права заведено виділяти відповідні етапи конституційного процесу в Україні:

1) 16 липня 1990 р. - 26 жовтня 1993 р.

Початок роботи з підготовки Основного Закону України пов'язаний із прийняттям Декларації про державний суверенітет від 16 липня 1990 року. Значення Декларації важко переоцінити, оскільки вона визначила основні засади конституційного розвитку держави. 24 жовтня 1990 року створено Конституційну комісію на чолі з Л. Кравчуком, який займав посаду Голови Верховної Ради УРСР. Конституційна комісія вже у червні 1991 року розробила концепцію

проекту Конституції України, яка загалом була ухвалена Верховною Радою. На основі концепції нової Конституції був підготовлений проект Основного Закону в редакції від 1 липня 1992 року, всенародне обговорення якого тривало з 15 липня до 1 грудня 1992 року. Документ передбачав двопалатний парламент і президентську республіку. Проте проект Конституції не дістав належної підтримки ні в громадян, ні в парламенті, тому був відхилений. Комісія, продовжуючи роботу над проектом Конституції, намагалася врахувати деякі положення альтернативних проектів конституцій, розроблених політичними партіями, відповідними науковими установами, окремими науковцями і політиками. Результатом плідної діяльності Конституційної комісії став проект нової Конституції України від 26 жовтня 1993 року, проте через протистояння гілок державної влади проект був відхилений, а конституційний процес практично призупинився;

2) 10 листопада 1994 р. - 8 червня 1995 р.

10 листопада 1994 року створено нову Конституційну комісію, співголовами якої стали новообраний Президент України Л. Кучма та Голова Верховної Ради України О. Мороз. Через протистояння співголів Конституційної комісії роботу останньої визнати ефективною досить важко. У глави держави і парламенту було неоднакове бачення щодо майбутньої форми державного правління України, порядку розподілу повноважень між органами державної влади, механізму формування уряду та ін.

Президент України Л. Кучма у грудні 1994 року вніс на розгляд Верховної Ради України конституційний законопроект "Про державну владу і місцеве самоврядування". Законопроект передбачав суттєве збільшення повноважень глави держави: Президент України набував статусу глави виконавчої влади, отримував право без узгодження з парламентом формувати уряд, практично підпорядковував собі систему місцевих органів влади – місцеві державні адміністрації. Проте під час голосування в парламенті, яке відбулося 18 травня 1995 року, цей законопроект не набрав конституційної більшості голосів народних депутатів України.

Не допоміг розв'язати проблему протистояння й указ Президента України про організацію опитування громадської думки: "Кому ви довіряєте – Президенту чи Верховній Раді?". Результати такого опитування згідно з чинною Конституцією не могли бути обов'язковими, тобто імперативними, тому що глава держави без згоди парламенту не мав права призначати референдум.

Конфлікт між главою держави і парламентом практично призупинився завдяки Конституційному договору між Верховною Радою України та Президентом України про основні засади організації та функціонування державної влади і місцевого самоврядування в Україні на період до прийняття нової Конституції України від 8 червня 1995 року. Укладення Конституційного договору було вкрай необхідним, оскільки діюча Конституція Української РСР через внесення до неї значної кількості змін та поправок містила низку суперечностей, що лише посилювало політичну кризу в державі.

У Конституційному договорі зазначалося, що на період до прийняття нової Конституції України організація та функціонування органів державної влади і місцевого самоврядування здійснюються на засадах, визначених Законом України "Про державну владу і місцевого самоврядування в Україні" від 18 травня 1995 року. З моменту прийняття Конституційного договору діяли тільки ті положення Конституції Української РСР, які не суперечили положенням названого Закону;

3) 8 червня 1995 р. - 28 червня 1996 р.

Цей період відзначився поживавленою активністю конституційного процесу. 24 листопада 1995 року для підготовки проекту нової конституції створено Робочу групу у складі Конституційної комісії. Результатом її діяльності став підготовлений проект конституції від 20 березня 1996 року. Проте політичні сили в парламенті не були задоволені змістом цього документа, тому для його доопрацювання Верховна Рада України 5 травня 1996 року створила Тимчасову спеціальну комісію. Спільними зусиллями спеціальної комісії та Верховної Ради України став підготовлений новий конституційний законопроект, винесений на голосування в парламенті.

Верховна Рада України **28 червня 1996 року прийняла Конституцію України**, яка була офіційно оприлюднена 14 липня 1996 року;

4) 28 червня 1996 р. - теперішній час

Якщо говорити про спроби внесення змін до Конституції України, то таких спроб не було перші п'ять років після її прийняття. Проте, починаючи з 2002 року активізувалася діяльність з розробки нових законопроектів про внесення змін до Конституції України. Лише в 2002–2004 роках розроблено понад десять таких законопроектів, значна частина яких виносилася на розгляд Верховної Ради України.

Один із таких законопроектів "Про внесення змін до Конституції України" 8 грудня 2004 року, набравши необхідну кількість голосів у Верховній Раді України, став законом. Закон передбачив зменшення обсягу повноважень Президента України, розширення контрольних та установчих повноважень парламенту щодо Кабінету Міністрів України, у зв'язку з чим форма правління в державі із президентсько-парламентської трансформувалася в парламентсько-президентську. Результатом конституційних змін стала не стільки стабільність у суспільстві, як політична криза.

Конституційний Суд України у своєму Рішенні від 30 вересня 2010 року № 20-рп/2010 у справі за конституційним поданням 252 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року №2222-ІУ (справа про додержання процедури внесення змін до Конституції України) визнав таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним), Закон України "Про внесення змін до Конституції України" від 8 грудня 2004 року у зв'язку з порушенням конституційної процедури його розгляду та прийняття. Оскаржуваний закон втратив чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення, у результаті чого почала діяти Конституція України від 28 червня 1996 року.

Конституційні процеси і нині продовжують активно розвиватися. Президент України, враховуючи необхідність підготовки пропозицій щодо вдосконалення конституційного регулювання відносин, з метою забезпечення максимальної транспарентності, загальнодоступності, демократичності та деполітизації конституційного процесу, невтручання у нього суб'єктів владних повноважень, а також започаткування широкого обговорення конституційних ініціатив, залучення до нього громадськості, вчених, міжнародного експертного середовища видав Указ "Про підтримку ініціативи щодо створення Конституційної Асамблеї" від 21 лютого 2011 року № 224/2011

Отже, прийняття Конституції України стало непересічним фактом у розвитку конституційного процесу на теренах Української держави. Нова Конституція стала доказом здатності українського народу до державотворення та правотворення. Разом з тим конституційна реформа, під якою прийнято розуміти комплекс заходів та дій з удосконалення змісту Конституції України, не завершена.

З прийняттям Конституція законотворча робота в Україні розвивається далі. З квітня 1997 р. державні актові документи публікуються в періодичному виданні "Офіційний Вісник України".

Основними державотворчими подіями й процесами в незалежній Україні є:

- заміна назви «Українська Радянська Соціалістична Республіка» на назву держави «Україна» (закон від 17 вересня 1991 р.);
- визначення правового статусу населення законом від 8 жовтня 1991 р. «Про громадянство України»: громадянство України надавалося всім, хто проживав на її території, не був громадянином іншої держави і не заперечував проти прийняття українського громадянства;
- прийняття закону «Про Державний кордон України» (4 листопада 1991 р.), яким встановлювалися кордони, порядок їх охорони і перетину;
- прийняття Верховною Радою «Декларації прав національностей України» (1 листопада 1991 р.), у якій підкреслюється, що Україна гарантує всім народам, національним групам, громадянам, що проживають на її території, рівні економічні, політичні, соціальні й культурні права;
- формування Збройних сил на основі закону «Про збройні сили України» (6 грудня 1991 р.) і воєнної доктрини України (19 жовтня 1993 р.), яка базується на без'ядерному і позаблоковому статусі України, принципі розумної достатності озброєння, відмові від визнання будь-якої країни потенційним противником;
- створення Служби безпеки України (СБУ), компетенція якої полягає у захисті державного суверенітету, конституційного ладу, територіальної цілісності, науково-технічного та оборонного потенціалу України, у боротьбі з організованою злочинністю у сфері управління й економіки;
- затвердження Верховною Радою державної символіки України (січень–лютий 1992 р.): Державний Герб (тризуб), Державний Прапор (синьо-жовтий), Державний Гімн (музика Михайла Вербицького (1815–1870 рр.) до національного гімну «Ще не вмерла Україна...», текст Павла Чубинського (1853–1884 рр.);
- створення Національного банку України, Української фондової біржі, посольств і консульств, експортно-імпортних організацій;
- формування трьох гілок влади – законодавчої, виконавчої і судової, відповідних владних інститутів;
- формування багатопартійної системи;

- розробка й прийняття нині діючої Конституції України (1996 р.) (конституційний процес триває, внесення змін до Конституції лишається актуальним питанням).

Висновки. Таким чином, прийняття Конституції України стало непересічним фактом у розвитку конституційного процесу на теренах Української держави. Нова конституція стала доказом здатності українського народу до державотворення та правотворення. Разом з тим конституційна реформа, під якою прийнято розуміти комплекс заходів та дій з удосконалення змісту Конституції України, не завершена.

Питання для самоконтролю

1. Назвати періодизацію конституційного процесу в Україні.
2. Проаналізувати Конституцію України 1996 року.
3. Які державотворчі документи в Україні Ви знаєте?

ГЛОСАРІЙ

Автентичний текст (від грец. – справжній) – справжній текст оригіналу документа; дійсний, правильний, той, що ґрунтується на першоджерелі.

Автограф (від грец. – пишу, креслю, зображую) – власноручний авторський рукописний текст.

Автоматизована інформаційно-пошукова система – система пошуку інформації, в якій пошук, оброблення та актуалізація даних відбувається за допомогою комп'ютера.

Автохтонний (грец. – місцевий, корінний) – місцевого походження; той, що виник, зародився на місці сучасного проживання, існування.

Агіографічні твори (від грец. – святий та пишу) – житія святих, релігійно-повчальні твори, в яких описуються життя та подвиги християнських святих.

Акт (лат. дія та документ) – офіційний документ, запис, протокол.

Актові джерела – вид документальних джерел, в яких у певній юридичній формі фіксуються певні норми права, економічні чи політичні угоди та договори між приватними особами, особами і державою, державами, державою і церквою, церквами.

Актуалізована інформація джерел (від лат. *actualis* – справжній, теперішній, сучасний) – різновид джерельної інформації, яку безпосередньо вилучає, аналізує та використовує історик у науковому дослідженні. В широкому розумінні – весь масив відомостей з тієї чи іншої історичної проблеми, якими оперує сучасна історична наука.

Аналітична критика (розклад, розчленування) – етап і вид джерелознавчої критики, завданням якої є встановлення об'єктивності та наукової цінності джерела, здобування з нього достовірної інформації.

Аннали (лат. *annates* – літописи від *annus* – рік) – одна з форм історичних творів періоду античності та середньовіччя, в яких події описуються за роками.

Анонімні джерела (грец. *ανωνυμος*, – безіменний) – джерела, що набули поширення без імені автора.

Анотація (лат. *annotatio* – зауваження, помітка від *annoto* – позначаю) – коротка, стисла характеристика змісту книги, статті, рукопису, документа.

Апокрифи (від грец. – таємничий, захований) – релігійні твори, що не визнавалися церквою канонічними й заборонялися.

Апсида (абсида) (від грец.– дуга, склепіння) – виступ східної частини хрестово-купольного храму у вітварі, напівкруглий або гранчастий у плані

Археографія (від грец. – стародавній і урафсо – пишу) – спеціальна галузь історичної науки, що вивчає історію публікації історичних джерел, розробляє теорію і методикку їх видання.

Архіви (лат. *archivum* від давньогрец. *архсіов* – приміщення, в якому засідає уряд, державні служби) – 1) Установи або відділи в установах, організаціях, на підприємствах, що зберігають документальні матеріали. 2) Комплекс документів, об'єднаних спільністю походження.

Архівознавство – спеціальна галузь історичної науки, система інтегрованих знань про історію, теорію і практику архівної справи.

Атрибуція джерела (лат. *attributio* – приписування) – визначення достовірності джерела, встановлення його авторства, часу та місця створення.

Боністика (франц. *bonistique* від *bon* –талон, чек) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає паперові грошові знаки як історичне джерело.

Булла (лат. *bullae* – кулька) – у добу середньовіччя кругла металева печатка, що підвішувалася до документа великого формату; власне документ, скріплений печаткою.

Вербальні джерела (лат. *verbalis* від *verbum* – слово) – тип джерел, в яких інформація зафіксована у словесній формі.

Вірогідність джерела – ступінь відповідності свідчень джерела тим реальним подіям, що в ньому описані.

Вітраж (франц. *vitre* – віконне скло) – твір монументально-декоративного мистецтва з кольорового чи безбарвного скла.

Генеалогія (від грец. – родовід) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає походження родів, окремих осіб, їхні родинні та інші зв'язки.

Генезис (грец. – породжую, створюю) – походження, виникнення, процес утворення, розвитку.

Генетичний метод – спосіб дослідження явищ, що ґрунтується на аналізі їхнього генезису й розвитку.

Геральдика (від лат. *heraldus* – оповісник) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає герби як історичне джерело.

Герб (польс. *herb* від нім. *erbe* – спадщина) – символічний розпізнавально-правовий знак, що містить у собі особливі фігури або символічні зображення, створені на підставі точно визначених правил, і є постійним розпізнавальним знаком окремих осіб, родів, товариств, міст, держав.

Герменевтика (від грец. – пояснюю) – тлумачення тексту джерела, необхідне для розуміння і осмислення його змісту.

Гносеологія (від грец. – пізнання та слово, вчення) – вчення про сутність і закономірності пізнання, теорія пізнання.

Гравюра (франц. *gravure* від *graver* – вирізати, висікати) – вид графіки, спосіб розмножування малюнка за допомогою друкарської форми з дерева, металу, каменю тощо.

Грамота (від грец. – лист, послання) – форма актових, справочинних, особових документів, найбільш поширена в середні віки.

Графіка (від грец. – живопис) – вид образотворчого мистецтва, основним зображальним засобом якого є малюнок, виконаний на папері олівцем, пензлем, вуглем або відтиснутий на папері з спеціально підготовленої форми, дошки (гравюра, офорт) чи каменю (літографія).

Графіті (італ. *graffiti* – видряпані) – написи й малюнки різного змісту, зроблені гострими предметами або фарбою на стінах і архітектурних деталях давніх споруд, а також на посудинах та інших твердих матеріалах.

Датування джерела – визначення часу створення джерела, якщо він невідомий.

Джерела особового походження – пам'ятки, авторами яких виступають окремі особи і які їм належать або належали.

Джерело історичне – носій історичної інформації, що виник як продукт розвитку природи і суспільних відносин і відбиває той чи інший бік людської діяльності.

Джерелознавство історичне – спеціальна галузь наукових історичних знань, що розробляє теорію й методику вивчення та використання в історичних дослідженнях джерел, вивчає їх походження, склад, структуру, а також функціонування джерельної бази історичної науки.

Джерельна база історичної науки – сукупність джерел, на які спирається історичне пізнання.

Джерельна інформація – сукупність наявних у джерелі типів інформації та стійких зв'язків між ними, які забезпечують його цілісність та здатність бути основою для отримання наукового фактичного знання.

Дипломатика – спеціальна історична дисципліна, що вивчає походження, форму і зміст актових джерел (офіційних та приватних), методику їх опрацювання.

Документальні джерела (лат. *documentum* – взірець, посвідчення, доказ) – рід писемних джерел, що утворився у процесі діяльності різноманітних державних, громадських, приватних установ, підприємств, організацій.

Достовірність джерела – якісна характеристика джерела, що засвідчує його вірогідність та відповідність змісту реальних явищ і подій.

Евристика джерелознавча – спеціальна історична дисципліна, що розробляє теорію і методику пошуку джерельної інформації.

Електронний документ – документ, зафіксований засобами електронної техніки, ознайомлення зі змістом якого можливе за допомогою комп'ютера.

Емблема – предмет, зображення, що умовно або символічно виражає певну ідею, поняття.

Епіграфіка – спеціальна історична дисципліна, що вивчає давні й середньовічні написи на твердих матеріалах (мармурі, металі, кераміці, дереві та ін.).

Епістолярні джерела – один із видів джерел особового походження, приватне листування.

Епітафія – надгробний напис.

Естамп – твір друкарської графіки, відбиток на папері, шовку та інших матеріалах (гравюра, офорт, літографія).

Зброезнавство – спеціальна історична дисципліна, що вивчає історію розвитку зброї, військової техніки, їхнього виробництва та застосування, а також історію збройного мистецтва. Зразки зброї та військової техніки розглядаються як історичні джерела для вивчення рівня розвитку суспільства, його матеріальної культури.

Зображальні джерела – тип історичних джерел, в яких інформація зафіксована у вигляді зображення.

Іконографія – спеціальна історична дисципліна, що розробляє прийоми та методи визначення достовірності зображень історичних подій та осіб, їхньої атрибуції, датування з метою використання отриманих даних в історичних працях.

Іконопис – вид культового станкового живопису (ікони). У християнстві ікона – зображення святих (живописне, мозаїчне, рельєфне), об'єкт релігійного культу.

Інвентарні описи – господарські описи міст, замків, королівських чи поміщицьких маєтностей, що проводилися упродовж XV – першої

половини ХІХ ст. на території Польщі, Правобережної України, Білорусі та Литви.

Інкунабули – книги, видані з початку книгодрукування в Європі (з 40-х років ХV ст.) до 1500 р.

Інтерполяція – 1) У джерелознавстві – фальсифікована вставка в оригінальний текст. 2) Неавторські вставки слів, речень або чисел у тексті під час переписування, опрацювання рукописів, копіювання географічних карт тощо.

Інтерпретація (лат. *interpretatio* від *interpretor* –роз'яснюю, перекладаю) – пояснення, тлумачення, розкриття змісту джерела.

Історичні залишки (рештки) – пам'ятки матеріальної і духовної культури (законодавчі акти, грамоти, універсали, службове листування та ін.), що виникли у процесі розвитку самих подій.

Історичні традиції (перекази) – пам'ятки минулого (спогади, щоденники, дорожні нотатки, інформаційні жанри періодики), що склалися на основі вражень їх авторів від подій і прямого впливу на ці події, як правило, не мали.

Історіографічні джерела – група джерел, що відбивають історіографічні факти, тобто факти з історії історичної науки, і дають можливість вивчити суспільні умови розвитку історичної науки, процес збагачення історичних знань, місце історичної науки в суспільному житті, зокрема у формуванні історичної свідомості людей.

Історіографія – спеціальна галузь наукових знань, що вивчає історію історичної науки.

Картографічні джерела – вид зображальних джерел, що являють собою умовні зображення на папері чи іншому матеріалі різноманітних природних, географічних, політичних та соціально-економічних явищ.

Кінофотовідеодокументальні (аудіовізуальні) джерела – різновид зображальних джерел, представлених фотографіями, кінофільмами, відеозаписами.

Класифікаційна схема (модель) – сукупність тих чи інших параметрів групування джерел за обраними домінуючими ознаками з метою їх дослідження і здобуття найповнішої і найдостовірнішої інформації.

Класифікація джерел (від лат. *classis* – розряд та *ficatio* від *facio* – роблю) – поділ всієї маси джерел на групи за певною суттєвою спільною ознакою, характерною для кожної групи.

Кластерний аналіз – поділ джерел на різні класи (групи, кластери, таксони), кількісний і якісний склад яких встановлюються дослідником під час аналізу джерел.

Клейноди – відзнаки та атрибути влади української козацької старшини XVI-XVIII ст.

Кліше (франц. *cliche* – відбиток) – форма високого друку, що застосовується для поліграфічного відтворення ілюстрацій.

Кодикологія (від лат. *codex* – книга) – наукова дисципліна, що вивчає рукописні книги.

Компіляція (лат. *compilatio* – крадіжка, грабіж від *compilo* – грабую) – 1) Метод створення літописних пам'яток, що склалися з уривків різних літописів (літописна компіляція). 2) Неоригінальна, несамоцїйна наукова чи літературна праця, побудована на використанні чужих творів.

Компути (від лат. *computo* – обчислюю) – переписи дворів козаків з відомостями про їхнє майнове становище, проходження військової служби.

Конвенціональні джерела (від лат. *conventio* – угода) – джерела умовних позначень (ноти, знаки математичної, хімічної, фізичної символіки та ін.).

Контамінація (від лат. *contaminatio* – змішування) – поєднання текстів різних редакцій одного й того самого твору.

Криптонім – літера або літери, які замість підписів ставлять іноді автори під своїми творами.

Критерій – мірило для визначення, оцінки предмета, явища; ознака, взята за основу класифікації.

Латентна джерельна інформація – прихована (закрита) джерельна інформація.

Лінгвістичні джерела (від лат. *lingua* – мова) – один із видів вербальних джерел, пам'ятки мови.

Літописи – вид наративних джерел, характерною особливістю яких є описання подій у хронологічній послідовності.

Логічна критика – вид джерелознавчої критики, що полягає у перевірці достовірності джерела шляхом зіставлення вміщеної у ньому інформації з об'єктивною логікою розвитку історичних подій.

Люстрації – періодичні описи державних маєтків, міст, замків, які проводились у Речі Посполитій упродовж XVI–XVII ст. з метою оцінки господарсько-фінансового стану королівських маєтностей для встановлення державного податку – кварти.

Манускрипт (лат. *manuscriptum* від *manus* – рука і *scribo* – пишу) – давні й середньовічні рукописи на папірусі, пергаменті, пізніше – папері.

Маргіналії (від лат. *margo (marginis)* – край, межа) – примітки на полях книги.

Масові джерела – комплекси джерел, що характеризуються певною повторюваністю, типовістю і однорідністю вміщеної в них інформації.

Машиночитаний документ (від лат. *machina* – пристрій, знаряддя, споруда) – закодований документ (магнітний диск, магнітна стрічка, перфокарта, перфострічка), зміст якого може бути розшифрований за допомогою машини.

Методика джерелознавства – система знань про методи, засоби, правила здійснення всього комплексу робіт, пов'язаних з пошуком, виявленням, відбором джерел, їх всебічним критичним аналізом, визначенням достовірності та інформаційної цінності, а також наступним

використанням з метою отримання науково перевіреної, об'єктивної інформації.

Методологія джерелознавства – система теоретичних знань і наукових принципів, на основі яких формуються метод і методика джерелознавчого дослідження.

Метрологія – спеціальна історична дисципліна, яка вивчає розвиток систем мір, що існували в минулому, встановлення реального обсягу мір, розгляд їх кількісного співвідношення, відповідності сучасним метричних вимірам.

Мемуари (спогади) (франц. *memoires* від лат. *memoria* – пам'ять) – вид оповідних джерел особового походження, що створюються на основі зафіксованих у пам'яті авторів вражень про події, учасниками чи свідками яких вони були.

Мініатюра (франц. *miniature* від лат. *minium* – кіновар або сурик) – твір образотворчого мистецтва невеликого розміру на дереві, металі, порцеляні, папері, що потребує витонченої техніки виконання. Мініатюрою називають також живописні зображення, що прикрашали та ілюстрували середньовічні рукописні книжки у вигляді заставок або на всю сторінку.

Мозаїка (франц. *mosaique* від лат. *musivum*, буквально – присвячене музам) – сюжетні або орнаментальні композиції, виконані з природних каменів, смальти, керамічних плиток.

Монументальне мистецтво (лат. *monumentalis* від *monco* – нагадує) – вид образотворчого мистецтва, розрахований на масове сприйняття в ансамблі з архітектурою чи природним оточенням. Монументальне мистецтво поєднує архітектурні та скульптурні монументи й пам'ятники на площах і вулицях, настінні розписи (монументальний живопис) тощо.

Нумізматика (лат. *numisma* – монета від грец. *νομιουοτ*) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає монети, монетне виробництво, історію

грошового обігу та техніку монетної справи, методи їх використання як джерела.

Об'єкт (від лат. *objectus* – предмет) – 1) Зовнішній світ, що існує поза нами, незалежно від нашої свідомості і є предметом пізнання, практичної дії суб'єкта. 2) Одне з основних понять теорії науки, у тому числі джерелознавства.

Ономастика (від грец. *ονομαστικη* – ім'я, назва) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає власні імена, їх походження, структуру і тлумачення у взаємозв'язку з історичним процесом.

Офорт (від франц. *eau-forte* – азотна кислота) – спосіб гравіювання на металевій пластині за допомогою методу протравлювання азотною кислотою; гравюра, виготовлена в техніці офорта.

Оповідні джерела рід усних та писемних джерел, характерною особливістю яких є фіксація інформації у вигляді розповіді у довільній формі про події та явища суспільно-політичного, соціально-економічного й культурного життя.

Оригінал документа (від лат. *originalis* – первісний, природжений) – 1) Первинний, вихідний документ. 2) Справжній документ, рукопис на відміну від копії або підробки, фальсифіката.

Орнамент (від лат. *ornamentum* – оздоба, прикраса) – візерунок, побудований на ритмічному повторенні геометричних елементів або стилізованих рослинних чи тваринних мотивів.

Палеографія – спеціальна історична дисципліна, що вивчає стародавню писемність, її еволюцію, характерні особливості, зовнішні ознаки рукописних пам'яток.

Пергамент (від назви стародавнього міста Пергама в Малій Азії) – документ, написаний на спеціально обробленій шкірі молодих тварин.

Періодична преса – вид комплексних джерел, представлений газетами, журналами та іншими періодичними виданнями.

Петрогліфи – стародавні зображення на скелях, каменях, стінах печер; джерела для вивчення господарства, побуту, культури стародавніх народів.

Печатки – штампи, що вирізані на твердому матеріалі (камені, металі та ін.), матриці, а також їх відбитки (на золоті, сріблі, свинці, воску, сургучі, папері). Основною функцією печаток є засвідчення достовірності документів. Як історичні джерела вивчаються сфрагістикою.

Писемні джерела – тип історичних джерел, визначальною ознакою яких є письмова фіксація інформації.

Поведінкові джерела – тип джерел, в яких історична інформація зберігається у формі традиційних норм поведінки людей певної етнічної спільноти за тих чи інших життєвих ситуацій.

Повнота джерела – здатність джерела відбивати основний зміст, суттєві риси й особливості відображуваних подій, явищ.

Позаджерельна інформація – сукупність знань і настанов, які використовуються істориком, впливають на його дослідження і не здобуваються ним безпосередньо з історичних джерел.

Потенційна інформація джерел (від лат. *potentia* – сила) – різновид джерельної інформації, що залишилася не використаною у наукових дослідженнях.

Предмет – 1) Речове джерело. 2) Одне з основних понять теорії науки, зокрема джерелознавчого дослідження.

Ревізії (від лат. *revisio* – перегляд) – переписи населення податкових станів; офіційні документи описово-статистичного характеру.

Регламент (франц. *reglementt* від лат. *regula* – правило) – система правил, що регулюють порядок організації і діяльності певних установ.

Реєстр (польс. *rejestr* від лат. *regesta* – списки, перелік) – список, опис, перелік, а також книга для запису справ, документів, майна, земельних володінь, осіб тощо.

Рельєф (франц. *relief* від лат. *relevo* – піднімаю) – скульптурне зображення на площині (наприклад, барельєф, горельєф). Може бути самостійним твором скульптури або частиною архітектурної композиції.

Репрезентативність (від лат. *representatio* – наочне зображення) – один із показників повноти джерельної інформації для вивчення певної проблеми.

Рескрипт (лат. *rescriptum* від *rescribo* – відповідаю у письмовій формі) – акт монарха на ім'я певної службової особи з покладанням на неї тих чи інших доручень, висловлюванням подяки, оголошенням про нагороду.

Ретроспекція (від лат. *retro* – назад і *specto* – дивлюсь) – 1) Погляд у минуле, аналіз минулих подій, вражень тощо. 2) Спосіб розгляду суспільних ідей, подій сучасності під кутом зору минулого, звернення до минулого для виявлення у ньому первісних тенденцій, властивих сучасності. Ретроспективний – звернений у минуле, присвячений розгляду минулого.

Речові джерела – тип історичних джерел, інформація в яких фіксується у предметній формі.

Синопис – загальний огляд, зведення різноманітних поглядів з певного питання; термін уживають переважно щодо історичних та релігійних творів. «Синопис» («Київський синопис») – перший нарис історії України від найдавніших часів до останньої чверті XVII ст., уперше виданий 1674 р. Києво-Печерською друкарнею.

Синтетична критика – етап і вид джерелознавчої критики, зміст якої пов'язаний з формуванням комплексу джерел і здобуванням із нього сукупності наукових фактів як основи для достовірних дослідницьких висновків.

Справочинні (діловодні) джерела – вид документальних джерел, що створюються у процесі функціонування державних, суспільних, приватних установ та організацій і мають офіційний, діловий характер.

Статистичні джерела (англ. *statistics* від лат. *status* – стан, становище) – вид історичних джерел, що містять інформацію, яка характеризує кількісні закономірності суспільного життя у нерозривному зв'язку з їхнім якісним змістом. Охоплюють різноманітні за змістом та формою носії інформації, що виникли внаслідок масових обстежень, описів, переписів, запровадження стандартизованого обліку та звітності.

Суб'єкт (від лат. *subjectum* – підкладене) – людина, що пізнає зовнішній світ (об'єкт) і впливає на нього у своїй практичній діяльності.

Сфрагістика (сігіллографія) – спеціальна історична дисципліна, яка вивчає печатки як історичне джерело.

Текстологія (від лат. *textum* – зв'язок, сполучення) – історико-філологічна дисципліна, що вивчає тексти писемних джерел переважно періоду середньовіччя.

Теорія джерелознавства – розділ джерелознавства, який включає систему наукових знань про об'єктивно-суб'єктивний характер історичного джерела, пізнання його соціальної та гносеологічної природи.

Типи історичних джерел – групи джерел, що мають споріднений спосіб передачі відомостей або близькі за змістом, формою, походженням.

Типологія – класифікація предметів або явищ за спільними ознаками.

Усні джерела – тип історичних джерел, в яких інформація зберігається у вигляді усної традиції і передається з покоління в покоління із уст в уста.

Фактична критика (від лат. *factum* – зроблене) – вид джерелознавчої критики, що передбачає перевірку повноти і достовірності джерела шляхом його зіставлення з іншими джерелами.

Фалеристика (від лат. *falerae* – металева прикраса, бляха) – спеціальна історична дисципліна, що вивчає історію орденів, відзнак, медалей, хрестів, виникнення та розвиток нагородної системи, а також відповідні документи та статистику.

Фальсифікація (лат. *falsificatio* – підробка) – умисне викривлення або неправильне тлумачення тих чи інших явищ, подій, фактів, джерел.

Феномен (грец. *φαινόμενον* – те, що з'являється) – виняткове, незвичайне, рідкісне явище.

Філігрань (італ. *filigrana* від лат. *filum* – нитка і *granum* – зерно) – водяні знаки на папері.

Фонічні джерела (від грец. (*φωνή*)– вимовляю, звучу) – окрема група звукових історичних джерел, носіями яких виступають фонограми, різного роду технічні звукозаписи текстів, музичних творів, інших звукових проявів, що створюються у процесі життєдіяльності людства.

Фреска (від італ. *fresco* – свіжий) – техніка живопису водяними фарбами по свіжій штукатурці; твір, виконаний такою технікою.

Хартія – 1) Старовинний рукопис, а також матеріал (зокрема, папірус або пергамент), на якому його написано; 2) Документ, що засвідчував певні права або привілеї доби середньовіччя.

Хроніки – історичні твори періоду середньовіччя, поширені у Візантії та Європі, що мали значний вплив на давньоруське літописання.

Хронографи – середньовічні твори з всевітньої історії, що містили відомості історичного, літературного та географічного характеру.

Хронологія історична – спеціальна історична дисципліна, що вивчає системи літочислення у різних народів та способи переведення дат на сучасне числення часу.

Рекомендована література

Базова

1. Акт проголошення незалежності України. – К., 1991.
2. Багатопартійна українська держава на початку ХХ ст. Програмові документи перших українських партій. – К., 1992.
3. Барбаро и Контарини о России. – Ленінград, 1971.
4. Боплан Гійом Левассер де. Опис України. – К., 1990.
5. Волинські грамоти ХVІ ст. – К., 1995.
6. Галицько-Волинський літопис. – Львів, 1994.
7. Грамоти ХVІ ст. – К., 1974.
8. Гомер. Іліада. – К., 1978.
9. Геродот. Історії в дев'яти книгах. – К., 1993.
10. Геродот. Скіфія. Найновіший опис України з V ст. перед Христом. – К., 1992.
11. Декларація про державний суверенітет України. – К., 1990.
12. Історія України: Документи, матеріали / Уклад., комент. В.Ю.Короля. – К., 2001.
13. Конституція України. – К., 1996.
14. Конституційні акти України. 1917 – 1920. – К., 1992.
15. Літопис Руський за Іпатським списком. – К., 1989.
16. Літопис Самовидця. – К., 1971.
17. Львівський літопис // Галицько-Волинський літопис. – Львів, 1994.
18. Макарчук С.А. Писемні джерела з історії України / С. Макарчук. – Львів, 1999.
19. Острозький літописець // Галицько-Волинський літопис. – Львів, 1994.

20. Повість минулих літ. – К., 1989.
21. Привілеї міста Львова (XVI – XVIII ст.) / Упоряд. М.Капраль. – Львів, 1998.
22. Національні процеси в Україні. Історія і сучасність. Документи і матеріали. – Т.1. – К., 1997.
23. Національні відносини в Україні у XX ст. Збірник документів і матеріалів. – К., 1994.
24. Українська суспільно-політична думка в XX ст. Документи і матеріали. – Т.1. – Сучасність, 1983.
25. Українські політичні партії кінця XIX – початку XX ст. Програмові і довідкові матеріали. – К., 1993.
26. Українська Центральна Рада. Документи і матеріали: У 2-х т. – К., 1996.
27. Хрестоматія з історії Української РСР. – К., 1959. – Т.1.
28. Чотири універсали. – К., 1990.

Допоміжна

29. Археологія та стародавня історія України: Курс лекцій. – К., 1992.
30. Баран В.Д., Козак Д.Н., Терпиловський Р.В. Походження слов'ян / В.Д. Баран, Д.Н. Козак, Р.В.Терпиловський. – К., 1992.
31. Борисенко В.Й. Нариси історії України / В.Й. Борисенко. – К., 1993.
32. Велика історія України від найдавніших часів. – К., 1993. – Т.1.
33. Грицак Я. Нарис історії України. Формування модерної української нації XIX – XX ст. / Я. Грицак. – К., 1996.
34. Гунчак Т. Україна: перша половина XX століття. Нариси політичної історії / Т. Гунчак– К., 1993.

35. Грушевський М.С. Історія України-Руси / М.С. Грушевський. – К.: Наукова думка, 1991. – Т.1.
36. Довгопол В.М., Литвиненко М.А., Лях Р.Д. Джерелознавство історії Української РСР / В.М. Довгопол, М.А., Литвиненко, Р.Д. Лях. – К., 1986.
37. Давня історія України: у 2-х кн.. – К., 1994.
38. Історія суспільних рухів і політичних партій в Україні (XIX ст. – 1920 р.). – Львів, 1993.
39. Історія України. Нове бачення. – К., 1995. – Т.1.
40. Кульчицький В., Настюк М., Тищик Б. Історія держави і права України / В. Кульчицький, М. Настюк, Б. Тищик. – Львів, 1996.
41. Марченко М.І. Українська історіографія з найдавніших часів до середини XIX ст. / М.І. Марченко. – К., 1958.
42. Макарчук С. Українська республіка галичан. Нариси про ЗУНР / С. Макарчук. – Львів, 1995.
43. Малик Я., Вол В., Чуприна В. Історія української державності / Я. Малик, В. Вол, В. Чуприна. – Львів, 1995.
44. Січинський В. Чужинці про Україну / В. Січинський. – Львів: Світ, 1991.
45. Толочко П.П. Літописи Київської Русі / П.П. Толочко. – К., 1994.
46. Тищик Б., Вівчаренко О. Українська Народна Республіка / Б. Тищик, О. Вівчаренко. – Коломия, 1994.
47. Чмихов М.О., Кравченко Н.М., Черняков І.Т. Археологія та стародавня історія України / М.О. Чмихов, Н.М. Кравченко, І.Т. Черняков. – К., 1992.

Інформаційні ресурси

1. Писемні джерела з історії України. – Режим доступу: <http://www.google.com.ua>
2. Усні й письмові джерела історії України. – Режим доступу: gufer.net/history/677-usn-y-pismov-dzherela.html
3. Мемуари сучасників як джерело з історії Української революції. – Режим доступу: www.nbu.gov.ua/portal/Soc_Gum/Pviu/2009_4/2.pdf
4. Сага про Хервер: джерело з історії України часів нашестя гунів starozytnosti.blogspot.com/2012/08/blog-post_29.html
5. Писемні джерела з історії України. – Режим доступу: chtyvo.org.ua/authors/.../Pysemni_dzherela_z_istorii_Ukrainy/
6. Мицик Ю. Джерела з історії національно-визвольної війни українського народу середини XVII століття. – Режим доступу: www.history.org.ua/?litera&id=8120&navStart=10
7. Історичні джерела та їх використання. – Режим доступу: www.history.org.ua/?termin=DyplomatsluzhbaKhmelnyckogo
8. [www.history.org.ua/index.php?termin=Inst Grushevskogo NAN...](http://www.history.org.ua/index.php?termin=InstGrushevskogoNAN...)
9. Археографічні комісії України. – Режим доступу: uk.wikipedia.org/wiki/
10. Джерела особового походження. – Режим доступу: www.archives.gov.ua/Publicat/AU/AU_6_2011/11.pdf

Навчально-методичний посібник
Для студентів Інституту історії, політології і міжнародних відносин

Стефанюк Галина Василівна

**ДЖЕРЕЛА З ІСТОРІЇ УКРАЇНИ:
СХЕМИ, СЛАЙДИ, ГЛОСАРІЙ**

ДВНЗ «Прикарпатський національний університет
імені Василя Стефаника», 2014

УДК 94 (477) (093)

ББК 63.3 (4 Укр)